

ЕЛИЗАБЕТ БОЙЛ ИДЕАЛНАТА СЪПРУГА

Част 1 от „Ергенски хроники“

Превод от английски: Fantastique, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

Англия, 1801

— Последното ми хранене — изстена лорд Джак Тремонт, докато забиваше нож и вилица в дебелото парче говеждо пред себе си. — Но поне е добро.

— Предполагам факта, че плащам за всичко това помага, а, Джак? — изкоментира остро най-добрият му приятел Александър Денфорд, барон Седжуик.

— Дължиш ми най-малко това — отговори Джак между хапките.

— Аз ти дължа? — засмя се Алекс. — Виж, не съм някой, който търси сметка от приятели, но наистина, не виждам какво ти дължа — той допълни чашата си от бутилката, която съдържателят беше оставил пред тях. Като се имаше предвид, че виното беше френско и много скъпо, той знаеше от опит, че е най-добре да изпие няколко чаши, преди приятелят му да реши да нападне рядкото вино със същото настървение, както печеното говеждо. — Да видим... имаше една доста голяма сметка, която подписах вместо теб миналия месец при Уайт.

— Джобни пари — каза Джак и махна с ръка.

— А дамата със съмнителна репутация, за която купих гривна, тъй като ти се опасяваше, че старият Амбъркромби ще ти я отмъкне?

— Това беше въпрос на чест — Джак се пресегна за друго парче говеждо. — Освен това, можеш ли да си представиш, да изгубя Камила заради това изкопаемо? — той потръпна и погледна към бордото.

Алекс го издърпа далеч от него.

— А чифта коне, които искаше да купиш от Тат^[1], но нямаше пари?

Джак се ухили.

— Потребности, добри ми човече. А и не е повече от това, което аз бих направил за теб.

— Единствената разлика е, че аз мога да си позволя тези потребности, а ти не.

Вилицата на Джак спря по средата между чинията и устата му.

— Седжуик, какво, по дяволите, става с теб? Тази вечер звучиш като досадния ми брат. На какво се дължи това настроение?

— На нищо — каза му Алекс. — Но все още не виждам как бих могъл да ти дължа нещо.

Джак се засмя и се наведе напред.

— Забрави ли скъпата си съпруга Емалийн? Без мен ти никога нямаше да спечелиш вниманието ѝ. Мисля, че това те прави мой длъжник за цял живот.

Този път Алекс се засмя.

— Мислиш, че съм ти длъжник заради съпругата си? Какво нахалство! — той вдигна бутилката и наля една чаша на приятеля си. Джак Тремонт беше досаден паразит, но също така и най-добрият приятел на Алекс. Въпреки разточителството и склонността му към прегрешения, Алекс никога не бе имал по-лоялен приятел.

— Мисля, че успехът на брака ти се дължи на гениално хрумване, достойно за вечна отплата — каза Джак и вдигна чаша в подигравателен тост, най-вероятно в своя чест.

Заслужава нещо, помисли си Алекс.

— Бракът ми е успешен, защото имам достатъчно ум да го направя такъв. Ако искаш да знаеш, внимателно планиране и интелект са в основите на успеха му. Ти беше просто катализаторът, който му даде живот.

Приятелят му изсумтя.

— Седжуик, ти си най-скупният човек на света. Внимателно планиране и интелект, точно така! Емалийн е най-хубавото нещо, което ти се е случвало. Добре, че е тя, за да не се превърнеш в пълен досадник.

— Не съм досаден — каза Алекс и изправи рамене. — Искам да ти кажа, че някои хора ме намират за доста забавен.

— Кой? — настоя Джак. — Прастарата майка на Амбъркромби?

Алекс придърпа обратно бутилката с бордо, погледна към Джак и двамата избухнаха в неудържим смях.

— Знам, че вероятно не съм първото конте, за което хората се сещат — призна Алекс, — но трябва да се съобразявам с положението си и отговорността към семейството ми.

А какво семейство само. Той нямаше братя или сестри, но за сметка на това купища братовчеди, лели и чичовци, които разчитаха на неговата благосклонност да им осигури работа, подслон и храна. А в допълнение към това и арендаторите, и слугите му. Това беше отговорност, която той носеше с изключителна сериозност и гордост, въпреки че много пъти бе завиждал на положението на приятеля си — трети син, без наследство. Завещанието на Джак щеше да бъде низ от спомени за скандален живот и неплатени дългове.

Джак потръпна.

— Небеса, как мразя тези думи. Положение и отговорности — той премести бордото и бутна празната си чаша напред. — Предлагам да сменим темата, защото започваш да звучиш като Паркъртън. Достатъчно лошо е, че ме повика вкъщи за годишните ми сметки. Смея да кажа, че никой не може да пресмята сметки с повече мъчителни детайли от брат ми — Джак си взе друго парче говеждо. — Между другото, как е скъпата Емалийн? Не знаеш колко пъти ми е идвало да се сритам отзад, задето не се ожених аз за нея.

— За щастие — каза му Алекс, — има само една Емалийн.

— Къде е тя сега в Лондон или Уестморланд?

— Знаеш отговора — Алекс погледна към вратата. Беше само леко притворена, но изглежда наоколо нямаше никой.

— Всъщност не — каза Джак, докато се облягаше на стола си. — Искам да кажа, когато ти си в Лондон, се предполага, че милото момиче щастливо те чака да се завърнеш в Уестморланд. А когато си в провинцията, семейството ти вярва, че тя живее в Лондон — Джак се наведе напред. — Озадачен съм, къде се намира тя, когато ти не си на нито едното място?

Алекс се засмя.

— Ето затова ти никога не би се справил с такъв брак. Ще го кажа още веднъж — внимателно планиране и интелект — той почука слепоочието си. — Ето за това аз съм женен за Емалийн, а не ти.

— Самодоволната ти увереност е дразнеща. Тайната ти е неразкрита, само защото баба ти си стои на север. Можеш ли да си представиш какво ще стане, ако тя някога реши да дойде в града и разбере, че Емалийн не е нищо повече от една сътворена от теб измислица.

Тъй като това никога нямаше да се случи, Алекс не се тревожеше, че милата дама някога ще научи истината.

Емалийн Денфорд, лейди Седжуик, бе дошла на бял свят една вечер преди пет години, след твърде много пропити с алкохол часове в компанията на Джак. Алекс не пиеше често, но беше в лошо настроение и приятелят му предложи да прекарат една вечер далеч от проблемите, които го терзаеха — особено след като Алекс бе заявил, че напуска града на следващата сутрин.

Джак яростно бе възразил срещу този план. Та кой щеше да плаща пиенето и дълговете му, ако най-добрият му приятел напуснеше Лондон?

Но на Алекс му бе омръзнало да бъде тормозен на всяка крачка от преследващите изгодна партия за женитба майки и техните дъщери. Изглежда цялото приемливо женско общество на Лондон бе решило да го види женен този сезон.

Нямаше значение всеизвестният факт, че бароните Седжуик бяха непредвидими, що се отнася до брак, и се женеха късно, ако го правеха изобщо. За някои причината била страстта към пътуванията. Също като дядо му, който прекарал по-голямата част от живота си в армията и наследил титлата в края на службата си от братовчед, който никога не се оженил.

Вероятно Алекс трябваше просто да избягва Лондон по време на сезона, както баща му бе правил. Той знаеше много добре, че всичко, което виждат в него е старата и уважавана титла, големите стопанства на север и богатство, с което би могъл да издържа дори най-разточителната съпруга и роднините ѝ. Всичко това беше много примамливо и съблазнително за майка с неомъжена дъщеря.

— Няма начин да го избегнеш, добри ми човече — беше казал Джак. — Трябва да се ожениш. Това ще те отърве от тях.

— Да се оженя? — Алекс потръпна. Не беше сигурен, че може да предприеме тази стъпка. Със сигурност беше негов дълг, но нещо го спираше да вземе това съдбовно решение. Освен това бе убеден, че една съпруга ще се изкуши да обърка идеално подреденият му живот.

— По-добре Хюбърт да ме наследи — заяви той.

— Никога! — Джак пресуши скъпото вино на една голяма глътка. — Смяташ ли, че Хюбърт ще е склонен да ми плаща дълговете? Не мисля! — той направи пауза и прекара ръка през косата

си. — Защо да не можеш да се ожениш, без всъщност да си вземаш жена? Измисли си една, така да се каже. Обзалагам се, че ако публикуваш съобщение в пресата и кажеш на света, че си се оженил, всички ще те оставят на мира.

Беше толкова просто. Алекс винаги се бе смятал за разумен, но бе отчаян и след миг Емалийн бе създадена. С подходящо и правдоподобно потекло, което намериха с помощта на едно старо издание на Дебрет^[2], те съчиниха известие и платиха на едно хлапе да го занесе незабавно в издателството.

За негова най-голяма изненада, измислената му съпруга свърши работа. Вечерта след публикацията на съобщението, той бе оставен в блажена самота, нарушена само от няколко унищожителни погледи, които бяха насочени към него от по-настоятелните, вече бивши преследвачки. На няколкото любопитни, които дръзнаха да го разпитват за внезапната му женитба, той заяви, че Емалийн е с крехко здраве и живее на спокойствие в провинцията. Скучната му репутация си имаше своите предимства. Той хвърли няколко хладни, неприветливи погледа и по този начин предотврати всички по-нататъшни въпроси.

Появата на Емалийн в живота му имаше още една положителна страна — прекрати натякванията на баба му. Е, поне повечето. Тя му беше писала, за да изрази безграничната си радост, че най-сетне се е оженил.

Когато се завърна у дома това лято, той обясни отсъствието на съпругата си с неспособността ѝ да пътува, породена от крехкото ѝ здраве. Когато се появи за следващия сезон, всички въпроси за лейди Седжуик бяха посрещнати със същото обяснение — здравето на Емалийн не ѝ позволяваше да пътува до Лондон.

И така в живота му се бе появила идеалната съпруга.

Въпреки това не всички бяха убедени в мъдростта на решението му. Адвокатът му непрекъснато го предупреждаваше, че измислената съпруга неминуемо ще доведе до проблеми някой ден. А Алекс му бе отговорил, че властите едва ли щяха да са най-голямата му грижа. Ако баба му научеше, той дяволски скъпо щеше да си плати.

Но отдалечеността на баба му от Лондон, беше ключът за съществуването на Емалийн или по-скоро липсата ѝ.

— Как така баба ти още не е разкрила тайната? — попита Джак, докато местеше поглед от печеното говеждо към виното. Очевидно не можеше да вземе решение към кое да посегне първо. — Имам предвид, ако някой е в състояние да открие несъответствие, това е тя.

— Прав си, но още веднъж — каза Алекс и почука слепоочието си, — внимателното планиране гарантира успеха ми. Съпругата на адвоката ми пише добре обмислени писма до баба и ги праща на всеки шест седмици, подписани от Емалийн.

— Предполагам, че да си скупен си има своите предимства — призна Джак. — Помислил си за всичко — той се изправи, наведе се над масата и дългата му ръка успешно достигна бутилката с бордо. Напълни чашата си и доля на Алекс.

Като вдигна чаша, той каза:

— За Емалийн Денфорд, баронеса Седжуик, най-идеалната съпруга на света.

— За Емалийн — съгласи се Алекс.

В сенките извън частната трапезария една жена се отдръпна от откритата врата. Тя не бе имала намерение да подслушва, но разговорът вътре привлече вниманието ѝ и тя се смая от разкритията.

Съпругата на Седжуик не съществуваше?

„Невероятно“, помисли си тя, докато излизаше тихо от гостилницата към чакащата я карета. О, тази информация беше твърде ценна, твърде скандална, за да не се възползва незабавно.

А тя знаеше точно откъде ще започне...

[1] Съкратено от Tattersall's (на бълг. Татърсол) — най-престижното тържище за състезателни коне в Обединеното кралство и Република Ирландия. — Б.р. ↑

[2] Debrett's е специално издателство, основано през 1769 г. с публикуването на първото сп. „Нова аристокрация“. Занимавало се е с генеалогичните проблеми на британската аристокрация, включително с история на титулуваните семейства, и е било ключов елемент на британското общество. Публикува се и днес под името Debrett. — Б.р.

↑

ГЛАВА ПЪРВА

Алекс прекара първия месец в Абатство Седжуик в блажено уединение.

Вместо да го посрещне, баба му реши да остане още един месец в имението на снаха си. Най-вероятно, защото не искаше да си тръгне, преди да са разничили и последната семейна клюка. Така лятото му започна без досадни разговори за наследници и безкрайни дискусии за продължителното боледуване на Емалийн. Алекс можеше да продължи с идеално подредения си живот, който Джак имаше дързостта да нарича „скучен“.

Накрая баба му се завърна у дома с гръм и трясък, последвана от стадо мопсове. Бе решила, че не може повече да го оставя в самотното му изгнание.

Женевиев Денфорд, лейди Седжуик, бе родена във Франция. Но въпреки че бе прекарала в Англия повече от шестдесет години, те не успяха да сломят галския ѝ дух, ни най-малко. Дядо му, още един избягващ брака Денфорд, бе предприел пътуване до Париж в края на шестдесетте си години и се завърнал, за ужас на предполагаемите си наследници, със съпруга. Предвид нейната *joie de vivre* — любов към живота — Алекс смяташе, че дядо му не е имал никакъв шанс.

Преди години той бе решил, че това е добър урок за всички неженени джентълмени в Англия. Никога да не рискуват отвъд Канала.

Баба му весело го поздрави, когато слезе за закуска и оттогава не бе спряла да говори.

— Представи си шока на Имоджийн, когато ѝ казах... — обясняваше тя от своя край на масата, където седеше заобиколена от кучетата си.

„Беше толкова тихо без нея“, помисли си той, докато тя безспирно го заливаше между хапките си с истории за внуците, и за негов ужас, и правнуците на леля му. Леля Имоджийн имаше безброй наследници и той знаеше, че през следващите няколко месеца го чакат

безкрайни намеци и увещания, как той и Емалийн трябва да направят същото — да създадат следващия барон Седжуик.

Трябваше да изпрати бележка до адвоката. Когато съпругата му пишеше следващото писмо от Емалийн, щеше да вмъкне някои женски оплаквания, които за нещастие, не позволяват такова събитие. Колкото повече, толкова по-добре. Надяваше се, че това ще отклони баба му от непрестанното мърморене.

Вратата на трапезарията се отвори и Бърджис, икономът, влезе колебливо с голям сребърен поднос. Следваше го лакей, с още по-голям поднос, също толкова отрупан с вестници и писма.

— Милорд, тази сутрин заедно с пощата пристигна и чанта от офиса на господин Елиът — каза Бърджис и остави таблата на масата пред Алекс. — Ако трябва да сме точни, бяха три чанти — гъстите му вежди се повдигнаха. — Големи.

Алекс погледна към внушителния куп и ножът и вилицата му замръзнаха във въздуха.

— Какво, по дяволите, е всичко това?

Бърджис, който се славеше като прилежен иконом отвърна:

— Обичайните вестници и периодични издания за нейно благородие, но останалото изглежда са само сметки, милорд.

— Сметки? — Алекс отново погледна към големия куп. Беше поръчал на адвоката си в Лондон да се погрижи за неуредените му сметки. Като се изключи това, този куп изглеждаше като нещо, за което Джак бе отговорен, а не той.

— Не е типично за господин Елиът да бъде толкова невнимателен — промърмори Алекс, когато започна да сортира бъркотията. — А, ето го и отговора. Изглежда съпругата на господин Елиът е наследила имот в Шотландия и трябва да разгледат мястото. Секретарят му ще поеме неговата работа, докато отсъства. Трябва да говоря с него, когато се върне — човекът явно е смесил сметките ми с тези на някой негов клиент пройдоха.

— Какво има скъпи? — попита баба му от нейния край на масата, където хвърляше мръвки на любимите си кучета.

Той махна с ръка към купчината със сметки.

— Просто лондонски вестници и такива неща.

— Вестници! Защо не каза веднага? — тя се надигна и забърза покрай дългата маса. Копринената ѝ шапчица се заклати. Преди Алекс

да успее да я спре, тя разбута грижливо подредените купчини, за да се добере до най-важното нещо за нея в този свят — клюкарската колонка в сутрешния „Поуст“. Като разлисти страниците със сръчността на фермерска жена, която скубе кокошка, тя бързо сграбчи плячката в лапите си. Настани се в стола до Алекс и се зачете.

„За щастие не на глас“, помисли си той и продължи със сортирането.

Беше възнаграден с близо минута мълчание, след което тя не можа да се удържи.

— Лейди Васар има бебе. Пише, че е момче — тя въздъхна и му хвърли многозначителен поглед. — Наследникът е много важен, не мислиш ли, Алекс?

— Да, разбира се — съгласи се той и погледът му се спря върху една от сметките пред него. Четиристотин паунда за килими. Друг разход за изброени мебели за сто и петдесет паунда. Сметки от производители на платове, дърводелци, бояджии и това беше само началото. Съдейки по безкрайния списък сметки от шапкарки, шивачки, изработка на ръкавици и дантела, изглежда бедният глупак, за когото бяха предназначени тези бележки, беше обзавел не само нова къща, а и съпруга с куп любовници.

— А, най-накрая нещо и за нашето скъпо момиче — каза баба му. — Чуй това: „Лейди С. бе видяна да пазарува усърдно с помощта на лейди Р., която взе новата си приятелка под крилото си. Лейди С., която толкова дълго отсъства от града е очарователна и със сигурност ще е най-желаният гост през следващия сезон“

Тя сбърчи устни.

— Крайно време беше да я споменат. Но какво странно изказване. Защо мислят, че е отсъствала дълго от града, след като е прекарала целия си живот там? — тя захвърли вестника и започна още веднъж да преобръща грижливо подредените купчинки на Алекс с шумолене.

— Мадам! — той се изправи и покри сметките с ръце, за да ги предпази от мародерството ѝ. — Какво ви става?

— Просто искам да видя още някои от скорошните колонки — тя наклони глава настрани и отново погледна купчината. Преди да успее да я спре, тя намери плячката си. Хвана друг вестник, издърпа го и се

настани в стола си със скорост, която противоречеше на нейните над осемдесет години.

— Мисля, че полудяваш — измърмори той, но носят й вече бе заровен в друго издание на „Поуст“ и той се съмняваше, че го е чула. — Не ти ли стигнаха брътвежите по време на посещението при леля Имоджийн?

— Имоджийн не получава „Поуст“ — беше студеният отговор.

Това трябваше да е осмото чудо на света, на второ място след Кулата на фараоните. Той не познаваше никой по-пристрастен към клюките от леля Имоджийн — освен баба му, разбира се.

Алекс насочи поглед обратно към сметките в ръката си и започна да отделя настрана тези, които очевидно не бяха негови и няколкото, които имаха нужда от вниманието му.

Баба му разпръсна страниците, докато търсеше любимата си колонка.

— Знаех си!

Беше наясно, че тя ще продължава да го прекъсва, докато не отговори, затова каза:

— Какво знаеше?

— Знаех, че пак ще я споменат. Но не знам дали трябва да ти го чета. Ще се вълнуваш до края на седмицата.

Алекс загуби всякаква надежда за святна закуска. На спокойствие.

— Давай — каза той. — Или ще пухтиш и ще се цупиш, докато склоня.

— Аз никога не пухтя — каза тя с глас, който звучеше леко нацупено. — Но, щом настояваш: „Хубаво е, че има толкова малко хора в града, защото лейди С. става сензация навсякъде, където се появи. Чудно какво си е мислил баронът, когато е пратил такова съкровище, далеч от зоркия си поглед“.

Той протегна ръце и сви рамене.

— И защо това би трябвало да ме „развълнува“?

Тя бутна вестника пред него, сякаш отговорът беше ясен, като отпечатаните букви пред очите му.

— Не виждаш ли? Те говорят за Емалийн. Съпругата ти. Милото ни момиче.

— Емалийн? Абсурд — присмя се той. — Бабо, има още дузина лейди С., които обикалят из града всеки божи ден. Уверявам те, че това не е нашата Емалийн.

— И защо не?

— Защото Емалийн никога не би се държала по начин, който ще представлява интерес за клюкарската колонка. Това е абсолютно невъзможно — Алекс никога не се бе чувствал по-убеден в твърдението си.

Проблемът на увереността беше, че обикновено се намираше нещо, което да я разклати. Барон Седжуик беше на път да бъде разтърсен до корените на знаменитото си, но въображаемо семейно дърво.

— Тогава защо продължават с това? Пише, че от количеството търговци, които идват и си отиват от Хановер Скуеър, движението е затруднено — тя го погледна. — Хм. Колко лейди С. живеят на Хановер Скуеър тези дни, Алекс? Аз се сещам само за една — тя си взе обратно вестника и се върна към четенето.

Алекс отвори уста, за да я оспори, но думите никак не можаха да излязат от пресъхналото му гърло.

Търговци на Хановер Стрийт? Близко до градската му къща? Достатъчно, за да затруднят движението? Погледът му се стрелна към купа сгрешени сметки и той сграбчи първата, която му попадна. Ако гърлото му беше пресъхнало, сърцето му направо спря, когато в горния край на бележката видя издайническото доказателство, което подкрепяше странната теория на баба му.

„Хановер Стрийт, Номер 17“

Как не го бе забелязал преди? Разбира се, защо би го направил? Въображаемите съпруги не ходеха на пазаруване, което бе способно да разори и принц от Изтока. Той взе да разбърква бележките пред себе си и за негов ужас, всички бяха с един адрес на получател. Неговият адрес в Лондон. И всяка една беше адресирана като покупка от уважаваната лейди Седжуик. Не злорадстващата вдовица, наблюдаваща го над вестника си, докато той стигаше до заключението,

както надутото го бе определил като невъзможно. А настоящата лейди Седжуик. Емалийн.

— Това не може да е вярно! — каза той, като грабна вестника от ръцете ѝ и сам прочете статията.

— О, Алекс, успокой се. На една дама ѝ е позволено да прави някои промени в дома си от време на време. Винаги съм си мислела, че тази къща на Хановър Скуеър е същински мавзолей. Ако дядо ти не беше толкова стиснат, щях...

Но думите ѝ секнаха, когато вдигна поглед и разбра, че говори на празен стол.

Изглежда Алекс си бе тръгнал. „Да се надяваме“, помисли си тя, за Лондон. Обратно при съпругата си.

— Точно, където му е мястото — каза тя на най-близкия мопс, като гальовно почеса кучето.

Пътуването му вероятно бе поставило рекорд, но Алекс не беше на себе си, за да го забележи. Той бе твърде зает да предвижда пълната, абсолютна катастрофа, която го чакаше в Лондон.

Емалийн? Невъзможно, продължаваше да си повтаря той. Но ето че тя беше в „Поуст“ и „Таймс“. Някой беше издал тайната му, но кой? Не можеше да е Елиът или съпругата му, нито Симънс, икономът му в Лондон. Препитанието и на тримата зависеше от него. Значи оставаше само един заподозрян. Джак.

Със сигурност пакостливият му приятел си е мислел, че вдъхвайки на Емалийн живот му е направил добра услуга.

Но все още имаше много неизяснени въпроси. Как е влязла тя в къщата? Симънс служеше на семейството от повече от четиридесет години и никога не би допуснал такова бедствие да опетни името Седжуик.

Трябваше да помисли още кой друг е виждал тази измамница. Той потрепери при мисълта, че някой от огромното му семейство е отишъл да се представи, след като е видял публикациите във вестника. Или още по-лошо, да е дошъл в Лондон и да използва градската къща на Седжуик, както обичайно. Той винаги се бе държал щедро в това отношение и предоставяше къщата на разположение на семейството

извън сезона. Знаеше, че неговите братовчеди, лели и чичовци, често се възползват от тази отворена покана.

Сега тази персона живееше в неговата къща, спеше в неговото легло и се представяше за негова съпруга. Вероятно дори развличаше семейството му. Той зарови глава в ръцете си. Господи, добре можеше да си представи каква уличница бе наел Джак, за да се vyplъти в Емалийн. Изведнъж развличането на роднините му, прие съвсем ново значение.

Когато каретата зави зад ъгъла към Хановер Скуеър, малко след един сутринта, за свое облекчение той откри, че изисканият квартал е точно такъв, какъвто и преди месец. Достоеен и благоприличен. Номер седемнадесет изглеждаше точно както трябва. Дом на уважаван член на обществото. Трудно беше да се повярва, че вътре го очаква катастрофа.

Каретата отби, за да спре. Той изскочи и се отправи към стълбите и още веднъж си припомни списъка, който си бе съставил. Първо щеше да изхвърли тази измамница на улицата. След като свършеше с това, щеше да намери Джак и да му хвърли един здрав бой. После щеше да се напие до безпаметност и да накара доскорошния си приятел да плати за всяка бутилка, дори ако се наложи да го направи с проклетата си кожа.

Когато стигна до вратата, тя не се отвори веднага, както обикновено ставаше, когато бе в града за сезона. Тъй като държеше само минимален брой прислуга в Лондон през летните месеци, входът бе заключен дори и за него. Той дръпна камбанката и почука с бастуна си по вратата, сякаш всеки миг бе важен. Е, така и беше.

Чу приближаването на Симънс. Всъщност това бяха мърморенето и оплакванията му.

— Кой е? — извика Симънс зад залостената врата.

— Отваряй, Седжуик е.

— Седжуик друг път — извика Симънс. — Негова светлост е в провинцията. Изчезвай и пробвай номерата си другаде!

И тогава, за най-голямо разочарование на Алекс, свещта, която осветяваше входа започна да се оттегля навътре. Той отново заблъска по вратата.

— Симънс! — изрева той. — Отвори тази врата веднага или ще кажа на жена ти за игрите на карти всяка четвъртък вечер.

Отстъпващата светлина бързо се върна.

— Милорд?

— Да, Симънс, аз съм. Сега отвори.

Нещо до вратата се размести, ключалката изщрака и тя се отвори широко.

— Милорд, какво правите тук?

Алекс влетя вътре.

— Ти какво мислиш? Тя е тук, нали? — той осъзнаваше, че крещи, но по дяволите, не се срещаше всеки ден със съпругата си и с рядкото удоволствие да се отърве от нея.

Икономът погледна нагоре към стълбите и сложи пръст на устните си.

— Шшшт, милорд, ще събудите нейна светлост. Тя имаше дълъг ден и се оттегли рано.

Алекс спря с един крак върху стъпалото. Не можеше да е чул Симънс правилно. Защото би се заклел, че е доловил загриженост в гласа на иконома.

Загриженост? За тази измамница? Алекс овладя за момент гнева си и гласът му се снижи.

— Симънс, ти знаеш не по-зле от мен, че който и да е горе, това не е съпругата ми.

Симънс кимна.

— Да, милорд, но никой друг не знае.

Това бе добра новина. Но все още не обясняваше по-важния въпрос.

— Какво си мислеше, когато я пусна в къщата?

Икономът изпусна дълбока въздишка, сякаш от плещите му падна огромен товар.

— Тя пристигна в четвъртък вечер.

Алекс изстена. Разбира се, че е пристигнала в единствената вечер, когато Симънс обикновено си взимаше почивен ден.

— Томас, вторият лакей, беше сам тук — каза Симънс и продължи разказа си. — Той не знаел какво да прави и отишъл да извика госпожа Симънс. Когато се прибрах, нейна светлост бе в леглото, а две от прислужниците извикани да се върнат на работа — той се наведе. — Не можех да я изхвърля, след като всички се суетяха така около нея. Щяха да тръгнат приказки.

Алекс отново погледна към стълбището.

— Е, колко души са я видели?

Симънс се сепна.

— Достатъчно.

— Какво имаш предвид под достатъчно? Или по-скоро кого?

Икономът отново се смути.

— Ако може да е някакво успокоение, милорд, съпругата ви, изглежда, е много популярна. Толкова, че...

Алекс не искаше да чуе и дума повече. Той заизкачва стълбите. Настанява се в къщата му за не повече от месец и вече е станала популярна. Искаше му се да изстене.

Имаше само едно решение. Тази лукава нахалница щеше да го направи много доволен вдовец.

Както Симънс бе казал, следобедът в къщата на Хановер Скуеър бе много натоварен. Лейди Седжуик си бе легнала рано и бе потънала изтощена в сън без сънища, в сигурното спокойствие на дома си. Това беше преди вратата на спалнята да се отвори широко. Тя се разтърси от пантите и се блъсна в стената с яростен трясък.

Емалийн моментално се изправи и се взря в обличения в плащ непознат, който нахлуваше в нейното убежище, сякаш имаше всички права. Тя направи това, което всяка благовъзпитана дама би направила, ако честта ѝ е застрашена. Измъкна малък пистолет изпод възглавницата си и го насочи с прецизна точност към натрапника. Вероятно не беше овладяла напълно ролята на господарка на къщата, но това бе всичко, което можеше да направи.

— Стойте на място, господине, или това ще е последното нещо, което ще направите.

Той напълно игнорира предупреждението ѝ и се приближи. Свещта, която държеше високо, хвърляше кръг от светлина около тях. Погледът му се спря първо на лицето ѝ, а след това като всеки очарован среднощен посетител, се плъзна по-надолу към деколтето на копринената ѝ нощница.

Инстинктивно тя използва свободната си ръка, за да се загърне и да закрие гледката. При тази намеса погледът му се насочи към пистолета в ръката ѝ и той величествено повдигна едната си вежда.

— Разкарай това!

— Няма — каза тя, а ръката ѝ трепереше.

Нямаше намерение да убива никого, но така, както ръката ѝ започна да се тресе, се безпокоеше, че неволно ще застреля мерзавеца. По-лошото бе, че сега, когато той държеше високо свещта, можеше да види колко красив и добре облечен е той. Едва ли беше някой главорез от Севън Дайълс^[1].

От властната извивка на устните му, острата линия на челюстта му, до изправената, извънредно твърда стойка, той трябваше да е от благороднически произход. Небеса, вероятно някой пиян женкар, решил да си създаде име, като прелъсти съпругата на Седжуик.

Това показва намеренията му в съвсем различна светлина. Той не изглеждаше като мъж, на който една жена лесно може да откаже. Включително и самата тя. Винаги бе имала слабост към извънредно красиви мъже, особено към тъмнокосите. Те бяха толкова неустойими, колкото шума от разбъркването на ново тесте карти.

Тя се спря — какво си мислеше? Трябваше да поддържа репутацията си. Сега беше дама. Поне за известно време. И като дама, неин дълг беше да защитава целомъдрието си. Да, точно това щеше да направи, реши тя, когато погледна със съжаление великолепния мъж пред нея.

— Симънс! Симънс! Помощ! — извика тя.

— Той няма да дойде — каза ѝ негодникът.

„Колко жалко“, искаше ѝ се да каже, но все още не можеше да остави този арогантен простак да я надвие.

Поне не и без борба. Тя отново размаха пистолета пред него.

— На съпруга ми няма да му хареса присъствието ви тук.

Мъжът просто се засмя и погледът му я обходи доста критично.

— Не мисля, че той ще има нещо против.

Е, щом Седжуик не възразява... Емалийн изхвърли тази грешна мисъл.

— Уверявам ви, че ще ви убие заради това.

— Съмнявам се.

„Самодоволно копеле!“ Тя се изправи и посочи към вратата.

— Излезте!

Разбира се, когато посочи към вратата, трябваше да пусне нощницата си и тя отново се отвори, предоставяйки му великолепната

гледка на гърдите ѝ.

Заповедта ѝ бе напълно игнорирана. Вместо това, той се приближи още повече и застана до крака на леглото. Емалийн изхвърча от матрака, като повлече със себе си чаршафите и ги придърпа до брадичката си.

— Когато съпругът ми се върне от... от...

„О, по дяволите, къде беше наследствения дом на Седжуик?“

— Уестморланд — предложи дяволът.

— Да, благодаря ви — отговори тя. — Когато съпругът ми се върне от Уестморланд, бъдете сигурен, че ще ви убие.

— Замисляли ли сте се някога, лейди Седжуик, че той вече се е...?

— Се е какво? — попита тя и пистолетът отново затрепери в ръката ѝ.

— Се е върнал.

В този момент, Емалийн Денфорд, лейди Седжуик, осъзна, че беше на път да застреля съпруга си.

Тази мисъл я изплаши толкова много, че тя изпусна проклетото нещо и то гръмна.

[1] Seven Dials (англ.). Известен Лондонски квартал, проектиран през 1690 г., към чиито център водят 7 улици. По онова време името му е нарицателно за най-ниската градска беднотия, мизерия и престъпност. — Б.р. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Алекс затвори очи и зачака последния си миг. За щастие, куршумът беше профучал покрай него. Това нямаше да е краят на земния му път. Щом се заби в стената зад него, металното топче изпрати дъжд от мазилка надолу.

— О, Боже! — възкликна Емалийн. — Това е ужасно — тя изскочи от леглото и се втурна към него.

Трябваше да му се признае нещо на Джак: когато бе избирал Емалийн се бе спрял на най-неподходящата.

Момичето беше божествено.

Косата ѝ падаше чак до кръста на руси, съблазнителни къдрици. Бе зърнал гърдите ѝ само за миг, но това бе достатъчно. Дългите гъвкави крака бяха пленили въображението му, заоблените форми на бедрата ѝ и пищната щедра извивка на устата ѝ накараха кръвта му да забушува.

Не, наистина Джак бе объркал всичко, когато бе избрал Емалийн.

Тази Емалийн, която винаги си бе представял беше крехка, стеснителна женица с добри обноски. Имаше нещо диво и объркващо в тази жена — и нищо скучно или сериозно. А сега тя се бе запътила право към него, очевидно за да се хвърли в обятията му и да моли за прошка.

И наистина какво би могло да навреди, ако я подържеше само веднъж? Да ѝ позволи да го отрупа с целувки и ласки, преди да я изхвърли на улицата?

Все пак твърдеше, че е негова съпруга.

Но ако си мислеше, че тя бе разтревожена за него, се лъжеше. Емалийн профуча край него толкова небрежно, колкото и куршумът от пистолета ѝ.

— Виждаш ли какво направи? — каза тя и пръстът ѝ посочи обвинително зейналата дупка в стената. — Виж това! Имаш ли представа колко скъпа е тази хартия? — тя въздъхна тежко и поклати печално глава. — Целият ми труд. Съсипан е. Безвъзвратно съсипан.

Цялата атмосфера на стаята е изгубена — изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи.

Трудът ѝ бил съсипан? Тя почти бе пръснала главата му, а се притесняваше за проклетите тапети?

Той вдигна свещта и я загледа, като се чудеше дали Джак не я е намерил в Бедлам^[1]. Не, макар и разярена, тя изглеждаше с ума си. Точно като всяка съпруга, която намира новообзаведения си будоар съсипан.

Седжуик се сви и си припомни, че тя не му е съпруга, а това не е нейната стая. Той отново погледна към тапета. Чисто нов, заедно с нови сини завеси, нов шкаф в ъгъла и списъкът продължаваше с мебели, картини и старинни фигурки, които красяха стаята. Не бе виждал преди нито една от тях. Над камината, където преди висеше намусеният Холбайн, единадесетият барон, бе закачен прекрасен акварел на Абатство Седжуик. Прелестна, възхитителна интерпретация на обичния му дом.

— Какво си направила със спалнята ми? — изрева той, като наблегна на „ми“, за да се увери, че тя разбира, че това не е нейната стая.

— Не е ли чудесна? — потупа го тя по гърдите и той усети дланта ѝ топла и близка през самото. — Знаех си, че ще ти хареса — тя се отдръпна и се върна при леглото, като взе една дантелена връхна дреха и я метна върху нощницата си. Това леко я прикри и само подчерта женствеността ѝ. — Нямах нищо против, нали? Беше толкова тъжно място, направо не знам как изобщо сме прекарвали спокойно нощите си тук. Приличаше на мавзолей.

Истината бе, че отстраняването на единадесетия барон значително бе освежило стаята. Той не можеше да си представи как роднините му са изпълнявали съпругеските си задължения в спалнята, докато сърдитото лице внимателно бе наблюдавало процедурата.

Нищо чудно, че бароните Седжуик от толкова поколения всячески се опитваха да избегнат женитбата. А сега някаква непозната бе захвърлила един от предците му на боклука. Не бе много сигурен, че това му харесва.

— Мадам, искам да се махнете от тук — каза той, връщайки се на належания въпрос.

— Без формалности, Седжуик — каза тя, като се плъзна около него като хитра котка. — Това съм аз, Емалийн, скъпата ти съпруга.

— И двамата знаем, че това не е името ти.

— О, така ли? — усмихна му се тя и плъзна ръце по бедрата си. — Според мен ми пасва идеално, не мислиш ли?

— Позволяваш си твърде много — каза той и ръката му се протегна, за да улови китката ѝ, преди да успее да отстъпи. Той я затегли към вратата с намерението да я изпрати да си събира нещата.

Вън от къщата, вън от живота му.

Но Емалийн имаше друго на ум. Тя заби токчетата си в килима.

„В новия килим“, отбеляза си той.

— Седжуик, какво ще си помислят съседите, ако ме изхвърлиш на улицата посред нощ? — тя се задърпа от хватката му. — Няма да си тръгна тихо.

— Ще го направиш, ако ти завържа кърпа около устата.

— Не би посмял — запени се тя. — Аз съм твоя съпруга.

Той повдигна вежда.

— Считай това за края на брака ни.

Не го бе излъгала, нямаше да се даде лесно. Хвана се за рамката на вратата и увисна с издръжливостта на улична котка.

— По дяволите, Седжуик, това не е забавно.

— Напълно съм съгласен — каза той и я пусна.

Тя се изправи и приглади робата си.

— Сега, ако само ме изслушаш вярвам, че можем...

Той не искаше да слуша нищо от това, което имаше да му каже. Тя бе преобърнала идеалния му живот с главата надолу. Вероятно бе съсипала и посрамила доброто му име и със сигурност бе пробила такава дупка в семейното богатство, за която щяха да са нужни няколко поколения да я запълнят. Без да се споменава, стореното с единадесетия барон.

Така, вместо да стане жертва на красивите ѝ молби, той я сграбчи през кръста и с едно бързо движение я метна на рамо. Приятно закръгленото ѝ задниче се настани точно до лицето му, а останалата част от нея висеше надолу по гърба му. Гърдите ѝ се притискаха в него, а див екзотичен парфюм атакуваше сетивата му. Тялото му реагира инстинктивно, призовавайки го да не изхвърля това изобилие

от женска прелест през вратата, а да я метне на леглото и да предяви съпружеските си права.

За щастие, той не се подчиняваше на чувствата си. Семейният дълг и отговорността винаги бяха на първо място. Но трябваше да признае, че за първи път собствените му цели и задължения взеха да стават не толкова кристално ясни както обикновено.

— Оууу — изцвърча тя. — Пусни ме долу, простак такъв! — юмруците ѝ забарабаниха по гърба му.

Мислеше го за простак? Никога преди не го бяха наричали така и изобщо не му хареса. Като се наслаждаваше на новата си роля, той реши да ѝ покаже точно какъв грубиян може да бъде и силно я шляпна по задника.

— Оу! Това боли.

— Да, точно като чувството, което изпитах, когато видях сметките за всички поразии, които причини в живота ми.

— Това не ти дава право да ме малтретираш — оплака се тя.

— Мадам, смятам да те вържа и да те захвърля в каретата.

— Не би посмял...

Отговора му беше още едно плясване по задника ѝ. След като бе поел по пътя на низкото и просташко поведение, той го намери за много освежаващо. Тръгна надолу по стълбите, а погледът му бе прикован върху входната врата. Щеше да я хвърли в каретата, да каже на Хенри да я закара до най-лошата част на Севън Дайълс и да я пусне сред другите като нея.

Сигурно там щеше да намери цял квартал със съблазнителни, премебелиращи лисици, на които да съчувства.

— Това не е редно — каза тя. — Аз съм твоя съпруга.

— Съмнявам се, че съдията ще се съгласи — каза той докато проучваше пътя напред. Още три стъпки, после през преддверието, в каретата и щеше да се отърве от нея.

След което щеше да намери Джак и да го убие.

— Ще има много да обясняваш, нали? — оспори го тя. — Не можеш да докажеш, че не съм Емалийн Денфорд.

Трябваше да ѝ признае, че има кураж. И беше права. Той не можеше да отиде при властите. Но това не означаваше, че ще стои кротко, докато тя трупа сметки и се показва сред обществото. Не,

единствения начин да прекрати тази комедия бе, да се отърве от Емалийн. После щеше да се оправя с последствията.

И въпреки че този план изглеждаше най-добрия според обстоятелствата, дори след като ботуша му стъпи на мрамора в преддверието, надеждите му за бърз край на този брак се изпариха. Входната врата се отвори и Алекс погледна натам, като си мислеше, че ще види Хенри, който идва, за да получи нареждания. За негов ужас на прага стояха братовчеда Хюберт Денфорд и съпругата му лейди Лилит, зяпнали необичайната гледка.

„Не и Хюберт!“, на Алекс му се прииска да изстене. От всичките му роднини защо трябваше да са точно Хюберт и лейди Лилит, които пристигаха сега? Останалите му ненаситни братовчеди и разсипни роднини лесно можеха да бъдат купени, но не и Хюберт.

— Опитах се да ви кажа, милорд — каза Симънс от мястото си до вратата.

Лейди Лилит изкудкудяка неодобрително при шокиращата гледка пред нея, докато Хюберт се бореше със същото смайване като съпругата си, въпреки че нямаше да се задоволи само с едно подскретно оглеждане на голите крака и закръгленото задниче на Емалийн. В очите му гореше същата алчност, както когато приемаше за сигурна титлата на барон Седжуик.

В крайна сметка, Хюбърт беше следващият в родствената линия и обичаше да напомня този факт достатъчно често. Неговата безочливост бе една от многото причини Алекс да си измисли съпруга, дори и само за да попречи на роднината си да се чувства твърде удобно в крехката си позиция на наследник.

Докато очите на Хюберт обхождаха Емалийн, Алекс почувства нова ярост. Жената не беше наистина негова съпруга, но Хюберт не знаеше това. Като пусна Емалийн на земята, той бързо я избута зад себе си. Надяваше се, че е добре скрита.

— Братовчеде — започна Хюберт, — не знаехме... това е... не сме искали да прекъснем... това е...

Емалийн изчурулика иззад Алекс.

— О, братовчеде Хюберт, казах ти и преди, че скъпия Седжуик няма да има нищо против, ако вие с лейди Лилит останете с мен. Все пак, семейството си е семейство. Нали така, любими?

Тя постави ръка на рамото на Алекс. Това беше жест, говорещ за съпругеска интимност, от който той нямаше нужда точно сега. Особено, когато гъвкавата ѝ фигура се притискаше в него. Ако тя си мислеше, че женския ѝ чар и извивки ще я спасят, се лъжеше жестоко.

Той безразлично наложи малко дистанция между тях.

— Как беше операта, братовчеди? — попита Емалийн. — Бях толкова притеснена, че отхвърлих милата ви покана.

„Братовчеди?“, помисли си той, като хвърли един поглед към нея. „Колко дълго бяха Денфорд в къщата?“

— Ти можеше да я направиш поносима — каза ѝ Хюберт. — Винаги е хубаво да има някой наоколо, нали, Лилит? Не разбрах по-голямата част от това мяукане и...

Лейди Лилит не беше склонна да се подмазва. Тя мина направо към въпроса.

— Седжуик, ти не трябваше да си тук.

— Не, не трябваше — каза той. — Както и да е, една нова сделка ме върна неочаквано.

Очите на Хюберт светнаха от интерес.

— Нова сделка? Нещо против да споделиш с мен, Седжуик? Винаги търся подходяща възможност.

„Да ми се качиш на гърба и да затвърдиш мнението, че си напълно негоден вероятно“, беше отговорът, който Алекс съдържа.

Вместо това каза:

— Страхувам се, че не е нещо, което се очаква да донесе печалба — за това получи сръчкване в гърба си, което не беше никак женствено. Той залитна напред и Емалийн просто сви рамене към братовчедите, сякаш нямаше нищо общо с неудобството на съпруга си.

Буйните вежди на Хюберт се сключиха подозрително и съсредоточено и Алекс знаеше, че братовчед му само ще се постарее още по-усилено да се промъкне в тази загадъчна перспектива. Единствената му надежда беше да намери някоя възможност, която да му подхвърли като кокал и да прати човека в грешна посока. Докато междувременно го държи възможно най-далеч от Емалийн.

След още няколко мига на неловко мълчание, лейди Лилит взе нещата в свои ръце.

— Страхувам се, че ви прекъснахме и трябва да ви оставим да... да...

— Малка среднощна вечеря? — опита Емалийн. — Седжуик пристигна прегладнял.

Начинът, по който каза думата, с провлачен, мъркащ тон, я накара да прозвучи тъй, сякаш храната, която съпругът ѝ търсеше няма да бъде намерена в кухнята.

— Тогава трябва да ви оставим да се... нахраните — предложи Хюберт, като хвана съпругата си за ръка.

Лейди Лилит хвърли още един унищожителен поглед към двойката пред тях и прибра полата си възможно най-близо, докато минаваше покрай тях. Дъщеря на обеднял граф, лейди Лилит притежаваше надменната сдържаност на херцогиня и едновременно с това, способността да сплетничи като продавачка на риба.

Алекс затвори очи. Сега цялата фамилия не само щеше да мисли за тази жена като за неговата съпруга Емалийн, но и целия свят щеше да слуша истории за предполагаемите им сладострастни игри.

„В самото фоайе, представяте ли си!“, можеше да чуе той как лейди Лилит казва със скандализиран глас. „Пред слугите!“ — най-малко.

— Ще ви видим ли на закуска? — извика след тях Емалийн весело.

— Така мисля — каза Хюберт, кискайки се дебелашки. — Въпросът е дали ти и братовчед ми ще бъдете там.

Лейди Лилит подсмръкна и издърпа съпруга си до последната стълба, а после изчезнаха от погледа им.

Когато Алекс погледна надолу към нея — е, всъщност я изгледа гневно — веждите ѝ се повдигнаха в невинна извивка, сякаш нямаше ни най-малка представа какво е влошило толкова много настроението му.

— Ъ-хъм — изкашля се Симънс в ъгъла, Алекс бе забравил, че той е още там. — Ако няма нищо повече, което ще искате, милорд...

— Не, не — каза му Алекс. — Лягай си. Мога да се справя с това сам.

Икономът избяга от преддверието, движейки се с подobaваща бързина.

Щом останаха насаме, Алекс се обърна към Емалийн, все още обмисляйки да я изхвърли. Тя разумно пое по стълбите, а ръката ѝ упорито се бе вкопчила в парапета.

— Искаш ли нещо за хапване, Седжуик? — тя побутна пода с голия си пръст и погледна към него изпод русите си мигли. — Или има нещо друго, от което се нуждаеш?

— Видя ли я? — издърдори тя по пътя към стаята за гости в задната част на къщата.

— Да, видях я — отговори Хюберт твърде ентусиазирано.

Той бе възнаграден със силен удар с ветрило. За да избегне втори, не каза нищо повече, а отвори вратата на стаята им и остави съпругата си да влезе.

— Разхожда се наоколо гола, както майка я е родила. За бога, какво си мисли Седжуик да я разнася като някой дивак, пред погледа на всички? — Лилит свали жакета си и се отпусна в един стол.

— Много смущаващо — побърза да се съгласи Хюберт.

Лилит го погледна така, сякаш обмисляше дали има нужда от още един удар.

— Не съм повярвала нито за миг, че просто са слезли за среднощна вечеря.

— И аз това си помислих — каза Хюберт. Ако и той имаше толкова красива и очевидно изпълнена с желание съпруга като Емалийн, храната щеше да е последното нещо, за което щеше да мисли.

— Мили Боже, това е катастрофа — оплака се Лилит. — Тази жена може да зачене наследник. Това би съсипало всичко.

По дяволите, Лилит беше права. Хюберт не бе помислил за това. Той още се възстановяваше от гледката на Емалийн в това negliже.

Въпреки че женитбата на братовчед му с болнавата Емалийн отначало изглеждаше като дар, особено след като Седжуик не показваше никаква загриженост за състоянието на съпругата си, сега изглежда заедно със здравето ѝ се бе подобрил и интереса му към нея.

Лилит стоеше до бюрото и тършуваше из чекмеджетата. След известно време изкара един топ с листи и приготви мастилница и перо.

— Пиши незабавно на баба си. Тя ще е в състояние да оправи нещата.

Хюберт знаеше какво точно има предвид съпругата му и кимна в знак на съгласие. Никой не умееше да предизвиква кавги, така както

баба му. За нула време щеше да направи така, че Седжуик и възхитителната Емалийн отново да заживеят поотделно.

Долу, на Емалийн ѝ се искаше да върне назад прелъстителните думи, които ѝ се бяха изплъзнали.

„Или има нещо друго, от което се нуждаеш?“

Полудяваше ли? Тя познаваше мъжете и знаеше какво означава, когато този поглед се появи в очите им. А точно сега, горещият огън пламнал в твърдия поглед на барона, ясно прозираше желанието му да предяви съпружеските си права. Нямаше как да сбърка одобрителния начин, по който очите му обходиха цялото ѝ тяло и погледът, отклонил се към гърдите ѝ като прегладняла милувка.

Не за първи път бе оглеждана от мъж, който ѝ се възхищава, но повечето я гледаха с копнеж така, както преди малко направи и Хюберт. Седжуик сякаш не копнееше за нищо. Той бе мъж, който знаеше какво иска и бе свикнал да изисква, ако не просто да си го взима директно.

О, по дяволите! Къде бе сериозният скучен мъж, за който бе слушала толкова много? Този Седжуик нямаше нищо общо с репутацията си. Не, начинът, по който я гледаше казваше, че ако и тя го желае, ще бъде незабравимо.

Една наистина незабравима нощ. Тя килна глава и още веднъж го огледа. Дори една нощ и един ден, с очевидната му издръжливост.

„Кротко, Емалийн“, каза си тя. Запомни, ти си вече благоприлична дама. Имаш нужда само от две седмици. Две седмици и ще получиш наградата на живота си. Въпреки това погледът ѝ още веднъж се насочи към изсечените черти на лицето му и твърдите стиснати в строга линия устни, които обещаваха спиращи въздуха омайващи целувки. Ето това беше начин да убиеш времето. Не беше трудно да си представи какво биха представлявали две седмици, прекарани в леглото с този мъж.

Тишината в преддверието бе станала извънредно неловка, но за щастие той я наруши.

— Ще изясним това още сега — Седжуик я хвана за ръката и я задърпа нагоре по стълбите.

Тя здраво стисна устни. Небеса, можеше само да си представи какво своенравно предложение може да се изплъзне от устата ѝ — смутена и подкрепена от сигурната му ръка.

Той я дърпаше нагоре по стълбите. По-добра алтернатива, отколкото към улицата, както ѝ беше обещал по-рано. Но фактът, че се представяше за Емалийн Денфорд не означаваше, че заедно със задълженията към дома трябва да приеме и тези към господаря на къщата. Това щеше да усложни нещата. Напълно и безвъзвратно. Тя продължаваше да се убеждава в това, докато той я дърпаше нагоре по стълбите.

Не че нямаше да го направи с охота, но не искаше да изглежда твърде нетърпелива.

— Е, това вече е голяма каша — замърмори той, когато стигнаха до спалнята и затвори вратата след нея. — Да се самопоканиш на закуска.

— Аз живея тук — възрази тя, като спря пред леглото. Наистина не бе избрала това място нарочно. Не съвсем. Какво ѝ ставаше? Той беше просто мъж, при това арогантен благородник. Тя се отвърщаваше от такива. Напълно.

Но защо трябваше очите му да са толкова зелени... раменете му толкова широки и внушителни? Той напълно спираше дъха ѝ с великолепната си мрачност и достойнство.

„Достатъчно, Емалийн, каза си тя. Имаш задача за изпълнение“. Като вирна нос, тя каза:

— Не мислиш ли, че братовчедите ти ще намерят за странно, ако не слеза сутринта?

— Там е работата, че ти не трябва да си там! — погледът му се премести от нея към леглото и обратно. Челюстта му се движеше напред-назад. Той я хвана за ръка и я затегли през спалнята към уединения хол отгатык.

— И защо не трябва да съм на закуска? — попита тя. — Аз съм твоя съпруга.

Той процеди през стиснатите си зъби:

— Въпросът е, че не си.

— Не съм поканена на закуска? — попита тя сдържано, като се настани на канапето. Не бе прекарала цял живот в опити да избегне да бъде изгонена, без да се научи как да сменя темата. Освен това, ключът

към всяка измама бе да вярваш напълно в образа си. А тя нямаше да се откаже от този. Не и когато ѝ даваше шанс да захвърли завинаги живота на хитрости и измами. — Трябва да има домакиня, а кой би бил по-подходящ от скъпата ти съпруга?

— Ти не си ми съпруга.

Тя се облегна и почука брадичката си с пръст.

— О, сега това е проблем, нали? Ако аз не съм лейди Седжуик, тогава къде е тя?

Той я изгледа гневно. Свирепото му държание го направи още по-красив.

— Съпругата ми не е твоя работа — каза ѝ той, докато крачеше из стаята с ръце, склучени зад гърба.

— Аз мисля, че е.

— Добре, ще си получиш закуската — предложи той, — но после трябва да си тръгнеш.

— Утре? — тя поклати глава. — Страхувам се, че това няма да стане. Търговецът ще идва с платове за балната зала.

Седжуик затвори очи.

— Мадам, няма да има повече търговци или сметки, нито повече прахосване. Времето ти като Емалийн Денфорд приключи.

— Не мисля, че трябва да отменяш работата на търговеца. Той изпрати бележка, че е намерил идеалния китайски брокат, който ще пасне на новите килими.

Той скръсти ръце на гърдите си и острия му зелен поглед се заби в нея.

— Колко?

Тя вдигна поглед от ноктите си.

— За килимите или за завесите?

Този път тя забеляза една вена отстрани на челото му, която изглеждаше готова да експлодира.

— Не — каза той. — Колко ти платиха, за да съсипеш живота ми? — думите бяха придружени с нетърпелива гримаса.

— Не мисля, че няколко промени и джунджурийки ще съсипят живота ти.

— Колко ти платиха? — повтори той.

Е, трябваше да му се признае едно нещо. Беше упорит. Но колкото и да искаше да си замине, тя имаше всички причини да остане.

— Нищо — каза тя. — Една съпруга прави тези неща безвъзмездно, за да превърне къщата си в дом за скъпия си съпруг.

— Но ти не си ми съпруга.

— Ето, отново започваш да влошаваш още повече ситуацията — каза тя, като се надигна от канапето и се запъти към него. — Наистина, Седжуик, ако знаех, че си толкова намусен човек, никога нямаше да се омъжа за теб.

— Въпросът е, че не си.

Тя се усмихна.

— Докажи го.

Този път се надцени. Би трябвало след толкова дълго време на поемане на подобни рискове да се е научила кога да прибере картите и да бяга. Само след миг, Седжуик я сграбчи в обятията си и я придърпа близо.

— Би ли искала да го направя? — попита той. — Да го докажа?

Притисната към гърдите му, Емалийн бе атакувана от спомени. Спомени за това, какво един мъж с малко чар и умения може да стори на жена. Как е възможно? Какво стана със скучния тесногръд барон, който ѝ беше обещан? Защото този мъж, не само бе способен, а сякаш се наслаждаваше да вземе нещата в свои ръце. Без значение колко изкушаващо бе да докаже отдадеността си към работата, тя се бе зарекла да не се поддава на такива изкушения. Те само водеха до провал, а тя се опитваше да избегне точно това.

Разбира се, тя се бе зарекла и да стои далеч от залагане, пиене и подобни пороци в даден момент...

— О, не — каза му, като натискаше солидния му гръден кош, в опит да се изплъзне от мускулестите му ръце. — Ако мислиш, че можеш просто да предявиш своите... своите...

— Съпругески права — допълни той, като я гледаше, сякаш имаше всякакво право, че и повече.

— Да, това — промълви тя, след кратко мълчание. — Това едва ли ще помогне на твърдението ти, че не съм твоя съпруга.

— Да, но може да задоволи любопитството ми.

— Не са ми платили да...

Той сви вежди.

— Искам да кажа, че не съм такава жена.

— Жена, която се представя за нечия съпруга, трупта огромни сметки за дрехи и екстравагантности, а после отказва да компенсира статуса си на съпруга?

За нейно голямо огорчение, той я пусна.

— Звучи така, сякаш не съм дама.

— А ти си...?

— Тук, за да помогна — каза, докато пригладваше нощницата си и наместваше панделките на робата си. Ако можеше само да заличи начина, по който тялото ѝ тръпнеше и крещеше да се върне в чистия мъжествен рай на прегръдката му.

Той се засмя.

— Да помогнеш? Как? Като ме вкараш в същата килия в „Бедлам“, от която идваш и ти?

Тя вирна брадичка.

— Не съм болна.

— Там е въпросът — каза ѝ той. — Емалийн е. Съпругата ми е болна, недъгава и най-важното, неразположена.

Емалийн въздъхна и му се усмихна.

— О, но аз се излекувах. Считай го за чудо.

Той размахна пръст.

— В живота ми няма място за чудеса или за съпруга.

— Боя се, че не съм съгласна — тя сложи ръце на бедрата си.

— Ще се съгласиш — изстена той отново. — Въпросът е, че искам да се махнеш и ще направиш точно това...

— Не виждам какво би могъл да ми предложиш, за да ме склониш да си вървя — тя стана на крака и се взря в него.

— Възможност да избегнеш пренасяне — каза той и убийствен блясък просветна в очите му.

Емалийн бе научила някои неща през живота си и едно от тях беше, че когато някой е жертва, той е готов да преговаря. Седжуик определено беше в тази позиция, въпреки външната му увереност.

Той не можеше просто да я изхвърли. Не веднага. И двамата го знаеха.

Ето за това беше добре, че умееше да залага. Със силна ръка като нейната, тя знаеше, че най-добрият ѝ шанс за победа е да играе директно и да сломи противника, преди да е успял да постави залозите.

— Не бих могла да си тръгна, докато Денфорд още са в къщата — каза тя. — Ще станат подозрителни, ако замина толкова внезапно.

Той сбърчи чело, сякаш също знаеше това.

— Нека стигнем до споразумение — предложи тя. — Докато те са в къщата, аз ще мога да остана.

Седжуик наклони глава и се вгледа в нея.

— Просто така?

Тя кимна.

Той изглеждаше изненадан от това, но бързо се съвзе.

— Ще се отърва от тях на закуска и тогава очаквам да спазиш обещанието си.

Емалийн използва всяка частица от престорено примирение, която притежаваше, за да сведе поглед и да изглежда благодарна.

— Ако мислиш, че така е най-добре.

— Да, така мисля. И не искам да слизаш за закуска. Изпрати извиненията си и извести слугите, че не се чувстваш добре.

— Съмнявам се Денфорд да повярват, че съм болна.

— Те са моя грижа. Просто стой в тази стая, докато си тръгнат — той ѝ отправи последен поглед, сякаш преценяваше някаква възможност и поклати глава. — Сега трябва да се погрижа за нещо друго — каза той, преди да изхвърчи от стаята и отново да я остави в уединението на будоара.

Тя се усмихна на празното пространство. Значи той си мислеше, че това бе всичко? Ако Седжуик смяташе, че Хюберт и лейди Лилит могат да бъдат отпратени толкова лесно, го очакваше изненада. Двойката бе пристигнала по-рано същия ден и им бе отнело по-малко от пет минути да започнат да се суетят около скъпите промени в къщата и да я засипват с порой от явно насочени и прекалено любопитни въпроси.

Не, тази двойка планираше нещо и Седжуик щеше да си създаде доста работа, докато ги накара да се оттеглят от Хановер Скуеър.

И още, можеше да се обзаложи, че на него му предстои да увеличи дела си с изненади, ако си въобразяваше, че тя ще си тръгне, преди да са изтекли двете ѝ седмици.

[1] Bedlam (англ), от Bethlehem — Витлеем; официално название на Витлеемска кралска болница — Bethlem Royal Hospital. Създадена

през 1547 г. в Лондон, тя е най-старата в света специализирана психиатрична болница. Първоначално се е наричала болница „Св. Мария Витлеемска“. Названието Бедлам става нарицателно, отначало като синоним на лудница, а по-късно и като дума за обозначаване на страшен безпорядък. — Б.р. [↑](#)

ГЛАВА ТРЕТА

На Алекс му отне почти четири часа да открие местонахождението на Джак. Той опита в дома на Камила и измъкна дамата и джентълмена в леглото ѝ от шумен сън.

Само че, мъжът в постелята ѝ не бе Джак, а стария Амбъркромби. Очевидно гривната на Алекс се бе оказала недостатъчна, за да отклони дамата от увлечението ѝ.

Амбъркромби се ядоса, че го прекъсват и заплаши, че ще изпрати секунданти сутринта, докато Алекс не обясни, че е очаквал да намери Джак в компанията на госпожата. Амбъркромби отстъпи, само когато Алекс обеща да каже на приятеля си, че Камила е изглеждала изключително доволна. Обещание, което Алекс даде с удоволствие и се закле да зарадва Джак с историята... точно преди да го убие.

Когато напускаше къщата, Камила слезе долу и му довери съмненията си, че Джак е изпратил цветя на госпожа Ганет на Торнтън стрийт.

— О, и милорд? — извика тя, когато Джак изхвърча по входните стълби.

— Да?

Дамата вдигна ръка и намести няколко кичура непокорна червена коса.

— Благодаря ви за гривната — на китката ѝ блестеше дрънкулката, за която Джак бе настоявал, че е изключително важна да задържи вниманието на любовницата му.

Значи тя бе запазила взетото и бе продала сърцето си.

„Умна жена“, реши Алекс, докато завиваше към Торнтън стрийт.

Изглежда Камила не бе сгрещила за Джак. Той бе на топло и уютно в удобното легло на госпожа Ганет.

Алекс не можеше да разбере какво прави красивата кокетка с Джак. Вероятно бе видяла гривната на Камила. Това изглеждаше най-вероятната причина, имайки предвид одобрителните погледи, които тя отправяше към него, след неочакваната му поява и сприхавото му

представяне. Отбеляза си да каже на тази фуста, че няма да има повече гривни за негова сметка. Веднага след като пребиеше любовника ѝ.

Джак не бе толкова доволен да види приятеля си. Той се възстановяваше от отвратителните последици след вечер, прекарана в пиене и липса на сън, а също и от активните забавления през останалата част от нощта.

— Седжуик, какво правиш тук, мътните те взели? — оплака се той уморено, точно преди Алекс да го хване за врата и да го измъкне от леглото на жената.

— Какво, по дяволите — изломоти той, докато се извиваше в стегнатата хватка на Алекс. — Да не си полудял?

— Щях да те попитам същото — Алекс затегли протестиращия си приятел надолу по стълбите, през входната врата.

— Хайде, добри човече. Просто ме пусни и остави госпожа Ганет да ни донесе кана с кафе. Можем да обсъдим това с ясни глави. Страхувам се, че все още съм малко подпийнал от снощи — Джак отново опита да се измъкне от хватката на Алекс, но безуспешно. — Да не е заради облога, който направих с Клифтън? Уверих го, че нямаш нищо против.

„О, чудесно. Още един обещан облог от мое име“. Алекс се огледа нагоре и надолу по улицата и забеляза идеалния лек за тежкото положение на Джак, което сам си бе докарал. Горкият пияница изобщо не разбра откъде му е дошло в неговото объркано състояние. Но щом Алекс го хвърли в дървеното корито за поене на коне, елегантния женкар се изправи разярен и с по-прояснен поглед.

— По дяволите, човече! — разпени се той. — Какво ти става?

Алекс го хвана за яката и отново го бутна долу. Джак се изправи, плюейки вода и проклетия, като фонтана на Версай.

— Идиот такъв, пусни ме — юмруците му се свиха безпомощно, докато го потапяше отново.

Но този път Джак не се изправи. Всъщност той започна да потъва надолу.

Пряко волята си, Алекс изпусна една въздишка и се пресегна, за да извади приятеля си.

Точно когато хвана Джак, приятелят му избухна в ярост, хвана ръката на Алекс и го дръпна в калната вода.

Двамата се въргаляха, проклинаха и разменяха юмруци. Накрая излязоха на улицата и започнаха да се карат, като двойка незрели младежи.

От близките къщи се появиха светлини, дамите любопитно взеха да надничат през прозорците, за да видят бъркотията. Джентълмени, които се бият за дама не бяха необичайна гледка в тази част на Лондон и ако не друго, това спечелваше на обекта на подобна ярост, популярност за следващите няколко месеца. А тогава всеки искаше да има своя версия на събитието.

Джак удари Алекс в челюстта със свит лакът и го просна на земята. Госпожа Ганет го аплодира от стълбите на входа, но ентусиазма ѝ беше малко преждевременен. Щеше да е нужно доста повече от това, за да бъде спрял барона, който замаяно се изправи на крака и с изненадваща скорост стовари силен удар върху нищо неподозиращия Джак. Сега бе ред на другия мъж да се озове по гръб върху калдъръма. От там той силно изстена.

— Седжуик, какво, по дяволите, ти става?

Алекс го сграбчи за ризата и го изправи. Просто не беше достойно да пребива, вече повален човек.

— Съпругата ми — каза той и отново го удари.

Джейк се олюля от удара.

— Емалийн? Какво общо има това с мен? — той успя да избегне следващия удар и си спечели време да изтрие част от кръвта от носа си.

— Не ми се прави на невинен, простак такъв — каза Алекс и се приближи, повишавайки глас. — Знам дяволски добре, че си наел онази уличница да се представя за моя съпруга — той замахна с юмрук за следващия удар, но нещо в обърканото изражение на Джак го спря.

— Аз... съм я наел? — Алекс отново замахна към окървавения му нос. — Че от къде бих намерил пари за това?

Ръката му замръзна напред въздуха и се отдръпна назад, готова за удар. Това звучеше напълно правдоподобно.

Междувременно Джак продължи с протестите.

— Освен това си помислих, че ти си наел момичето, за да държиш Хюберт на разстояние. Откакто е пристигнала се правех на добър приятел и я посещавах, за да се уверя, че никой няма да я разпитва.

Той запремигва с окото, което Джак не бе успял да насини.

— Не си я наел?

— Не — каза Джак с цялата честност, която можеше да притежава един мошеник.

Алекс отпусна юмрука си. Погледна нагоре и надолу по улицата и осъзна, че този път самият той бе изнесъл обичайното представление.

„Барон Седжуик вдига скандал на Торнтън стрийт“.

От това щеше да излезе прекрасна история.

За щастие, Джак никога не се сърдеше за дълго. Придърпвайки парчетата от ризата си в опит за благоприличие, той попита:

— Искаш да кажеш, че всичко това беше само защото си мислел, че аз съм наел тази женичка?

Алекс кимна.

Джак избухна в смях.

— Предполагам, че си ме издирвал из целия град?

Алекс затвори очи и кимна.

— Вдигнах Амбъркромби от леглото на Камила, като мислех, че си ти.

Джак изсумтя.

— Надявам се, че си докарал сърцебиене на стария развратник. Но щом като нощ прекарана в леглото на Камила не е достатъчна, за да го изпрати преждевременно в гроба, мога да се закълна, че той ще доживее до сто и ще си прави удоволствието като краде любовниците ми.

Сега Алекс се разсмя. Джак закачливо се заклатушка, обвини ръка около рамото на Алекс и го насочи към бордюра. Те изкачиха стълбите към къщата на госпожа Ганет, където гостоприемната жена донесе кана с гореща вода, легени, чисти кърпи и останалите дрехи на Джак. След това дамата прояви добър усет и остави господата да се разберат над бутилка бренди.

След като направиха всичко възможно да поправят очевидните щети, Джак се отпусна в един стол и погледна приятеля си.

— Искаш да кажеш, че и ти не си наемал тази Емалийн?

— Не! — каза Алекс. — Запомни, аз съм този, който не искаше някаква досадна женска да се бърка в живота ми от самото начало.

— Има и по-лоши неща от жена в живота — каза Джак, вдигайки вежди към тавана, където се намираше уютния будоар на госпожа Ганет. — Освен това, твоята Емалийн е хубавелка и няма да е толкова лоша гледка, с която да се събуждаш сутрин — ухили се той. — Защо не я задържиш за известно време?

Естествено, че Джак ще предложи подобно нещо. Мъжът, който никога не мислеше за последствията.

Да задържи Емалийн? Невъзможно. Не беше ли достатъчно лошо, че гледката как тя става от леглото му като Венера, завинаги щеше да остане запечатана в паметта му? Щеше да му е изключително трудно дори да влезе в спалнята си, без отново да си спомни за нея. По-добре да я пропъди от живота си, преди да е имала възможност да издълбае още по-незаличими спомени в съзнанието му.

— Наистина, Алекс, колко вреди е нанесла? Значи е забелязана в града — от кого? Лято е, наоколо няма никой твърде важен.

— Опитай с Хюберт и лейди Лилит.

— По дяволите! — Джак изцеди една кърпа в легена и я постави на окървавения си нос. — Това определено усложнява нещата, но може и да не е чак толкова зле. Не може да са били толкова дълго в града, че да открият истината.

— Всяка минута, през която тази жена общува с Хюберт е пълна катастрофа.

Джак свали кърпата.

— Е, това ще го накара да спре да дебне наоколо. Сега, след като я е видял с очите си, може би ще сложи край на проклетите си подмятания и въпроси за жена ти.

В това имаше смисъл.

Джак се пресегна за друга кърпа, потопа я във водата и я подаде на Алекс.

— Окоето ти изглежда, като на самия дявол. Съжалявам за това.

— Не, аз се извинявам задето помислих най-лошото за теб — каза му Алекс и трепна, като допря кърпата до бързо подуващото се око.

Джак се засмя.

— Признавам, че изглеждаше като нещо, което аз бих сторил.

— Да, наистина се усещаше твоя почерк.

Приятелят му кимна и се зае да опипва носа си.

— Е, ако ти не си я наел и със сигурност аз не съм го направил, тогава кой?

Алекс погледна приятеля си.

— Не знам. Но смятам да разбера. Веднага след като я изхвърля от живота си.

— Е, едно е сигурно — заяви Джак. — Докато тя е наоколо, никой няма да те нарече досадник.

Когато Седжуик се върна в лондонската си къща, слънцето бе изгряло и денят блестеше ярко.

За настроението му обаче не можеше да се каже същото. Беше мокър, в окаян външен вид и не бе спал добре от четири дни. И все още се налагаше да се погрижи за належащите въпроси. Първо отстраняването на двамата Денфорд, а после и на Емалийн. Докато изкачваше парадните стълби, той изправи рамене и се подготви за предстоящата битка.

Джак бе прав, когато каза, че добре се е наредил. Не можеше просто да изхвърли Емалийн, без да се появят въпроси. Особено, когато Хюберт и лейди Лилит бяха в града. Не, единственото решение бе да изпрати роднините си на продължително пътуване и да поправи щетите, нанесени от ненавременното пристигане на Емалийн. И по-важното, да намери кой я е наел.

Той влезе с ускорена крачка в къщата и се отправи към трапезарията, където Емалийн, лейди Лилит и Хюберт закусваха в разточително пиршество. Ароматът на шунка и пушена риба му напомни, че заедно със съня не бе получавал и прилична храна от дни.

Симънс, който първоначално се стресна от раздърпания вид на Алекс, се върна към безопасността на професионалното си държание и не каза нищо. Вместо това, той взе чиния и започна да я пълни с любимата храна на барона.

Алекс забеляза, че поне някои неща в живота му протичаха по реда си. Но дори докато стоеше до вратата и се взираше в тази зловеща сцена на домашно блаженство, от другата страна на масата долетя писък.

— Седжуик! Скъпи! Какво се е случило с теб?

След миг, Емалийн бе до него и се взираше с ужас в лицето му. Тогава тя отстъпи също толкова бързо назад и сбърчи нос. Очевидно бе доловила някаква миризма от него. За Бога, той вонеше до небесата.

— Имаш ли нужда от студен компрес? Хирург? Гореща баня?

— От нищо нямам нужда — каза той.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Да, добре съм — каза ѝ той и профуча край нея към масата. Тя ухаеше на виолетки и изглеждаше красива и сияйна като лятно утро. Русата ѝ коса танцуваше на къдрици покрай тила ѝ. Роклята ѝ, семпла и модерна, само му напомни за чувствените извивки и гъвкавите крака, които бе успяла да прикрие. Той отново погледна към нея и трепна.

„Проклятие! Трябваше да се съсредоточи. Първо Денфорд, после Емалийн.“

— Какво се е случило? — попита тя, като се взираше в нараняванията по лицето му.

— Беше... нападение — каза той, толкова равнодушно, колкото успя. По-добре още една малка лъжа, отколкото истината. Последното нещо, от което имаше нужда, бе да започнат да го разнасят из целия град, затова че се е бил с Джак на „Торнтън стрийт“.

Не че клюкарите от този западнал квартал, нямаше да се втурнат да спекулират веднага наоколо с радостно хихикане от спектакъла, на който бяха станали свидетели тази сутрин. Но щеше да отнеме около седмица, преди сплетните им да стигнат до висшето общество. А дотогава, той щеше да е на път обратно на север и всички тези проблеми щяха да са само един далечен спомен.

— Разбойници! — ахна Емалийн и покри устата и носа си с кърпичката в ръката си. — Сигурен ли си, че не си пострадал? Не си ги убил, нали?

Лейди Лилит елегантно повдигна вежда при това твърдение.

— Не, нищо толкова зловещо — каза Алекс, въпреки че никой от истинските му роднини не изглеждаше особено разтревожен от изявлението му. — Достатъчно е да се каже, че те бяха отблъснати, а аз незасегнат.

Загрижеността ѝ щеше да е трогателна, ако тя му беше съпруга, но в случая изпълнението ѝ само добави нов детайл към драмата, която той не искаше да играе пред домакинството.

— Колко страшно — каза Емалийн. — И колко ужасно за теб.

— Да, много страшно — повтори лейди Лилит, а ужаса ѝ най-вероятно бе предизвикан от факта, че той е преживял изпитанието.

Навярно това бе отговора — да се самоубие и да остави двамата Денфорд да се оправят с невъзможната Емалийн. „Така им се пада“, помисли той, докато се настаняваше на мястото си начело на масата. Въпреки че му се искаше да живее достатъчно дълго, за да види изражението на Хюберт, когато братовчед му преглежда катастрофата, която представляваха сметките ѝ.

Междувременно, Емалийн му бе наляла чаша чай и разговаряше със Симънс за нещо.

— Никога не трябва да се притесняваш за Седжуик — каза тя, заставайки зад стола му. — Той е изключително способен, когато се стигне до стълкновение. Той ме спаси от трима нещастни бандити в деня, в който се срещнахме. Спомняш ли си, Седжуик?

„Бандити? Денят, в който се срещнахме?“ Предчувствие за бедствие пролази по гръбнака му. И със сигурност не помагаше това, че сега бе спечелила напълно задълбочено вниманието на Хюберт и лейди Лилит.

„Не, по дяволите“, искаше му се да ѝ каже. „Прекрати това незабавно.“

Той скоро откри, че малката невинна лъжа, която бе измислил, под вещото ѝ ръководство бе разцъфнала в приказка от хиляда и една нощ, която караше дори театралните трагедии да изглеждат глуповати.

— Той те е спасил? — попита Лилит. Тя остави ножа и вилицата си и скръсти ръце в скута си. — Колко забележително.

— О, да, беше ужасен ден — каза ѝ Емалийн и постави ръка на челото си.

— Ужасен казваш? — попита Хюберт, вдигайки накрая поглед от вестника си. — Толкова страшен, колкото всичко това?

— О, да. Бях в Англия от не повече от ден, когато каретата ми бе нападната от крадци. Кочияшът и лакеят бяха победени, а скъпата ми придружителка, госпожа Уудгейт припадна незабавно — Емалийн въздъхна и поклати глава, докато ръцете ѝ мачкаха кърпичката, сякаш опасността бе точно пред вратата им.

На Алекс от своя страна, му се искаше тя наистина да бе нападната и по този начин да бъде спасен от необходимостта да чуе някога тази нагла лъжа.

— Колко ужасно е било за теб — каза лейди Лилит, въпреки че тонът ѝ предполагаше, че не вярва и на дума от драматичното изпълнение на Емалийн.

— Да, ужасно! — съгласи се Хюберт, отново с повече ентусиазъм от съпругата си, което му спечели мрачен поглед от лейди Лилит.

— Да, но колкото и мъчително да беше, това ме доведе до скъпия ми Седжуик — каза Емалийн и ръцете ѝ леко се отпуснаха на раменете му. — Последното нещо, което помня, е гледката как той язди по билото на хълма с изваден пистолет, огромното му черно наметало се развява от вятъра, докато препуска на път да ме спаси.

— Седжуик с пистолет? — попита лейди Лилит. — Е, това е новина за всички нас — тя насочи скептичния си поглед към него. — Не знаех, че си такъв рицар.

— Не беше кой знае какво — каза той напълно правдиво.

Като не искаше да отстъпи все още, Емалийн продължи.

— Всичко, което си спомням, е, как Седжуик язди напред. Точно тогава бях улучена от заблуден куршум и изпаднах в безсъзнание. За съжаление не мога да си спомня нищо друго, докато не се събудих покъсно, а красивия лик на Седжуик, изпълнен със загриженост бе първото нещо, което видях.

Хюберт изпуктя, сякаш никога не бе чувал подобна глупост.

Както и Алекс, но на него не му допадна грубото предположение на Хюберт, че съпругата му лъже. Нямаше значение, че тя не бе негова жена.

Но Емалийн атакува безпощадно антипатията на Хюберт Денфорд. Челото ѝ се повдигна в царствена арка, когато се обърна към него. Бавно ръката ѝ се вдигна нагоре и издърпа назад изкусните модерни къдрици, подредени около лицето ѝ.

Това разкри истински, но очарователен белег.

Седжуик премигна и погледна отново. Исусе, тя бе простреляна. Кое бе това елегантно, деликатно изглеждащо създание, което криеше такива тайни? Бе живяла такъв живот?

— О, Боже — успя да изпелтечи Хюберт, като изглеждаше така, сякаш е на път да върне закуската си.

Лейди Лилит сподели шока на съпруга си, но след миг, като благовъзпитана дама, отклони поглед. Но не преди очите ѝ да се

присвият в обмислена преценка.

Емалийн намести къдриците обратно и красивата ѝ уста понечи да се отвори, сякаш имаше намерение да добави още към този спектакъл, така че Алекс я спря, преди да им е показала нещо друго.

— Знаеш ли, вероятно мога да се възползвам от студен компрес — обяви той.

— Ако мислиш, че имаш нужда — каза тя, видимо разочарована от прекъсването му.

— Да — каза той твърдо, хвана я за ръка и я насочи през стаята.

— О, щом искаш — въздъхна тя.

— Искам — той я извлече от трапезарията, нагоре по стълбите до първата площадка, напълно забравил плана си да изгони двамата Денфорд. — Мисля, че се разбрахме да си останеш в леглото тази сутрин. Да се преструваш на болна — въпреки добрите намерения, погледът му се отклони към линията къдрици на челото ѝ.

„Простреляна? Била е простреляна?“ Той не мислеше, че познава някой, който да е бил прострелян. Не и някой, който е оживял след това. Поглеждайки към нея се зачуди, с какво толкова е заслужила подобна съдба.

Изведнъж по-ранните му планове да я изхвърли на улицата вече не изглеждаха толкова добре обмислени. Нещо в Емалийн го бе докоснало — не само вбесяващата ѝ радост от живота, а нещо толкова крайно неочаквано и уязвимо в предизвикателния начин, по който предостави на Денфорд поглед в минало си, което никой от тях не можеше да си представи.

— Страхувам се, че беше невъзможно да си остана в леглото — каза му тя, като се отърси от хватката му и ръката ѝ се вдигна инстинктивно още веднъж към белега под линията на косата ѝ.

— Невъзможно? — попита той. — Защо? — колко му беше да имитира мигрена или някое женско неразположение? Изпълнението ѝ от преди малко доказваше, че бе много добра актриса.

— Седжуик, скъпи, това е нелепо хрумване. Как бих могла да се престоря на болна? Погледни ме — изглеждам ли болна?

Тя отстъпи, за да може да я огледа. Той се почувства така, сякаш я поглъща като освежителен нектар. Никога преди не бе виждал някой или нещо да озарява къщата му на Хановер скуеър, както Емалийн. Когато се усмихнеше, очите ѝ сияеха, бузите ѝ заблестяха и

порозовяваха. Нейната жизненост бе заразна, треска за живот, отхвърляща болнавото съществуване, което той ѝ бе наредил да приеме. Нямаше начин Емалийн да изглежда ни най-малко болна.

Което само прибавяше още към проблемите му.

Алекс се наведе и снижи гласа си.

— Съпругата ми не би трябвало да пращи от здраве.

— Но, не виждаш ли — каза тя и сведе мигли кокетно, — твоята любов и възхищение ми помогнаха напълно да се възстановя от моите болести?

Той стисна зъби. „Умна нагла кокетка.“

Тя се промъкна близо до него и прошепна:

— Задръж ме, Седжуик. За кратко.

Да я задържи? Тялото му се напрегна от изкушението, което му предлагаше. Тя беше, като игрив вятър през прашния му живот и изведнъж всичко, което искаше, бе да отвори широко прозорците и да я приветства с добре дошла.

Какво бе казал Джак? „Докато тя е в живота ти, никой няма да те нарече досадник.“

— Обещавам, няма да те притеснявам — добави тя, подслаждайки изкушението.

Притеснение? О, тя щеше да е много повече от това. Още двадесет и четири часа в къщата и щеше да го оплете, като риба в мрежа. Щеше да го накара да повярва, че мъжете наистина имат красиви и опияняващи съпруги, като тази пред него. И тогава се видя да върви до нея, да отмята косата ѝ настрани, за да целуне розовите ѝ устни, да усеща тялото си възбудено и съживено и да знае, че тя...

— Не — бързо каза той.

Мили Боже, да я задържи? Какво правеше, дори само като обмисляше такова предложение? Алекс не бе сигурен, какво върна разума му, дали бяха все още мокрите му дрехи или вероятно лъхащата миризма на кон напълно проясни обърканите му сетива, но бе убеден в едно нещо със сигурност.

— Както казах снощи, в мига, в който се отърва от лейди Лилит и Хюберт, те искам въвн от тук.

— Да, Седжуик — каза тя, като послушната, покорна Емалийн, която винаги си бе представял. Само ако искрата в очите ѝ не разкриваше истинските ѝ мисли. — Пожелавам ти успех.

Алекс изправи рамене.

— Аз все още съм господарят на тази къща. И когато кажа на Денфорд да си вървят, те ще го направят.

Тя отново кимна и се наведе напред.

— Всъщност разбирам, защо искаш да си заминат. Те са ужасно изморителни — тя направи пауза и загриза долната си устна. — Предполагам, че не е любезно да говоря така лошо за роднините ти и предполагам, че ако аз имах роднини, не би ми харесало някой да говори така за тях. Но истината е, че ако имах братовчеди, като господин и госпожа Денфорд, честно, не знам дали щях да призная съществуването им — и тогава нахалната малка лисица му намигна.

Въпреки усилията си, Алекс се усмихна. Още веднъж веселия ѝ дух го приканваше към поразииите ѝ. Той даде всичко от себе си, за да се възстанови, като опита да мисли за лоялността към семейството, но дори това не успя да помогне. Вместо това, той ѝ каза:

— Ще си взема вана и си лягам.

Стори му се, че тя понечи да му предложи помощ, но на него не му бе нужна такава. Отклони я с поклащане на глава.

— Можеш ли да не създаваш проблеми, докато стана и измисля план как да отстраня братовчедите си?

„А ти да ги последваш веднага след това.“

Тя махна с ръка.

— Разбира се, Седжуик. Имам повече от достатъчно занимания, докато си почиваш.

Той не знаеше, дали му хареса да чуе това.

— Без повече разкази от Бенбъри^[1].

Тя имаше нахалството да изглежда обидена.

— Милорд, аз никога...

— Да, да, знам...

— Това беше чудесна история — каза тя и отново почука челото си. — Много по-добра от някой отегчителен разказ, че си ме взел, понеже е било въпрос на чест или някоя друга скучна безсмислица — тя се обърна, за да слезе по стълбите, но се спря. — Между другото, как се срещнахме?

Той се сепна.

— Предложих ти, след като баща ти почина. Смятах, че е въпрос на чест.

Тя поклати глава.

— О, Седжуик, ужасен си с тези неща. Как си успял да ме опазиш така добре скрита за толкова дълго?

— Не беше проблем, докато ти не реши да нахлуеш в живота ми — сопна се той. Историята бе достатъчно задоволителна за него и останалите от висшето общество. — И много по-добра от тази измислица, че си била нападната и простреляна.

— Но, Седжуик, аз бях простреляна — каза тя и отправи поглед в основата на стълбището. В очите ѝ отново се появи пресметливата, странна светлина, разказваща истории. Предупредителната камбана в него започна да звъни и той едва чу промърморването ѝ. — О, проклятие, какво прави тя?

И като светкавица, тя отново го атакува, този път, като обви ръце около врата му и каза високо:

— Скъпи Седжуик, ти винаги ще бъдеш моят странстващ рицар — и тогава, преди да е успял да я спре, тя го възнагради с ласката на устните си.

В този миг мнението му за брачните отношения се промени напълно и безвъзвратно.

[1] Bunbury (англ.) — въображаем персонаж от пиесата — „Колко е важно да бъдеш сериозен“ на О. Уайлд — „болен приятел“, който непременно трябва да бъде посетен. Служи за прикритие, когато трябва да се избегне някое досадно социално задължение. В случая се използва като нарицателно за разказване на небивалици. — Б.р. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Емалийн сграбчи ревера на Седжуик и го придърпа по-близо.

— Лейди Лилит гледа — прошепна тя набързо, като се повдигна на пръсти и притисна устни в неговите.

Тя не планираше това да е нещо повече от отвличаща вниманието гледка за любопитната роднина на Седжуик. Фактът, че бе прекарала нощта в мятане и въртене под чаршафите, обезпокоявана и изтощена от сънища за този загадъчен мъж, нямаше значение. Той трябваше да е скучен и досаден, а вместо това, възпламеняваше страстта ѝ, както клечка кибрит огъня.

„Не, тази целувка не е нищо повече от заблуда за лейди Лилит — каза си тя. — И няма нищо общо с греховните ми копнежи.“ Кой би си помислил, че консервативния барон ще приеме ролята си толкова присърце? И с такова старание.

Устните му, топли и твърди, потърсиха нейните, покриха устата ѝ и пое контрола. Не че тя имаше нещо против деспотичната му натура в този случай — Бог знаеше, че е затънала до шия в ролята на съпруга и баронеса — но трябваше да ѝ се признае, че и тя знаеше едно-две неща за мъжете... Въпреки че Седжуик нямаше талант да извърта нещата, що се отнася до целувки, уменията му бяха удивителни. Небеса, ако тя наистина бе негова баронеса, щеше да остане в леглото и да направи всичко, което той поиска — и с удоволствие щеше да гори от страст от палещите му целувки.

Когато езикът му се спусна в провокираща атака, по начин, който обещаващо много повече от бърз флирт, коленете ѝ се разтрепериха, а устата ѝ се отвори — от шока или по своя воля. Кое от двете, не можеше да каже със сигурност. Той наистина пое контрол над ситуацията, обвини ръце около нея — едната около кръста, а другата около раменете ѝ, и я привлече по-близо. Не ухаеше особено приятно, по-скоро миришеше на топнат в конските ясли, но това изгуби всякакво значение, когато тя се озова притисната до силните му гърди. Усещаше всяка частица от него.

От кога бароните имаха тела на гръцки статуи? Повечето барони, които бе срещала бяха дребни подлизурковци със закръглени шкембета. Нищо в този барон не беше тумбесто или закръглено. Само твърдо и настоятелно. Като устните му. И целувката му.

Някъде далеч в съзнанието си, тя помисли, че чува възмутените стъпки на лейди Лилит да се отдалечават, но очевидно Седжуик не бе разбрал, че са изгубили публиката си. Истината бе, че Емалийн нямаше намерение да го осведомява. А и ако можеше да бъде придуман с целувка, коя бе тя, та да възразява? Особено когато той изстена и я притисна по-близо. Ръцете му не само я държаха — те се движеха с пламенната страст на изследовател. Проследиха равнините на гърба ѝ, долините на торса ѝ, дори изкачиха пищните хълмове на... гърдите ѝ. Когато пръстите му закръжаха около втвърдените зърна, усещанията ѝ експлодираха и Емалийн се паникьоса. Внезапно любопитството ѝ бе станало твърде реално, а риска твърде голям. Тя се изтръгна и се отдръпна от него. Въздухът ѝ излизаше на накъсани кратки дихания, а сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Слепоочията ѝ пулсираха, като предупредителна камбана, опасно напомняне за цената, която можеше да ѝ струва страстта.

— Мисля, че постигнахме целта си — каза му тя — Освен това, воняш на... на конюшня!

— Преди няколко мига нямаше нищо против.

„О, това никога няма да се получи“, помисли си тя. Той можеше да целува като самия дявол и едновременно да бъде проникателен.

— Опитвах се да бъда учтива, като всяка друга съпруга — каза му тя, знаейки, че мотивите ѝ бяха продиктувани от всичко друго, само не и от чувство за брачно задължение.

Той се приближи, а зелените му очи блестяха от порочни намерения.

— Ако наистина беше моя жена, нямаше да стоиш все още в този коридор.

Ако се бе приближил, ако се бе осмелил да я целуне отново, Емалийн знаеше, че решителността ѝ щеше да се стопи. Трябваше да бъде честна — имаше слабост към мъжете, особено към тези, които можеха да я целуват до безпаметност, докато откраднат жарттиерите и целомъдрието ѝ. Тя винаги се бе гордяла с това, че знае кога да намали загубите си и да избяга, вместо да рискува да се поддаде на

изкушението, което представляваше един красив мъж. Във внимателното планиране и изпълнението на добре обмислена клопка, нямаше място за страст.

О, но имаше нещо в Седжуик, което я караше да се чувства безразсъдна, неспокойна и копнееща да изиграе ръка, която би накарала влюбената ѝ в пикета баба да захвърли картите в огъня.

Проклето да е обещанието ѝ да запази името Седжуик неопетнено от скандали и държанието си добре обмислено. Вероятно това не се броеше, когато бе с мъжа, който се предполагаше, че е неин съпруг?

Седжуик хвана брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Въпросът е там, мадам, че ти не си моя съпруга и няма да се повлияя от преструвките ти — после се завъртя на пета и изкачи стълбите до следващата площадка.

Емалийн залитна към празното пространство, където той бе стоял преди миг. Преструвки? Той мислеше, че се преструва? Е, от всички...

Когато стигна последната стълба, той погледна през рамо.

— Емалийн, моля те, бъди послушна докато се събудя. И не забравяй уговорката ни. Първо Денфорд, а после и ти.

— Да, Седжуик — отговори тя на отдалечаващата се фигура. Той влезе в спалнята и затвори вратата с малко повече ентусиазъм от необходимото, оставяйки я сама по средата на къщата.

О, дяволите да го вземат. Той все още искаше тя да си тръгне. Дори след тази целувка. Сигурно постоянно целува жени по този начин. Част от ежедневието на лорд Седжуик. Да се позабавлява с някое и друго лесно увлечение до безпаметност, а след това да се оттегли за почивка. Ръцете ѝ се свиха в юмруци до тялото. Вбесяващ човек.

Като огледа празното преддверие, тя изпусна една въздишка и отпусна пръстите си. Той искаше тя да си отиде и то още този следобед. О, това нямаше да стане. Нямаше да получи и петаче, ако Седжуик я изхвърлеше толкова скоро.

Само ако не се бе върнал толкова рано в града. Въпреки че вероятно трябваше да вини само себе си за това. Очевидно бе приела ролята си на лейди Седжуик с малко повече ентусиазъм — с публикациите в „Поуст“, с кошмарните сметки за преобзавеждане,

които докараха братовчед му до припадък, заедно с колекцията от заявки за посещенията два пъти седмично при шивачи, майстори на ръкавици и шапкарски магазини, от чиито услуги се бе възползвала. Е, умереността никога не е била сред добрите ѝ качества. Това, от което Емалийн имаше нужда, бе помощ. Или най-малко чудо. Но след като знаеше, че чудесата винаги са в недостиг, трябваше да ги замени. Или още по-добре, да импровизира.

Поглеждайки надолу към трапезарията, тя знаеше, че не може да очаква съдействие от двамата Денфорд. Не, че щеше да поиска.

Не можеше да очаква помощ и от прислугата. В големите къщи на висшето общество, слугите дължаха всичко на господаря на дома — прехраната и покрива над главите си. Не, докато Седжуик се грижеше така добре за тях, никой нямаше да пристъпи заповедите на барона.

Фактът, че бе успяла да ги заблуждава толкова дълго, вероятно бе равен на чудо. Или доказателство за изключителните ѝ умения на актриса.

Но скоро Емалийн разбра, че може би е прибързала в оценката си за персонала на Седжуик. От долу, тя дочу гласа на мъж, който се изкачваше по стълбите. Беше един от лакеите. Томас, помисли тя.

— Казвам ти, Симънс, този новия при херцогинята не може да бъде победен — лакеят очистваше фитилите и сменяше свещите в свещниците по стената, а Симънс го следваше и събираше изразходваните остатъци. Те не я забелязаха да стои над тях. — Спечели пет гвинеи от Франклин, а после се завъртя и измами онзи надут приятел, който работи за графа, като му измъкна четвърт от заплатата. Казвам ти, нещо не е наред с начина, по който играе.

Емалийн се наведе напред. Прислугата на Седжуик залагаше? И то на едро, ако Томас не преувеличаваше по клюкарски сумите.

— Четвърт от заплатата си — Симънс леко изсвири. — Ако загубя и половината от тази сума, госпожа Симънс ще ме обезглави. Не че няма да ми проглуши ушите заради малкото, което изгубих от този приятел.

— Това казвам и аз — каза Томас. — Не можем да се изправим пред тях идния четвъртък, защото ще ни ошушкат до пени. Ще се издържаме с остатъци от изгорели свещи до следващия сезон.

Икономът кимна.

— Просто ще си измислим извинение да не играем.

— Да играете какво? — попита Емалийн, навеждайки се през парапета.

Мъжете подскочиха стреснато, защото бяха хванати от господарката да клюкарстват.

— Нищо, милейди — опита да се измъкне Симънс. — Съжалявам, ако сме ви притеснили.

— О, моля те, Симънс, не се коси заради мен — тя заслиза надолу, докато стигна последните две стъпала. Там, постави ръце на хълбоците си и погледна виновната двойка. — Освен това, не отговори на въпроса ми. Да играете какво?

Томас хвърли поглед към вратата, бузите му поруменияха, а Симънс изглеждаше близо до инсулт, ако се съдеше по дълбоката линия, която набразди челото му.

Тя наклони глава.

— Вероятно мога да ви предложа малко помощ.

Икономът я погледна и преценяващо присви очи.

Тогава на Емалийн ѝ просветна. Той знаеше. Знаеше, че тя не е съпруга на Седжуик. Тя подозираше това през цялото време, въпреки че мислеше притесненията си за неоснователни — защо би ѝ позволил да остане, ако знаеше истината? Но ето че той знаеше и си държеше езика зад зъбите. Поради каквато и да е било причина.

Той се огледа в преддверието и сниши гласа си.

— Пикет. Няколко от нас играят пикет всеки четвъртък вечер.

„Не прави това, Емалийн, призова я предпазлив глас. Това е опасно за теб. Не се бъркай в чужди работи. Това никога не ти е донесло нещо добро, нали?“

Това, че се бе зарекла да не се бърка в чужди работи не бе от значение. Както и да няма общо с карти... мъже... и...

Очевидно окуражен от признанието на Симънс, Томас заговори.

— Има нов лакей при херцогинята от другата страна на площада. Най-обикновен измамен хулиган, ако ми простите за израза.

Емалийн кимна тържествено.

— Каква очевидна несправедливост.

Симънс стрелна Томас с яростен поглед, за да го накара да замълчи и продължи разказа по по-достоеен начин.

— Смятаме, че икономата на херцогинята е наел това момче, докато семейството го няма само за да възвърнат загубите си от

последната зима.

— И казвате, че слугите на херцогинята не са много добри в играта на карти? — попита Емалийн, опитвайки се да игнорира познатото забързване на сърцето си.

Въпреки че знаеше, че трябва да стои настрана от проблемите на слугите, вероятно този път се налагаше да направи изключение. Това може би беше начин да получи дяла си, ако преструвката със Седжуик се провалеше.

— Персоналът на херцога е ужасен, госпожо — каза ѝ Томас. — От тях винаги можеш да изкараш някоя допълнителна монета. Това беше преди да пристигне новия лакей. Сега ще трябва да отменим обичайните си вечери.

Емалийн слезе от стълбите и се усмихна.

— Не ги отменяйте още — каза им тя. — Мисля, че може да сте намерили своя измамник.

Ако Емалийн си мислеше, че Седжуик е останал безразличен към целувката им, то тя не познаваше съпруга си.

Той се отдели от нея, болезнено съзнавайки чувствеността ѝ.

„Тя не ми е съпруга, тя не ми е съпруга“, повтаряше си той при всяка стъпка нагоре по стълбите, а бушуващата му кръв заплашваше да скъса изопнатата нишка на самоконтрола, за който все още можеше да претендира, че притежава.

Докато всяка частица от здравия му разум крещеше да не се доближава до тази измамница, когато тя се пресегна, придърпа го близо и му предложи розовите си устни, той мислеше само за едно. Да я целуне. Да я целуне бързо, дълбоко, всеотдайно — защото можеше да няма друга възможност, преди разума му да надделее и да успее да я изхвърли на улицата, където ѝ беше мястото.

Не, тази Емалийн не беше нищо повече от лудост. „Чиста лудост“, помисли си той, припомняйки си целувката ѝ. Не можеше да си спомни последния път, когато се бе почувствал толкова изгубен след целувка с жена. Толкова склонен да забрави, че тя не му е съпруга. И ако тя влезеше през вратата в този миг, той не можеше да бъде сигурен, че няма да я вземе в обятията си и да довърши това, за което

втвърденото му и пулсиращо тяло копнееше. Страстта и удоволствието, което целувката ѝ обещаваше.

Точно тогава на вратата се почука, той прекрати безразсъдното си маршируване из стаята и се обърна към нея. Опита да отговори, но гърлото му се оказа пресъхнало.

Небеса, това бе неговият дом. Той все още бе господарят. Нямаше да се остави да бъде ръководен от нищо друго, освен от здравия разум. А това означаваше, че може да се изправи пред тази красива измамница и пред приканващите ѝ към целувка устни.

— Влез — процеди той.

За негово най-голямо разочарование, колкото и да не му се искаше да си признае, беше само Симънс следван от върволица лакеи, които носеха кофи с вдигаща пара гореща вода.

— Нейно благородие помисли, че бихте желали да се изкъпете, преди да се оттеглите за почивка — каза икономът и насочи парада от лакеи към стаята за къпане отатък. Една от прислужниците ги следваше с поднос със забравената му закуска.

Първо целувката ѝ, а сега и тази загриженост. А когато се съблече и се потопи в горещата вана, с успокоителна чаша горещ чай и препечена филийка с масло наблизко, той осъзна, че Емалийн е много по-лукава, отколкото си бе мислил.

Когато Алекс се събуди, денят почти бе отминал. Освен няколко накъсани сънища, включващи една чувствена руса лисица, той се събуди чувствайки се отново като себе си. Тоест здравомислещ и готов да се справи с проблема, а именно да се отърве от Хюберт и лейди Лилит. А след тях и от Емалийн.

Отвори дрешника, за да потърси новата си жилетка и внезапно сетивата му бяха атакувани от мекия аромат на виолетки.

Нейният парфюм.

След по-обстойна проверка, забеляза обикновена кафява пътна чанта, забутана в дъното на шкафа. Нейната пътна чанта.

Всичките ѝ вещи, всичките ѝ тайни, вероятно дори самоличността ѝ можеше да се открие в тази безвредна, невинно изглеждаща чанта.

„Не, това не би било честно“, каза си той и затвори вратата. Не бе прилично да се рови в личните принадлежности на една дама.

Но как щеше да научи за мистериозното ѝ минало, ако не проведе малко разследване? Нямаше ли право да знае, кой точно обикаляше из града, носейки името Седжуик?

Ръката му се стрелна към вратата на дрешника и я отвори.

— Не — каза той и отново я затвори. Къде бе честта му? Почтеността му?

Тогава отново я отвори. Напълно загърбил угризенията си, той коленичи и разкопча пътната чанта. Но ако бе мислил, че ще намери нещо, което би могло да разкрие самоличността ѝ, ужасно грешеше. Материалната ѝ собственост се състоеше от семпла муселинена рокля, матово сиво палто, бяло памучно бельо, чифт износени обувки, несъответстващи зле изплетени чорапи, чифт очила, смачкано и доста разлиствано копие на „Дебрет“ и копие от „Пътеводител на историческите имоти в Англия“ от Билингсуърт.

Също толкова бързо, колкото бе отворил чантата, той стигна до дъното и там нямаше нищо друго. Съвсем нищо. Без подсказващ надпис в книгите, без дори инициали, които да намекнат за името на притежателя им.

Нищо.

— Проклятие — измърмори той и я избута настрана, раздразнен, че не е намерил нищо и разтревожен от липсата си на принципи.

— Ъ-хъм — чу се прокашляне откъм вратата.

Алекс се сви и погледна през рамо. Там стоеше Симънс, гледаше го, а гримаса набръчкваше челото и устните му.

— Изгубили ли сте нещо, милорд?

— Ъм. Всъщност го намерих — каза той и се изправи с набързо избрано шалче. — Има ли нещо, което да изисква вниманието ми, Симънс?

— Всъщност, надявах се да сте се събудил. Искях да поговоря с вас за лейди Седжуик.

На Алекс не му прозвуча добре.

— Какво е направила този път?

— Нищо, милорд — каза икономът. — По-скоро мисля, че вие може да направите нещо за нея.

— За нея? Симънс, не мислиш ли, че дамата вече достатъчно се възползва от щедростта ми?

— Тя просто направи това, което всяка друга дама в нейното положение би направила — възрази Симънс.

Алекс устоя на импулса да изстене. Трябваше да се погрижи за пенсията на Симънс — човекът се надигаше в защита на дама, която най-вероятно не бе такава.

Икономът влезе в спалнята и дръпна завесите, пускайки ярката светлина на деня да озари стаята. Това ясно разкри престъплението на Алекс.

Симънс подсмръкна веднъж-дваж и се приближи до катастрофата, която представляваха принадлежностите на Емалийн, подаващи се от набързо затворените врати на дрешника. Като изцъка няколко пъти с език, той се наведе и оправи нещата ѝ, като внимателно сгъна и пренареди оскъдните, извехтели принадлежности в чантата ѝ и я прибра точно там, където тя я бе оставила. После се пресегна, извади жилетка и сако за Алекс и ги остави върху леглото, сякаш нищо не се бе случило.

— Вероятно, милорд, ако смея да предложа... — започна Симънс, гледайки го право в очите. — Вместо да настоявате за подробности от миналото ѝ или да се опитвате да ги изтръгнете — каза той, а острият му поглед се отправи по посока на дрешника — може би трябва да опознаете дамата. Да спечелите доверието ѝ. Тогава тя ще е по-склонна да сподели тайните си.

Алекс предполагаше, че Симънс има право. Защо би му се доверила Емалийн? Той не бе направил нищо, за да спечели благоразположението ѝ. Само се бе възползвал от целувката ѝ, а после бе избягал като надут глупак.

— Как бих могъл да го направя? — попита той, чудейки се дали наистина иска да чуе отговора на икономъ.

Челото на Симънс се набръчка в мълчалив протест, който казваше, че подобен въпрос е далеч извън компетенцията му.

— Може би е най-добре да оставим това на вашето благоразумие — каза той накрая.

„Благоразумие и Емалийн са две несъвместими думи“, искаше да му каже Алекс. Въпреки това, той приключи с обличането и последва мъжа извън стаята и надолу по стълбите.

Накъдето и да погледнеше, забелязваше промените, които бе направила в къщата му, която вече бегло напомняше дома, който бе оставил само преди няколко месеца. Нямаше стена, ъгъл или под, които да не свидетелстваха за стореното от Емалийн. Или поне допускаше, че е била тя, имайки предвид, че бе получил сметки, които доказваха повечето промени.

„Новите завеси (зелен копринен брокат, «Лийхи и синове», търговци, 72 лири), подходящите елегантни и изящни масички в гръцки стил под прозорците на втората площадка («Брадли брадърс», мебелисти, 47 лири бройката) и изобилие от акварели, за които не можеше да цитира сметка.“

Той се спря пред една от картините и осъзна, че това бе източната ливада на замъка Седжуик. Тази, която семейството предпочиташе за пикник през лятото.

„Когато имаше семейство, с което да правят подобни неща“, помисли си той. Майка му винаги се грижеше за тези събития и с удоволствие канеше роднини и приятели за летните месеци и ваканции... През всичките години, откакто родителите му се бяха споминали, той не бе забравил тези спокойни дни. Колко тихо бе станало абатството, откакто баща му почина от болно сърце, а майка му малко след това от треска. Колко бяха? Десет? Не, почти петнадесет години.

И все пак гледката на зелените поля, малкото езеро и големия дъб в далечния край, изпращаха вълна на носталгия през него и той почти можеше да види майка си да седи до водата и баща си да лови риба наблизко.

— Симънс — извика той след иконома. — Откъде дойдоха тези? — никога не бе виждал някоя от тях. И определено Емалийн не можеше да ги е поръчала за толкова кратко време.

Икономът ги погледна и се усмихна.

— От тавана. Вярвам, че са рисувани от баба ви.

Алекс отново погледна произведенията. Баба му? Не знаеше, че тя изобщо може да рисува, а какво остава за улавяне на такива вълшебни моменти. Интересът му към картините бе внезапно прекъснат, когато отгоре се чу звънец, който дрънчеше с нехармоничен тон.

— Това трябва да е лейди Лилит — каза Симънс. — Отново. Мили Боже, колко дълго ще останат Денфорд този път?

— Не за дълго — обеща Алекс. Те продължиха надолу по коридора, минавайки покрай още нови завеси (които обясняваха допълнителните вписвания в сметките на господин Лийхи за жълт брокат и бял корниз), килима под краката му (нещо вносно и скъпо, ако си спомняше правилно) и чифт столове (още едно доказателство за невероятната работа на „Брадли брадърс“).

Той поклати глава. За такова миньонче, тя бе преминала през къщата му като вихрушка — превръщайки някога тъмните и скучни официални апартаменти в... е, колкото и да не му се искаше да признае, в уютен дом.

На входа на балната зала, изглежда се бе събрал целия му персонал, заплепен от това, което ставаше вътре.

— Ъ-хъм — изкашля се Симънс.

Стреснати погледи се обърнаха към тях и като елен, чул рога на ловеца, те избягаха в дълбините на къщата, с поклони и извинения.

Алекс пристъпи да види, какво е толкова интересно и предпазливо надникна в балната зала. Отначало, си помисли, че е в грешната къща, защото голямата стая пред него, определено не приличаше на тази в Хановер хаус, която не бе поправяна откакто... е, откакто бе построен площада.

Бяха изчезнали тъмночервените завеси, позлатената мебелировка, безкрайните редове от неудобни столове. Фламандските завеси, картините с тъмни рамки, богато украсените аплици, всичко това вече го нямаше.

Симънс засия като горд баща.

— Не обвинявайте персонала, милорд. Чест и удоволствие е да се види работата ѝ — бе всичко, което той каза, преди също да се оттегли, за да се погрижи за задълженията си.

Погледът на Алекс се върна към хаоса в стаята пред него. По пода бяха разстлани платнища, докато работници на скеле старателно преобоядисваха тавана. Той пристъпи вътре и се отзова под вълшебната гледка на прелестно небе, което се разпростираше от розовите пръсти на зората до звездните чудеса на нощта. Изглеждаше толкова реално, че човек можеше да си помисли, че ако се протегне ще стори невъзможното — ще докосне самите небеса.

Тогава, като приканен от закачлив шепнещ бриз, той погледна към другия край на стаята и забеляза тя да го гледа. Стоеше там и изглеждаше затаила дъх в очакване на присъдата си. Това, че бе решила своеволно да преобзаведне къщата му бе непоправимо, но въпреки това, постигнатото от нея го очарова — точно както и самата виновница.

И колкото и да не му се искаше да ѝ го признае, той не успя да се въздържи и се усмихна. Остави удивлението от постиженията ѝ да се разтвори между тях като бял флаг.

Тя отговори на усмивката му и се обърна към търговеца, който чакаше с голяма мостра хартия в ръце.

— Господин Старлинг — започна тя, — помолих за китайски стил, който те кара да се чувстваш така, сякаш си стъпил в лятна беседка. Това... — каза тя и посочи мострата, която той държеше. — Ами тези птици изглеждат, сякаш ще избодат очите на някого.

— Това са едни от най-добрите модели на тапети в цял Лондон — каза мъжът. — Клиентите високо оценяват работата ми.

— Разбира се — съгласи се тя, — но това е Хановер скуеър — тя го каза така, сякаш земята под тях се извисяваше някъде между най-високата камбанария на Свети Павел и царството на ангелите. Поклащайки глава над останалите три мостри, накрая тя каза: — Бих искала да видя птици, които изглеждат способни да успокоят и приспят някого със сладката си песен, цветя, които да ме накарат да вдишам дълбоко и виещи се лозя, които могат да скрият двойка любовници.

Мъжът въздъхна и се зарови в папките си.

— Имам нещо, което може да ви заинтригува, милейди — каза той. — Другите ми клиенти го намират твърде провинциално за вкуса им, но може и да задоволи вашите селски предпочитания.

Алекс се подразни от тона на мъжа, тъй като не бе видял и една мостра, за която да не се съгласи с преценката на Емалийн. Жената имаше отличен вкус и очевидно различаваше добрата работа от лошата.

— Ето го — каза мъжът и го повдигна.

В мига, в който видя тапета — с неговите орехчета, сплетени рози и извити клонки бръшлян — той осъзна какви бяха планове на Емалийн за балната зала — да накара гостите им да се чувстват така, сякаш са наред еlegantна градина. Дори навън да бе студена

февруарска нощ и да бяха заобиколени от тухлите и хоросана на Лондон, всеки, който влезеше в тази стая щеше да мисли само за юни и романтика.

Той почти скочи напред, за да каже на мъжа да измери стените и да постави тапетите, но Емалийн отново клатеше глава.

Раздразненият мъж разгъна по-голям участък, за да може тя да го разгледа.

— Какво не ви харесва в това?

— Цената със сигурност — каза му тя. — Не мога да платя толкова. По-скъпо е от половината от китайската коприна, която ми показахте — за която, макар да твърдите, че е рисувана на изток, има всички белези на източен Чийпсайд.

Лицето на мъжа поруменя.

— Милейди, никога не бих...

— Разбира се, че не бихте, господин Старлинг — каза тя успокоявайки наежения мъж. — Но не мисля, че този оттенък на зеленото ще изглежда добре с пердетата, които поръчах — тя наклони глава и отново го погледна. — Не, не, изобщо. Съжалявам, но се страхувам, че ще се наложи да потърся другаде. Особено за толкова голяма стая, която трябва да се покрие — тя размаха ръка към обширните стени, докато алчният поглед на мъжа проследяваше движението ѝ.

Алекс можеше да прочете по изкривения поглед на господин Старлинг, че той пресмята квадратурата, която трябваше да се покрие и печалбата, която можеше да получи, ако не беше странният вкус на дамата пред него.

— Лейди Седжуик, мисля, че трябва да погледнете още веднъж тук на светлината. Сигурна ли сте, че това не е идеалният оттенък на зеленото? — попита той, като се приближи към прозореца и вдигна мострата така, че да се възползва от следобедното слънце.

Тя отново погледна и въздъхна.

— Просто, когато направим празненството по случай началото на следващия сезон, за което негова светлост настоява, бих искала да мога да кажа на всичките двеста наши най-близки и скъпи приятели, че тапетите са купени от вас. Особено на Прини^[1], за когото знам, че ще бъде най-настоятелен да му разкрия доставчиците си. И тъй като имам правило никога да не разкривам имената на търговците, които съм

избрала, понеже ненавиждам имитациите, ще е много небрежно от моя страна, ако не ви се доверя напълно да разкрасите балната ни зала с идеалния тапет.

Алекс наблюдаваше как мъжът пресмята на ум подобно изказване. Уведомяването на престолонаследника, щеше да е по-добро и от първа страница в сутрешния Поуст. Това би довело до препоръка пред краля! С този престиж, в допълнение към размерите на стените, които трябваше да се покрият, мъжът можеше да сложи в джоба си тлъста печалба.

Дори и на половин цена.

Господин Старлинг намести очилата си.

— Четиринадесет лири ли казах? Имах предвид седем. Но само за вас, милейди. И само при пълна дискретност, защото не мога да направя такава отстъпка на всичките си клиенти.

Емалийн засия.

— Само докато не видя тези тапети някъде другаде в Лондон.

— Със сигурност няма, мадам — кимна мъжът, стоплен от усмивката ѝ, дори когато помахаше на помощниците си да започнат измерването.

„Хитра лисица“, отбеляза Алекс. Току-що бе дала разрешение на мъжа да копира стаята ѝ във всяка провинциална къща в Англия и това щеше да стане, веднага щом пощурялото по мода общество зърнеше нововъведенията ѝ. Той бе пленен от уменията ѝ да преговаря, почти колкото персонала, и не осъзна, че вече не е сам, докато братовчед му не заговори.

— Ще те вкара в затвора за длъжници, ако не скръцнеш със зъби — каза Хюберт, който се бе промъкнал до него по обичайния си лукав начин.

Алекс преглътна първата забележка, която му бе дошла на ум. „Това не е твоя работа, братовчедо.“ Така или иначе, това не би обидило Хюберт. Този омразен човек щеше да остане със седмици в опити да спечели отново благоразположението на Алекс. Затова той каза:

— От това, което видях, тя само внася някои подобрения в къщата, които ще я превърнат в перлата на Мейфеър.

Носът на Хюберт се сбръчка, сякаш изобщо не бе съгласен, но не беше толкова глупав, за да го каже на глас.

— О, Седжуик, скъпи — извика Емалийн. — Ето къде си бил. Вече не вярвах, че ще слезеш навреме, за да споделиш мнението си за мострите на господин Старлинг — тя го хвана за ръка и го поведе към лабиринта от скелета и работници. Вдигна мострата и я задържа, за да може той да я огледа. — Какво мислиш? Притеснявам се, че зеленото е твърде тъмно и цената прекалено висока — тя се наведе и високо прошепна. — Пет лири за ролка, а аз знам, че напоследък си ми много сърдит, задето превиших отпуснатата ми сума. Въпреки това много бих се радвала да взема тези тапети, тъй като са единствените подходящи за тази стая, с които господин Старлинг разполага — и дари него и горкия господин Старлинг с по една блестяща усмивка.

Алекс бе изненадан от безсрамието ѝ. Бе свалила две лири от цената и ако господин Старлинг я поправеше, рискуваше да си навлече гнева на барона и да изгуби цялата печалба. Това проработи, като магия, защото човека просто преглътна и закима в знак на съгласие — с нейната оценка и новата цена.

Небеса, ако ѝ позволише да остане още ден, тя щеше да го убеди, че наистина е законната му съпруга.

— Изглежда перфектно, Емалийн — каза той, покланяйки ѝ се леко, а след това и на търговеца.

Хюберт го бе последвал по петите и скоро Алекс откри, че и лейди Лилит не е по-далеч. Въобще не му харесваше тези двамата да връхлитат върху него, но сега искаше да се отърве от тях повече от всякога. „О, да, и от Емалийн“, напомни си той.

— Хюберт, всъщност теб търсех. Имам поръчение, което изисква твоите познания.

— Каквото е нужно, братовчеде. Винаги съм готов да ти помогна. Трябва само да ме помолиш и съм на твое разположение. Само кажи...

— Да, знам — каза му Алекс. — Бих искал ти и лейди Лилит да отпътувате по най-бързия начин за... за... Корнуел и да посетите един имот, който придобих миналия сезон. Това е важно, така че ако заминете незабавно, ще ви бъда задължен.

Хюберт погледна към съпругата си и обратно към Алекс.

— Страхувам се, че не можем.

Алекс поклати глава. Вероятно не бе чул Хюберт правилно.

— Вие какво?

— Не можем да отидем — каза Хюберт. — Не можем да напуснем града точно сега. Поне не и в близките две седмици.

— Защо не? — попита Алекс, опитвайки се да си спомни, дали някога Хюберт бе отказвал нещо, за което е бил помолен.

— Сватбата на брат ми — каза лейди Лилит, заставайки до съпруга си. — Съжалявам, Седжуик, но не е възможно да напуснем града преди сватбата. Майка ми е извън себе си покрай приготовленията.

Хюберт кимна.

— Затова и дойдохме в града.

— Сватба — каза Емалийн замечтано. — Обожавам сватби.

От иронично наклонената глава и дяволитата усмивка на устните ѝ, той разбра, че тя е наясно, че усилията му да изгони двамата Денфорд ще бъдат напразни.

Защо от всички безскрупулни, коварни...

Междувременно, лейди Лилит си проправяше път измежду платнищата и скелетата, за да огледа последно подбраното от Емалийн. Най-вероятно опитвайки се да прецени разходите. Тя погледна тапета и подсмръкна.

— Разбира се, вие сте поканени на сватбената закуска — ако работата ти те задържи дотогава в града — каза тя. — Може да уведомиш майка ми тази вечер на вечерния ѝ прием.

— Тази вечер? — попита Алекс. — Какъв вечерен прием?

— Майка ми организира малък прием за госпожица Мабърли, годеницата на брат ми, за да я представи на по-добро обкръжение — обясни лейди Лилит. — Мисля, че тази сутрин изпрати покана, когато разбра, че си в града. Разбира се, уведомих я, че ще отидеш, защото знам, че никак не би искал да обидиш майка ми.

Алекс отново усети, как контролът върху нещата му се изплъзва между пръстите.

— Не мисля, че бихме могли — искам да кажа, здравето на Емалийн не ѝ позволява да...

— О, вие двамата не може винаги да пренебрегвате обществото? — каза Хюберт, побутвайки Алекс с лакът в твърде приятелски жест. — Никой няма да си помисли нещо лошо за теб, ако разбере колко безумно влюбен си в своята невеста.

Безумно влюбен? Нищо подобно! И той със сигурност не искаше тази безсмислица да се коментира, колкото и ограничено да бе обществото в града. Бе нужно само, не дай си Боже, някоя словоохотлива матрона или стара мома със склонност към бърборене, или някое конте преследващо новото си завоевание, да си го помислят и всеки щеше да узнае.

Междувременно Емалийн засипваше лейди Лилит с въпроси. Всичко, което той чуваше, бяха думите, от които се ужасяваше. „Вечерен прием... сватба... две седмици?“

Никой от тях ли не бе чул това, което бе казал?

— Няма да ходим — обяви той.

Шегите спряха и три чифта очи се насочиха към него.

— Вече приех. Майка ми ви очаква — каза лейди Лилит с тон толкова надут, колкото и държанието ѝ. — Ако сте в града и не благоволите да се появите това ще предизвика коментари.

Той не бе свикнал да бъде командван под собствения си покрив, особено от роднини, които дължаха препитанието си на щедростта му. Въпреки това, усети предизвикателството в думите ѝ, чак до мозъка на костите си. Тя го предизвикваше да изведе Емалийн сред добра компания.

Той бързо насочи поглед към лейди Лилит, готов да каже последната си дума по въпроса, но нещо в самодоволната ѝ усмивка го спря. Точно тогава, осъзна, че хитрата съпруга на братовчед му подозира, че нещо не е наред. Дори не искаше да си помисля за цената, която щеше да плати, ако Хюберт и Лилит откриеха истината.

— Да, разбира се, ако не отидем, това ще предизвика непристойни коментари — каза той. Коментари, които не би могъл да си позволи. — Благодаря, лейди Лилит, че ми посочихте това.

— Това е моето момиче — каза Хюберт и засия срещу съпругата си. — Винаги се грижи за името Денфорд.

Може би повече, отколкото Алекс смяташе за необходимо.

— В такъв случай вечерта се очертава приятна — каза Хюберт ентусиазирано. — Лейди Оксли ще се гордее да бъде първата домакиня, представила лорд и лейди Седжуик заедно на вниманието на всички.

На Алекс му се прииска да изстене. Вместо това, той се завъртя на пета и изхвърча от стаята, за да избяга, преди самият той да се

намери наред сватбено парти или като домакин на закуската.

— Седжуик, къде отиваш? — извика Емалийн.

— В клуба.

— Очакват ни в осем — добави лейди Лилит, с крива усмивка на лицето.

„Нека бъде осем, тогава.“ В осем и половина щяха внезапно да си тръгнат, преди да се случи още някоя беда в живота му.

[1] Става дума за Джордж IV — крал на Великобритания и Ирландия и крал на ХанOVER от 1820 до смъртта си през 1830. От 1811 той е принц-регент, управляващ от името на болния си баща — крал Джордж III. — Б.р. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Емалийн изпусна дълбока въздишка, когато Седжуик напусна стаята. Бе помилвана. Трябваше да благодари за това на лейди Лилит и Хюбърт. Тя почти прегърна властната жена, когато каза, че не биха могли да си тръгнат. Почти. Строгото изражение на лейди Лилит вероятно държеше на разстояние дори най-пакостливите деца и необуздани кучета.

Все пак, още един ден тук бе ден по-близо до края на кариерата ѝ като измамница във висшето общество. След две седмици, щеше да опразни куп дебели портфейли на ежегодния турнир по пикет у маркиза на Уестли и да се оттегли на някое тихо и живописно местенце. Почти можеше да чуе веселото подрънкване на златни монети в джобовете си.

— Какво те кара да се усмихваш, като котка пред купичка мляко? — долетя сладък мелодичен глас от вратата. Хюбърт и лейди Лилит бяха излезли и сега Малвина Уидърспуун, виконтеса Роулинс ѝ се усмихваше оттам. — Изглеждаш така, сякаш току-що си се сдобила с половината диаманти на „Рандъл и Бридж“.

Емалийн се зачуди какво би казала Малвина, ако знаеше колко близо бе до истината. Обаче се съмняваше, че виконтесата изобщо би се притеснила, дори да я бе видяла да ограбва добре снабдения и солидно охраняван бижутерски магазин. Тя просто би го сметнала за развлечение.

Например неочакваната поява на Емалийн на Хановер скуеър. Виконтесата бе врхлетила дома на номер седемнадесет сутринта след пристигането ѝ и незабавно се бе превърнала в неразделна част от ежедневието ѝ.

— Толкова се радвам, че си тук — обяви Малвина, сякаш се познаваха от векове. — Надявам се да нямаш нищо против дързостта ми, но трябваше да се представя. Точно в момента нямам приятели в града и неотложно се нуждаю от добра компания.

И тогава, преди Емалийн да успее да възрази, Малвина обяви роклята ѝ за кошмарна. Тя незабавно повика екипажа си и нареди да ги закарат до Бонд стрийт, където щяха да се погрижат за Емалийн, като пазаруват цял ден.

— Ако някой те бе видял в тази окаяна рокля, щеше да станеш сензацията на злобните клюкарки. Изглеждаш като нечия захвърлена компаньонка.

Колко права бе Малвина. Не че Емалийн някога би посмяла да ѝ разкрие истината.

Освен че ѝ бе помагала и я бе насърчавала да се възползва от авоарите на Седжуик, Малвина бе сторила и нещо, което Емалийн никога не би успяла да постигне за толкова кратко време. С непоколебимата виконтеса Роулинс до себе си, незабавно си бе спечелила престиж в обществото. Така се зароди техният необичаен съюз. Но Емалийн откри, че с всеки изминал ден ѝ ставаше все по-трудно да се примири с вината, която изпитваше винаги, когато Малвина я представяше, като своята „най-скъпа приятелка“.

Виконтесата бавно се разходи из балната зала, изучавайки първо тавана, а после и тапетите, които господин Старлинг бе оставил на работната маса.

— Емалийн, имаш най-завладяващия поглед. Как го правиш? Ако не беше толкова чаровна, щях да те обявява за ужасно дразнеща пред всеки, който ме слуша.

— Не съм направила нищо, което и ти не би могла.

— О, я стига. Изглежда всичко, на което съм способна напоследък е да плаша малките деца с огромните си размери — тя прокара ръце по големия си корем, където бе бебето, което трябваше да се роди всеки момент. Заради бременността, тя и съпругът ѝ, виконт Роулинс, не бяха потеглили към провинцията за лятото. Отегчена без компанията на останалите членове на обществото, Малвина бе обявила пристигането на Емалийн на Хановер скуеър за „небесен дар“.

— Как се чувстваш днес? — попита Емалийн, хвърляйки изпълнен с възхищение поглед към пищната талия на дамата.

— Отвратително. Просто отвратително. По дяволите това дете. Не мога да спя. Трябва да ползвам нощното гърне на всеки половин час. И, заклевам се, няколко главорези от Севън Дайълс са избягали с глезените ми и са ги заменили с чифт варели — повдигна роклята си и

разкри някога деликатни глезени, които сега бяха подути и дебели. После въздъхна и намести подгъва обратно на мястото му. — Но благодаря, че попита.

Емалийн се засмя, а Малвина се придвижи бързо и грациозно напред, въпреки фигурата си, и хвана ръцете ѝ.

— Хайде, почерпи ме с парче от чаения сладкиш на госпожа Симънс и ми разкажи какво каза той.

— Кой? — пошегува се Емалийн.

— Седжуик, скъпа — Малвина я шляпна лекичко с ветрилото. — Разкажи ми какво стана снощи, когато той се прибра вкъщи. Обаче искам да чуя всички пикантни подробности. От три месеца Роулинс спи на кушетката в кабинета си и аз не знам дали ще се върне някога в леглото ми. Затова прости на бедната самотна женица и... казвай сега какво стана?

— Щом знаеш, че той е пристигнал в Лондон, значи вече знаеш всичко, което и аз знам.

— Ах, ти нарочно ме дразниш — лукаво се усмихна Малвина, извеждайки Емалийн навън. — А сега ми разкажи всичко. По думите на прислужницата ми, днес вашите слуги и дума не продумват. Цял ден дебах кога Седжуик ще се отправи към клуба си, за да мога да дойда и да си побъбря с теб.

— Откъде знаеш, че Седжуик е отишъл в клуба? — изненада се Емалийн.

— Скъпа моя — отново се усмихна Малвина, — имаш още доста да учиш за семейния живот.

Напуснаха балната зала и се озоваха в градинския салон на гърба на къщата. Вратите и прозорците бяха отворени и розите, които растяха в изобилие от другата страна, изпълваха стаята с аромата си.

Емалийн разклати звънеца и поръча чай и кейк, след което се настани на стола срещу Малвина.

— Е? Какво каза той за къщата? — попита виконтесата. — И поточно, какво каза за теб? Очевидно не те е изхвърлил на улицата, задето си го разорила с цялата тази ремонтна дейност — тя се засмя на шегата си и Емалийн се присъедини, макар и по друга причина — най-вече, защото не бе в „Нюгейт“^[1] или на път за „Ботани Бей“^[2].

— Не, за мой късмет не го направи — каза тя. — Макар за миг да си помислих, че може и да го стори.

Малвина поклати глава.

— Мъже! Нямаат ни най-малка представа за работата и усилията, които полагаме да направим живота им възможно най-комфортен.

Чаят и кексчетата пристигнаха и прислужницата ги остави на ниската масичка между дамите. Емалийн наля една чаша на приятелката си и ѝ предложи чиния с кексчета.

Докато приятелката ѝ излапа няколко, заявявайки, че всички са били за бебето и бърборейки безсмислените клюки, които бе научила от слугите си, Емалийн се хвана, че мълчаливо си представя влизането на Седжуик в балната зала.

Тя го зърна отвън с крайчеца на окото си и бе твърде нервна, за да прави нещо друго, освен крадешком да хвърля погледи в негова посока.

Единствената надежда на Емалийн бе, че руменината, която изгаряше бузите ѝ не се забелязва от другия край на стаята. Небеса, какво имаше в него, та я караше да порозовява колкото розите отвън? О, тя знаеше какво е. Споменът за целувката му. Неговата изгаряща, опустошителна, страстна целувка. Самата мисъл за нея отне дъха ѝ...

И все пак, Седжуик изглеждаше толкова безразличен. Толкова дяволски незаинтересован. И тогава очите им се срещнаха, а тя можеше да се закълне, че в зеления му поглед се зароди горещ пламък. Споделен спомен, който щеше да ги свързва, докато успееш да намерят начин да потушат огъня.

Тя отмести поглед, неспособна да гледа към него, без коленете ѝ да омекнат. Но любопитството и нуждата ѝ я подтикнаха да надзърне отново в негова посока, само за да открие, че погледът му се рее преценяващо нагоре към тавана. Затаявайки дъх, тя се чудеше какво си мисли — докато не видя в очите му пълно благоговение и оценяване на нарисуваното. Проследи погледа му, докато се оглеждаше из стаята и просто знаеше, че е разбрал какво се опитва да постигне. Беше му ясно и го одобряваше.

А когато Хюбърт се появи и като невестулка се присламчи до лакътя му със скъперническите си коментари, тя можеше да се закълне, че е чула Седжуик да защитава работата ѝ.

Да я защитава? О, какво бе казал?

„От това, което видях, тя не прави нищо друго, освен да подобрява къщата.“

Емалийн можеше само да гадае какво го бе накарало да каже това. Бе се съгласил да я заведе на вечеря в лейди Оксли, макар тя да подозираше, че загадъчните коментари на лейди Лилит имаха нещо общо с тази промяна на мнението.

Лондонско вечерно парти. Тя пое дълбоко дъх. Би ли могла да премине през това?

Не че Емалийн не знаеше как трябва да се държи в обществото. За Бога, бе се учила от тях, бе прекарала живота си, подражавайки на добри маниери и възползвайки се от техните правила и нужди, за да се издържа.

Но провинциалните дребни благородници и лондонските аристократи бяха две различни категории. Идването в Лондон бе като да управляваш лодка в океана. Без мачта.

— ... И тогава чух да се говори, че лейди Тисбъри вчера се е сдобила с близнаци момченца — казваше Малвина. — За най-голяма радост на графа.

— Колко хубаво за тях — отвърна Емалийн, обмисляйки какво трябва да облече и, най-вече, как ще се справи с официалната вечеря. Какво, по дяволите, щеше да прави, ако всъщност познаваше някого там? И още по-лошо, ако някой я разпознаеше?

— Емалийн Денфорд — каза Малвина, като се наведе и изщрака с пръсти. — Чуваш ли изобщо и дума от това, което ти казвам?

Емалийн кимна и седна.

— Да, ти казваше... ъм, вярвам, че ти...

Малвина поклати глава.

— Какво те тревожи? При цялата ми изключително апетитна история за лорд Темпълтън, ти дори не премигна. Витаеш като пралеля ми Мери и искам да знам какво те разсейва така. Седжуик ли е? Мога ли да направя нещо, за да помогна?

— Не, не е той. Просто... е... тази вечер... — Емалийн се чувстваше достатъчно виновна за неискрената си връзка с Малвина, но да я помоли за помощ — или за още помощ — просто не можеше. — Няма нищо. Съвсем добре съм.

— Как ли пък не — заяви Малвина. — Нещо не е наред и веднага ще го разбере. И няма да си тръгна, докато не го направя! — тя плъосна подутите си глезени на дивана и прокара ръце по корема си.

— Наистина, няма нищо — увери я Емалийн.

— А аз съм кралицата на Персия — дойде отговорът. — Не ми се мисли на какво ще заприлича този диван, ако родя детето си тук. Да не споменавам ужаса на лорд и лейди Тотли, че първото им внуче не се е родило в свещения имот на Тотли. Разбира се, ще трябва да виня изцяло теб — устните на Малвина се извиха в дяволита усмивка.

Емалийн се ухили в отговор.

— Е, щом толкова искаш да знаеш — тази вечер сме на вечеря у лейди Оксли.

Това помрачи приповдигнатото настроение на приятелката ѝ. Висок стон изригна откъм дивана.

— И ти не си отказала?

— Как бих могла? Тя е майката на госпожа Денфорд.

— Роднини! Да си призная, намирам ги за много досадни — Малвина се изправи и се смръщи на Емалийн. — Ако можеше само, като се омъжим да не се сдобиваме с други роднини.

Емалийн вече бе добре запозната с хапливите отношения между Малвина и родителите на съпруга ѝ — граф и графиня Тотли. Лейди Тотли бе една от най-влиятелните дами във висшето общество и на Малвина ѝ бе съдено да търпи постоянна критика и да живее в сянката на свекърва си.

„Когато Роулинс наследи титлата — бе казвала тя неведнъж, — кълна се, че аз няма да бъда такава стара крава, която тръби из града и казва кой е важен и кой за кого трябва да се ожени. Ще донеса на името Тотли изтънченост и достойнство.“

— Така или иначе — казваше Емалийн, — трябва да отида довечера, но съм...

— Не казвай и дума повече. О, милата, и аз щях да съм унила, ако трябваше да изстрадам още една от вечерите на лейди Оксли. Лейди Тотли я обожава — а това за мен определено не е препоръка.

Емалийн се сви и се зачуди дали „Нюгейт“ е толкова лошо място. Със сигурност имаше няколко килии с изглед или такива, които би могла да пребоядиса.

Малвина обаче не бе приключила.

— Ние получихме покана, просто защото лейди Оксли и лейди Тотли са първи приятелки, но аз отказах. Роулинс настоява да стоя близо до вкъщи. Но всъщност си мисля, че бе облекчен да има това извинение.

— Кой ще бъде там? — попита Емалийн, знаейки много добре, че Малвина ще има целия списък. Познанията ѝ за социалните маневри на градския живот бяха поразителни.

И разбира се Малвина не я разочарова.

— Мабърли — каза тя, — защото Оксли се жени за госпожица Мабърли. Лейди Джарвис — тя е една наистина ужасна жена. Лейди Пепъруел, бедна благородничка, но не можеш да я изключиш — тя е непоправима клюкарка. Темпълтън. Графът на Ламдън с дъщеря си. Най-вероятно и маркиза на Уестли.

Емалийн вдигна поглед.

— Кой? — попита възможно най-невинно.

— Маркизът на Уестли. Роулинс спомена, че го е видял предния ден. Предполагам, че е в града за неговата игра на пикет. Искане ми се някой да го победи и да се приключи с това. Досадното му кукуригане през цялата година как не можел да бъде победен е крайно непристойно.

Емалийн потисна една усмивка. „Малвина, по-близко си до желанието си, отколкото си мислиш.“

Сега причините ѝ за успех на тази вечеря се увеличили. Трябваше да се срещне с Уестли и най-малкото да му бъде представена, така че щом пристигнеше на турнира, достъпа ѝ да бъде гарантиран.

— Малвина, мога ли да ти кажа нещо?

Виконтесата се усмихна.

— Разбира се. Ти си най-скъпата ми приятелка.

— Поверително?

Очите на Малвина се окръглиха при този коментар и след миг чертите ѝ станаха сериозни.

— За разлика от свекървата ми, аз не клюкаря.

Това не бе цялата истина, но Емалийн нямаше към кой друг да се обърне.

— Никога не съм ходила на официална вечеря.

— Никога? — ръката на приятелката ѝ незабавно покри зяпналата ѝ уста.

Емалийн поклати глава.

— Ами да, разбира се, че не си — отговори Малвина. — С това твоё нетрадиционно възпитание. Не мисля, че има много покани за

официални вечери в Африка. А после и с болестта ти...

Едно от нещата, които Емалийн бе научила за висшето общество бе, че всеки бе запознат с чуждите работи. Нестандартното възпитание на съпругата на Седжуик, както почти всички обичаха да го наричат, превърна Емалийн в обект на любопитство и измина дълъг път, като обяснение за не толкова идеалните ѝ маниери или познаване на лондонското общество.

Трябваше да има вяра на барона. Когато си е измислял съпруга, го бе направил разумно. Лорд Хали и съпругата му бяха напуснали Англия преди двадесет и девет години, за да изследват дивата Африка. Лейди Хали бе загинала в тази негостоприемна страна и за лорд Хали не бяха чували и дума от близо петнадесет години. Емалийн, тяхната дъщеря, очевидно бе измислена от самия Алекс и това бе идеално, тъй като кой би могъл да оспори подобно нещо, когато лорд Хали бе последният от рода?

Малвина с усилие се изправи от дивана.

— Мили Боже, Емалийн, защо не каза по-рано? Не можеш да отидеш у лейди Оксли неподготвена. Тя и госпожа Денфорд ще чакат в засада като двойка лъвове. Християните са имали по-добри шансове в Рим. А последното нещо, което би искала е да засрамиш Седжуик — Малвина спря за момент. — Предполагам знаеш, че лейди Оксли планираше Седжуик да се ожени за Лилит.

Емалийн поклати глава.

— Е, добре, това отдавна е минало. Но не предвещава нищо добро за теб. Лейди Оксли ще се погрижи да покаже на съпруга ти колко лош избор е направил. Това е без значение! Всеки с разум и чифт очи може да види колко по-подходяща си ти за негова съпруга — тя я хвана за ръката и я издърпа от стола.

Бременността не можеше да възпре виконтесата, когато назряваше социална битка.

— Смятам да се погрижа да издържиш нощта и да станеш обект на завист за всички — заяви Малвина с вдигнат показалец. — Но първо трябва да изберем рокля, която да уверява, че каквито и разногласия да има между теб и Седжуик, те ще бъдат отстранени в края на вечерта. Нощ, която той ще запомни завинаги — намигна ѝ тя.

Завинаги? Не, това никога нямаше да стане. И все пак не можеше да ѝ каже, че се нуждае само от две седмици.

— Седжуик! Радвам се да те видя толкова скоро — извика Джак от билиардната маса, когато Алекс влезе в Уайтс. — Търсиш още една размяна на юмруци ли?

Алекс се огледа в голямата зала. Бе почти празна, с изключение на няколко мъже, потънали в игра на карти на масата в далечния ъгъл. След като сезонът бе приключил, Уайтс приличаше по-скоро на тих оазис, отколкото на социално сборище.

Джак погледна към джобния си часовник.

— Това трябва да е рекорд дори за теб да отстраниш Денфорд от къщата си — ухили се той. — Да предполагам ли, че си се отървал и от другия си неканен гост?

— Не. И на двата въпроса.

Джак замръзна, а ръката му застина във въздуха в опита му да повика един от лакеите.

— Какво имаш предвид под „не“?

— Точно това, не — Седжуик прекара ръка през косата си. — Дойдох да те потърся, защото имам нужда от помощ. Хюбърт отказва да напусне града — очевидно братът на лейди Лилит ще се жени.

— О, да, чух. Оксли ще се жени за момичето на Мабърли. Проклетата наследница. Брат ми е бесен, че не опитах там — Джак изпусна една въздишка. — Чух, че лейди Оксли е твърдо против този брак.

— Е, може и така да е, но това няма да накара Денфорд да напуснат дома ми.

Джак кимна.

— А веднъж щом те започнат да опаковат, същото трябва да направи и Емалийн.

— Точно така. Ето защо имам нужда от помощта ти.

Лакеят дойде и Джак поръча бутилка. После седна обратно на стола си и скръсти ръце.

— Как бих могъл да помогна?

Алекс се ухили.

— Е, струва ми се, че би трябвало да имаш известни познания в отърваването от неканени гости.

Джак присви очи.

— Знаеш, че нямам къща.

Алекс повдигна вежда.

— Всъщност нямах предвид като домакин.

— Е, това бе незаслужено — Джак се изправи, а лицето му се изкриви възмутено. — Никога не са ме наричали неканен. Поне не и в лицето.

Алекс не каза нищо, а просто му хвърли изпепеляващ поглед.

— Вероятно съм оставал повече от желаното... веднъж или два пъти.

Алекс извъртя очи към тавана.

— Искаш ли помощта ми или не? — попита Джак.

— Отчаяно.

Лакеят пристигна с бутилката.

— Ти ли плащаш?

Алекс кимна. Мъжът постави бутилката на масата и се оттегли. Щом се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чува, той се наведе и каза:

— Сега, мисля, че първото нещо, което трябва да направим, е да разберем кой е разкрил тайната ми.

Джак изпусна въздишка.

— Кой би могъл да е толкова наблюдателен?

Вместо да бъде прям, Алекс опита по-любезен отговор.

— Не си казал на никоя от твоите птички, нали?

— Аз? — Джак сложи ръка на сърцето си. — Аз съм олицетворение на дискретността.

Алекс му хвърли сърдит поглед.

Джак вдигна ръка като за клетва.

— Има далеч по-интересни неща, които да правя с една жена, отколкото да бръцолевя за глупавите ти авантюри.

Алекс не бе толкова убеден, но въпреки всичките си недостатъци, приятелят му не бе неблагоприятен. Джак подмина наранените си чувства и запази самообладание.

— Е, да започнем с това, колко души знаят истината за Емалийн?

— Ти...

— Мисля, че вече установихме липсата ми на мотив — каза той, чешейки подутия си нос.

— Ти — повтори Алекс, — Симънс, адвокатът ми господин Елиът и съпругата му.

Джак поклати глава.

— Някакъв шанс някой друг да е разкрил истината? Инцидентна разсеяност пред някоя любовница? Пиянски брътвежи пред баба ти?

Алекс поклати глава. Бе обмислил всичко това, но всъщност, не бе имал любовница от известно време, а шепата случаи, в които се сещаше да се е напивал бяха единствено с Джак.

— Ами Хюбърт? Може ли да е разкрил истината? Той е хитър мъж.

— Не. Освен това, не би спечелил нищо, ако разгласи истината — Алекс спря за миг. — Въпреки че това не би го спряло да се възползва от факта, ако го знаеше.

— О, да — съгласи се Джак. — Би те накарал скъпо да си платиш.

— Точно така. Освен това, Хюбърт не би дал пари, за да осъществи подобна измама — или да остави примамката си да ме разори през това време.

— Изхарчила е много, нали? Тогава трябва да си взема поука от твоя опит — една измислена съпруга е много над оскъдните ми средства.

Алекс се засмя.

— Да, тя е същинска вихрушка. Трябва да видиш какво е направила с къщата.

Джак се подсмихна.

— Предполагам, че това е докарало Хюбърт до истерия. Бих искал да го видя — той си взе ново питие. — Все пак, бих заложил на братовчед ти, въпреки това, което казваш. Никога не се доверявай на мъж, който не би почерпил една-две чашки.

— Не, не виждам как би могъл да е той — възрази Алекс. — А и липсата на съпруга винаги е било предимство за него, тъй като ме лишаваше от възможност да осигуря наследник.

— Вече не — каза Джак, накланяйки чашата си към него.

— Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Не забравяй, че съм виждал твоята Емалийн, а тя е изкусително същество. Ако въобще е имало някаква възможност, то това е сега — той направи пауза. — Жалко, че истинските съпруги не

изглеждат така. Бракът нямаше да е толкова отблъскващ, ако трябваше да се ожениш за някоя очарователна красавица.

Джак беше прав. Изкусителна беше думата за Емалийн. Сега, след като бе вкусил устните ѝ, знаеше, че споменът за целувката ще го преследва още дълго. А възможността правеше нещата още по-лоши — тя бе под покрива му. Спеше в леглото му — чаршафите му ухаеха на парфюма ѝ, гъвкавото ѝ тяло оставаше сладка следа в мекия дюшек, напомняйки за себе си. Всичко, което можеше да си представи бе тя, облечена в парче тънка коприна, с разпусната коса и...

— Алекс, слушаш ли ме? — въпроса на Джак го върна към настоящата тема. — Небеса, не съм виждал това изражение, откакто беше влюбен в онази оперна танцьорка през първата ти година в града.

— Не съм бил влюбен — Алекс си наля питие и избегна погледа на Джак.

— Беше увлечен. И имаше същия празен поглед в продължение на седмица, след като... — думите на Джак несигурно замряха, а очите му се разшириха. — Ти си бил с тази Емалийн?

— Не. Абсолютно не. Кога съм имал време да...

Джак се облегна на стола с хитра усмивка на устните.

— Вероятно не. Честно казано, това би било бързо дори и за мен.

— Е, не съм — каза Алекс и скръсти ръце на гърдите си.

— Добре, нека бъде по твоя начин — каза Джак, а очите му светнаха весело. — Замислял ли си се, че може никой да не я е наел, а тя сама да е разбрала?

— Минавало ми е през ума, но не виждам как би могло да стане.

— Тогава може би трябва да предположим, че някой е научил истината и я е наел — Джак изглежда се наслаждаваше на ролята си на следовател. — Вероятно не можеш да изтръгнеш истината със сила?

— Като инквизитор? — Алекс поклати глава — Не. Смея да кажа, че няма да е никак достойно — освен това щеше да се наложи отново да я вземе в обятията си, изкушение, което щеше да му дойде в повече, и за което не искаше дори да помисля. Един поглед от разтапящите ѝ сини очи и щеше отново да е изгубен. — Мисля, че подобря начин на действие е да се отърва от нея. Но как да го направя?

— Е, била е болна през всички тези години. Защо да не може отново да се разболее?

Алекс си представи Емалийн, толкова румена и свежа, в идеално здраве. Мека и гъвкава в обятията му.

В нея нямаше нищо нездраво. Освен начина, по който разпалваше кръвта му.

— Не знам...

— Жените се разболяват по всяко време. Никой не би го намерил за странно.

Това имаше смисъл. Когато на баба му ѝ прилошеше леко, тя пазеше леглото, а леля му Имоджийн бе известна с това, че се затваряше в стаята си в продължение на седмици с треска или някоя друга въображаема болест, както баба му обичаше да ги нарича.

— Вземи пример от брат ми — предложи Джак. — Когато той и почитаемата ми снаха решат, че съм превишил престоя си, той отваря портфейла си и ме праща да си ходя — с хубав дебел чек в джоба и обещанието, че няма да се върна следващите шест месеца. Плати на Емалийн и се отърви от нея.

Алекс се начумери.

— Не ми харесва идеята да давам на тази жена пари.

— Тогава я задръж — предложи Джак.

— Не, тя ще ме прати в затвора за длъжници. Предпочитам да задържа теб като мой приятел.

Джак се ухили, без съмнение с гордост.

— Имунизиран съм срещу обидите ти.

— Да, знам — Алекс си наля ново питие и го гаврътна.

За да си го върне, Джак се наведе.

— Винаги можеш да използваш липсата си на чар. Няколко часа в твоята компания и тя доброволно ще напусне града.

Алекс се засмя. Това никога не бе имало ефект с Джак и той се съмняваше, че ще проработи при Емалийн. Освен това не бе напълно убеден, че иска тя да си тръгне.

Което, само по себе си, бе още един знак, че е преобърнала живота му с главата надолу.

Алекс се върна на Хановер Скуеър с решението, че ще отвори портфейла си и ще се отърве от Емалийн със солиден откуп. После, щом разбереше кой я е наел, щеше да си върне сумата от злодея.

Когато стигна до къщата бе посрещнат на парадните стълби от бременната лейди Роулинс. Той винаги бе смятал Малвина Уидърспуун за нахална женичка, а Роулинс за глупак, задето се бе оженил за нея. Но когато я видя в това състояние, с дете под сърцето си, тромава и почти безпомощна, почувства пристъп на нещо, което не бе изпитвал никога преди. Нещо близко до завист.

„Не, не може да бъде“, каза си той почти незабавно. Това бе просто обичайното неудобство, което усещаше покрай жени в такова състояние. Имаше нещо много смуцаващо в жена, чийто корем напирало като нос на кораб. А точно сега лейди Роулинс имаше изумителна прилика с един от огромните военни кораби на Нелсън.

— Милейди — каза той, покланяйки се над ръката ѝ.

Дръзката женичка имаше нахалството да му смигне.

— Седжуик. Радвам се да видя, че се прибирате най-накрая. Емалийн ви чака. Денфорд тръгнаха без вас. Ако аз бях там вътре, щях да ви съдера кожата, задето закъснявате, но съпругата ви е много по-великодушна. Наред с доста други неща.

Проклятие! Вечерята на лейди Оксли. Напълно бе забравил за това.

Лейди Роулинс се промъкна покрай него и се заклатушка по стълбите надолу.

— Надявам се да имате благоразумието да оцените работата ми. Отне ми два часа да направя прическата ѝ. Но не го оценявайте толкова, че да се развали, преди да пристигнете у лейди Оксли — тя отново му смигна и пое към дома на Тотли от другата страна на площада.

На вратата Симънс го посрещна с „Милорд, най-послед!“.

Не можеше да си спомни последния път, когато старият семеен прислужник го бе хокал. Вероятно не и откакто бе отишъл в Итън.

И преди да успее да възрази и да напомни на Симънс, че жената горе не е негова съпруга, икономът вече нареждаше на Хенри да докара каретата.

Между машинациите на лейди Роулинс и очевидното полудяване на Симънс, той започваше да се чуди, дали някой помни, че това е неговата къща.

Изкачи се по стълбите, подмина втората спалня и се насочи право към господарската. Нахлу направо, без да почука и не откри

никой вътре.

— Емалийн?

— Тук съм — обади се тя.

Той прекоси помещението към свързващата стая, за да открие, че в единия ъгъл бе сложен параван.

— Тук съм — повтори тя изотзад.

Алекс се спря по средата на стаята и се вгледа в китайската живопис, покриваща преградата. Не смееше да се приближи повече. Споменът за целувката ѝ бе все още твърде жив в съзнанието му. И докато отричаше пред Джак да е увлечен, имаше малка част от него, която желаше да признае, че тя е дяволски изкусителна лисичка.

Нямаше нужда да утежнява проблемите си, като рискува да се приближи към идеалния параван. За който точно сега би бил щастлив да плати.

— Мисля, че трябва да си съставим план за вечерта — каза ѝ той. — Ще отидем, ще се покажем и точно преди вечеря искам да кажеш, че не се чувстваш добре. Аз ще се извиня и ще сме свършили, преди да се сблъскаме с още някое бедствие.

— Това никога няма да проработи — каза му тя, с напълно убеден тон, който го стресна.

Никой ли в дома му не го слушаше вече?

— Защо не?

— Ако изведнъж се престоря на болна, всички ще помислят, че съм бременна.

С дете? Алекс се задъха. А той си мислеше, че животът му не може да стане по-объркан.

— А ти не си, нали?

— Със сигурност не! — отговори тя толкова възмутено, че за миг му се прииска да се наведе от страх в гнева си да не го замери с някоя четка за коса или друг по-остър предмет.

— Не исках да те обидя — каза ѝ.

— Хъм.

Очевидно се бе обидила. Алекс не знаеше защо трябва да се чувства отговорен за гнева ѝ. Тя бе тази, която повдигна въпроса.

— Е, какво предлагаш да правим? — попита я въпреки здравия си разум.

— Да се справим с вечерта.

Алекс клатеше глава, още преди да бе привършила.

— Не знам дали осъзнаваш, но лейди Оксли е една от най-важните личности във висшето общество. Една грешка и ще те обяви за измамница.

— Това за съжаление се отнася и за двама ни — отговори Емалийн. — Но не мислиш ли, че би било по-добре за твоята измама, ако се справя добре на сбирката на лейди Оксли? Тогава няма да има повече спекулации. Край на лукавите разследвания на Хюбърт.

Значи тя знаеше за това.

— Твърде рискован залог — каза ѝ той, макар да виждаше, че плана ѝ има известна стойност.

— Повярвай ми — каза Емалийн докато излизаше иззад паравана — Знам едно-две неща за залагането.

И когато той погледна нагоре към гледката разкрила се пред него, осъзна, че тази вечер ще бъде заложено много повече от одобрението на лейди Оксли.

Дъхът му заседна в гърлото и той разбра, че е изгубен. И нямаше да е единствен. Всеки мъж у лейди Оксли щеше да е също толкова очарован и заплепен от тази твърде изкусителна жена, която дори не трябваше да съществува.

[1] Нюгейт — известен затвор в Лондон. — Б.р. ↑

[2] Ботани Бей — Британска наказателна колония в Австралия.
— Б.р. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

От изражението на Седжуик, Емалийн предположи, че той си представя сметката от сеньор Донати за фреската на тавана. Ужас и смайване се четяха от бръчката на челото до стиснатата му по особен начин челюст.

Е, колко ли всъщност си мислеше, че може да струва такъв оригинален дизайн?

Тогава забеляза, че гледа нея. Гледаше я по същия напрегнат начин, както след целувката им по-рано през деня. Както и в балната зала. А когато погледът му се вдигна от роклята ѝ, за да срещне нейния, това, което видя в очите му я разтърси чак до сатенените ѝ пантофки.

Той я желаше. Намираше я за изключително съблазнителна. Емалийн се препъна и тупна върху тоалетната масичка.

О, не трябваше да оставя Малвина и прислужницата ѝ да я обличат за вечерята. Бяха стигнали твърде далеч.

„А ти им позволи“, прошепна ѝ тъничък практичен гласец. Този, който обикновено ѝ казваше да свали картите и да напусне масата. Сега порочната дяволска част от нея искаше тя да провокира този отклик. Да види дали под студената му външност, той не блъфира.

— Вземи ме — каза тя, без да помисли.

Или напротив.

— Моля?

Ето, отново тази бръчка на челото му. Този скептичен поглед, който я караше да съжалява, че не остави Малвина да закрепил корсажа ѝ малко по-ниско.

Наистина, преди да се бе заела с тази работа, трябваше да намери по-добри източници на информация от стария брой на „Дебрет“, изровен от вещите на майка ѝ, и сутрешния „Поуст“.

Не че „Поуст“ някога бе имал причина да обсъжда барон Седжуик. До сега...

— Аз... исках да кажа — заекна тя, — помисли какво би означавало за теб, ако ме вземеш. Веднъж щом си замина, ще те оставят да живееш, без всички онези досадни въпроси за непознатата ти съпруга.

Той наклони глава и я заразглежда. После затвори очи и пое дълбоко въздух, сякаш обмисляше предложението ѝ. Но следващите му думи я изненадаха.

— Коя си ти? — попита той.

— Емалийн Денфорд, лейди Седжуик — каза тя меко.

— Не, имам предвид, коя си ти?

— Има ли значение?

— И питаш? Искаш да заведе дама със съмнителен произход при една от най-проницателните домакини в Англия? Имам пълното право да знам коя си.

— Мога да се справя, Седжуик — увери го тя. — Никой няма да се усъмни, че аз съм лейди Седжуик, ако това питаш.

— Не. Преди тази шарада да продължи дори и секунда, искам да знам коя си и кой те е наел.

„О, по дяволите, не отново.“

— Казах ти, аз съм Емалийн...

Той отхвърли останалата част от отговора ѝ с рязко поклащане на глава.

— Мадам, искам да отговориш и то веднага — той пристъпи по-близо и силно осезаемото му физическо присъствие, извисяващо се над нея, щеше да бъде заплашително, ако тя не знаеше истината.

„Спокойно, Емалийн, той блъфира“, каза си тя.

И тогава осъзна истината. Той имаше нужда от нея. И ако все още не го знаеше, предстоеше да го разбере. Освен това Седжуик беше много неща, но не и грубиян. Братовчед му да, но не и този мъж. Ако нямаше сърце, щеше досега да я е изхвърлил. Вероятно бе време да стигнат до разбирателство.

Тя не отстъпи.

— Няма да изтръгнеш отговорите от мен, ако това възнамеряваш, нито ще ме накараш да разкрия това, което търсиш.

— Няма ли? — искрите в очите му говореха, че знае и други начини да получи отговор на въпросите си. Погледът му се спусна към

устните ѝ, сякаш си припомняше изпепеляващата целувка, която бяха споделили.

Вероятно тя не го познаваше толкова добре, колкото си мислеше. Емалийн се опита да се отдръпне малко по-назад, но тоалетната масичка ѝ попречи. Както и внезапно заплашителното излъчване на Седжуик.

— Колко? — попита той.

— Колко какво?

— Колко искаш, за да си заминеш?

— Искаш да ми платиш? — Емалийн изпусна облекчено дъх. О, той беше в по-голямо затруднение, отколкото си бе представяла.

— Да — каза той. — Колко?

— Петнадесет — каза тя.

Той присви очи.

— Петнадесет лири?

Тя поклати глава и вдигна палец нагоре.

— Това е безумие! — ядоса се той — Няма да ти дам хиляда и петстотин лири.

Емалийн покри уста и се прозя.

— Кой е казал хиляда и петстотин лири?

— Никой — изстреля той.

— Имах предвид петнадесет хиляди.

Той се ококори.

— Ти си луда.

Тя сви рамене, сякаш такава смайваща сума не беше повече от това, което той носеше в джобовете си.

— Петнадесет хиляди лири и ще изляза от тази врата.

— Ти крадлива малка...

Тя размаха пръст във въздуха.

— Хайде, сега, Седжуик, не трябва да говориш по този начин на съпругата си — тя му се усмихна. — Не забравяй, че си влюбен в мен. Хюбърт каза така. Мисля, че мъж в твоето състояние и така да се каже положение, би бил доста щедър.

— Братовчед ми е подлец, а ти мадам си долна изнудвачка, ако мислиш, че можеш да измъкнеш петнадесет хиляди лири от мен. Защото, аз би трябвало да...

— Но знаеш, че не можеш — каза му тя. — Както и да е, има начин да спечеля възнаграждението си, без това да ти струва и петаче.

Той присви очи и тя не каза нищо.

„Умен мъж“, помисли си Емалийн. Беше по-добър комарджия, отколкото си мислеше. Добре, че никога не се бе впуснал в безпътен живот. Щеше да е трудно преодолим противник на масите.

— Какво ще кажеш за малък облог? — предложи тя. Той отново не каза нищо и тя продължи невъзмутимо. — Ако успея да мина за лейди Седжуик тази вечер, да убедя всички там, че съм любящата ти съпруга, ще ми позволиш да продължа да се представям за такава още две седмици.

Той поклати глава.

— Не. Категорично не. Това ще е като покана за неприятности. Това е...

Емалийн сви рамене и се плъзна плавно покрай него на път към дрешника. След като го отвори, тя затършува на дъното, докато не намери това, което търсеше.

— Аха — промърмори, издърпвайки пътната си чанта и слагайки я на близкия стол. Върна се до тоалетната масичка и се зае да събира малкото си принадлежности.

— Какво правиш?

— На какво ти прилича? Събирам си багажа.

— Събираш си багажа?

— Да. Човек обикновено си събира принадлежностите, преди да си тръгне.

— Добре, прав ти път — каза той със самодоволна увереност и скръсти ръце на гърдите си.

— Да, и предай сърдечните ми поздрави на лейди Оксли тази вечер.

— Тъхм — изсумтя той.

— И почитанията ми на господин и госпожа Денфорд. Сигурна съм, че ще се чудят защо съм си тръгнала толкова бързо. Но всъщност съм убедена, че ще измислиш правдоподобно обяснение, което ще преустанови разпитите им.

Той трепна, но макар едва доловимо, това все пак беше някаква реакция.

И така, тя натъпка четката и гребена си в чантата.

— И не забравяй лейди Роулинс. Тя ще бъде съкрушена от дезертьорството ми. Разбира се, ще се чуди защо не съм ѝ изпратила известие, дори бележчица. Но все пак тя вярва, че напоследък си ми сърдит, така че може да стигне до свои собствени заключения относно странното ми изчезване.

Седжуик пребледня и тя скри усмивката си, като се обърна и огледа стаята, за да види дали не пропуска нещо. Не че всичко, което притежаваше не беше вече в чантата. Емалийн имаше строго правило — никога не разопаковаше. С нейната работа имаше случаи, когато бързото отпътуване бе задължително и ценните мигове, пропилены в опаковане бяха лукс, който не можеше да си позволи.

— Това е шантаж — измърмори той.

— Тогава ми дай една нощ, за да ти покажа, че мога да мина за твоя съпруга. А ако успея, ще ми разрешиш да остана още две седмици, като лейди Седжуик. Когато те изтекат, ще си замина.

Той присви очи, но тя можеше да види как в тъмните им дълбини проблясва интерес.

— Без пари?

— Няма да ми дължиш нищо — обеща тя.

Той невярващо изпусна дъха си.

— Ти си луда.

— Не аз имам въображаема съпруга.

— Нито пък аз, ако продължиш да си събираш нещата — отбеляза той.

— Какво имаш да губиш? — попита тя, страхувайки се, че той може да я остави да си тръгне — Ако тази вечер се изложа, можеш да кажеш, че болестта ми ме е направила невменяема и трябва да ме отпратиш. Ще бъдеш съжالياван, но същевременно и възхваляван, че си останал със слабоумната си съпруга. Следователно, ако никога не се върна, каквото, предполагам, е желанието ти, никой няма да се усъмни. Нямах нищо за губене, само можеш да спечелиш.

Това може би не беше най-умната сделка, която бе предлагала. Но тя имаше нужда от достъп до играта на карти у Уестли. Ако не можеше да го убеди да я вземе със себе си тази нощ, едва ли би могла да си го осигури.

Челюстта му потрепваше, а погледът му я обхождаше, сякаш преценяваше каква е възможността ѝ за успех. Тогава той изрече

думите, които тя желаше да чуе.

— Една нощ. Убедиш ли лейди Оксли, че си скъпата ми съпруга, ще имаш своите две седмици.

Облекчена, Емалийн изтича към него и обви ръце около врата му.

— О, благодаря ти, Седжуик, благодаря ти. Няма да съжаляваш.

И тогава осъзна в какво се бе забъркала... за да бъде дама, със сигурност не трябваше да бъде спохождана от мисли като тези, които изникнаха в ума ѝ, в мига, в който се озова в обятията му.

Той сведе очи и острият му зелен поглед се впи в нея, изпращайки вълна от усещания по гръбнака ѝ — топлината на ръцете му върху раменете ѝ, начина, по който гърдите ѝ се притискаха до масивния му гръден кош.

— Да съжалявам? Мадам, та аз вече го правя — каза той и внимателно се отдръпна от прегръдката ѝ. — Сега ме чуй добре: без повече от твоите истории. Без повече безсрамни лъжи свързани с разбойници или други подобни глупости. Сериозен съм, Емалийн. Спри с пагубните си театрални истории или ще те изхвърля и ще кажа на всички, че си луда.

— Да, Седжуик, без повече истории — обеща тя. — Все пак става дума за една нощ. Колко трудно може да бъде?

Той отново погледна към нея и затвори очи, поклащайки глава. Е, дотук с доверието му в нея.

Докато изхвърчаше от стаята, тя извика след него.

— Седжуик?

Той спря и се обърна.

— Не каза как изглеждам. Приличам ли на твоята Емалийн? На дама?

Отвърна ѝ с поклащане на глава.

— Не. Ни най-малко — и излезе.

Дали приличаше на Емалийн? Какъв смешен въпрос. В ума му, Емалийн винаги бе била плаха женичка, срамежлива английска виолетка, тиха и почтителна. Никога не си бе представял съпругата си толкова... толкова... е, като яркочервен божур. Ароматна и пълна с живот, изискваща внимание и опознаване отблизо.

Отново погледна към вратата на апартамента си и поклати глава. Никога, дори за миг, не си бе представял една Емалийн, която може да отнеме дъха му.

Алекс се оттегли в уединението на втората спалня и започна да се облича. Симънс дойде веднага и мълчаливо пристъпи към ролята си на камериер.

— Симънс — попита Алекс — Аз луд ли съм?

— Вие, милорд? — икономът поклати глава. — Ни най-малко.

— Току-що сключих сделка с онази лисица отсреща, че ако успее да убеди лейди Оксли, че е моя съпруга, ще може да остане две седмици.

Той можеше да се закълне, че е чул мъжа да промърморва „Слава Богу!“, но вероятно бе сбъркал, защото Симънс го погледна и каза:

— Това разумно ли е, милорд? След като Денфорд са в къщата.

— Не, затова мисля, че съм полудял.

Симънс му подаде идеално изгладено копринено шалче и Алекс започна да го увива около врата си. След около три опита, то се намачка и изкриви. Той го смъкна и Симънс веднага приготви второ.

— Трябва да съм луд — Алекс прекара ръка през косата си. — Водя жена, която най-вероятно е уличница, на вечерно парти у лейди Оксли.

Симънс не каза нищо, но нямаше как да се сбърка гримасата на лицето му. Добре, той поне разбираше сериозността на всичко това.

— Видя ли я? — попита Алекс. — Тя е готова. И е толкова... — той размахна ръка пред гърдите си. — Всичко се вижда и... прелестите й. Това е. Тя изглежда пищна.

Симънс отново измърмори нещо под нос, което подозрително приличаше на „Изглежда трябва да свикваме“.

— Да свикваме с какво? — попита той, предполагайки, че благовъзпитания мъж има предвид да я изхвърли.

— Да виждаме прелестите й, милорд — каза Симънс, със същия сериозен тон, с който обявяваше следобеден посетител.

Алекс се прокашля.

— Мислиш, че аз трябва... трябва... с нея?

— Тя е ваша съпруга, милорд.

Той се взря в един от най-доверените си служители и отново заговори, снишавайки глас.

— Забрави ли, че Емалийн не съществува?

— Мисля, че прекрасната дама отсреща доказва обратното — каза Симънс, а широката му сигурна ръка приглади една гънка по сакото на Алекс.

На чия страна беше икономът му все пак?

— Тази дама отсреща ме изнудва да я задържа за две седмици — отбеляза той. — Тази дама ще докара удар на повечето мъже у лейди Оксли с пристигането си, по-сигурно от нова танцьорка в „Ревю“ — Алекс се изправи и отправи остър поглед към Симънс. — Тази дама отсреща, същата, която ти с такава готовност защитаваш, е била простреляна. Колко благоприлични дами, които са били простреляни познаваш?

— Николко до преди ден, милорд.

Алекс стисна зъби и се зарече, че щом веднъж тази безсмислица с Емалийн приключеше, щеше да се погрижи Симънс да получи прилична пенсия и да го изпрати да живее в някоя хубава тиха селска къщичка, където би могъл да възстанови поне част от здравия си разум.

— У лейди Оксли, от всички възможни места — измърмори той, след като разбра, че няма да получи подкрепа от икономата си. — Сигурно съм полудял. Е, единственото ми успокоение е, че тя няма да успее. И когато се провали при проверката на лейди Оксли, идва моят ред. Ще обявя, че е нестабилна, ще ѝ събера багажа и никой няма да се усъмни. Тя ще бъде забравена преди следващия сезон.

— Щом така мислите, милорд — каза Симънс.

Алекс отново погледна към него. Тя щеше да бъде забравена. Щеше да изхвърли Емалийн от ума си, веднага щом напуснеше Лондон. Да забрави вълнистата ѝ коса, пищните ѝ извивки, сияйната ѝ заразителна усмивка. Начинът, по който изглеждаше сега, преливаща от роклята, като ходещо изкушение.

„По дяволите“, изруга тихо. Как щеше да я изведе тази вечер? Никой мъж, който я видеше днес, нямаше да я забрави лесно. Алекс изпусна една въздишка.

— Милорд?

— Симънс, какво знам аз за представянето на съпруга пред висшето общество?

— Просто правете това, което ви идва отвътре, милорд.

Отвътре? Той не смееше да каже на Симънс, какви мисли му идват отвътре за дамата отсреща. Нямаше нищо общо с това да я заведе на другия карай на града в елегантната къща на лейди Оксли, а по-скоро да освободи цялата прислуга за вечерта и да прави любов с нея до изгрев.

— Не се притеснявайте, милорд — казваше Симънс. — Лейди Роулинс прекара целия следобед, подготвяйки лейди Седжуик. Тя ще бъде гордост за домакинството.

Алекс се задави.

— Не ми казвай, че тази клюкарка знае истината за Емалийн?

Симънс се намръщи и поклати глава.

— Съвсем не. Лейди Роулинс вярва, че някои пропуски във възпитанието на лейди Седжуик са причината за дребните ѝ недостатъци.

— Възпитанието ѝ?

— В Африка. С баща ѝ, лорд Хали.

Алекс затвори очи.

— Разбира се! — затова беше толкова сигурна, че може да ги убеди, че е лейди Седжуик — неуспехите и грешките ѝ само щяха да придадат повече достоверност на произхода ѝ.

Лъжи и прикрити истории, които той бе разкрасявал през годините.

Небеса, малката лисичка ги знаеше много добре. Тя го бе изиграла със собствените му лъжи. Отново.

— Тя ме изигра — измърмори под нос.

— Както ще направи с всеки тази вечер — Симънс го погледна в очите и се усмихна. Това може би бе първия път, когато Алекс виждаше стария мъж да извива устните си в тази посока. — Не се страхувайте, милорд. Тя ще заслужи името ви.

Точно от това се страхуваше Алекс.

Лорд и лейди Седжуик потеглиха от Хановер скуеър по светски късно, но изглеждаха като най-скъпите диаманти на обществото. Нямаше да има по-красива двойка на вечерното парти, в това прислугата на Седжуик бе сигурна.

— Мислиш ли, че той я забеляза? — попита госпожа Симънс съпруга си, когато той затвори вратата.

— Забеляза я — увери я той.

— Добре. Тук имаме нужда от наследник — изпухтя тя и се зае с дългия списък от задачи, който лейди Лилит бе оставила.

Докато прислугата бе сигурна в неизбежния успех на своите лорд и лейди, Емалийн не споделяше тяхната увереност.

Седжуик не мислеше, че тя изглежда като дама. Което означаваше, че той смята, че прилича на... Тя стисна устни и се загледа през прозореца. В колко провинциални къщи бе отседнала през последните шест години? Колко от хората, които бе срещнала по време на пътуванията си, я бяха помислили за нещо по-различно от дама?

„Е, вероятно е имало един или двама“, призна си тя, които да са предполагали, че не е точно такава, каквато изглежда. Но освен тези няколко проницателни гарвана и провинциални донжуани, тя бе живяла порядъчно, представяйки се за дама, макар и с ограничени средства.

„Не и като истинска дама“, помисли си, поглеждайки към каменното лице на Седжуик. Не искаше нищо друго, освен да му каже няколко неща. Първо и най-важно, защо точно изглеждаше като дама. Роклята ѝ бе купена от Бонд стрийт, докато шала около раменете ѝ идваше от магазина на много специалните и скъпи тъкачи Хугенот — всичко бе по последна мода. Косата ѝ бе подредена от френската прислужница на Малвина. Виконтесата я бе примамила от маркизата на Мадли, която бе довела момичето от Франция, точно преди избухването на революцията. Не можеше да изглежда повече като член на висшето общество, дори да бе родена дъщеря на херцог и да бе записана в „Дебрет“.

Но точно там беше проблемът. Не беше дъщеря на херцог. Нямаше дори най-лекия намек за наследственост и благородство в родословието ѝ. Без значение дрехите и маниерите, които бе овладяла чрез практика до съвършенство, под всичко това, тя знаеше истината. Не бе нищо повече от дъщеря на разбойник и лунатичка. Това беше жалкото ѝ минало. Чудеше се какво би казал Седжуик за това. Тя знаеше точно какво би казал. Щеше да се отрече от сделката им и да я

изхвърли от каретата, без да се обърне назад, избърсвайки ръце си от цялата тази злощастна глава в живота си. Беше прав по всички въпроси. Тя определено не бе дама. Дамите не се скитаха из околността, мамейки и баламосвайки уважаваните хора.

Погледна крадешком към него. И той се притесняваше как изглежда! Ако човек не го познаваше като нищо щеше да го обърка с някой побойник от пристанището с това някога красиво, но сега насинено лице. Но, дявол да го вземе, дори сега, никой не би го помислил за друго, освен за джентълмен. Можеше да забрави идеално вързаното шалче, модно ушитото сако — беше в маниерите му, самото му излъчване, което показваше на всички, че той носи поколения благородна кръв във вените си. Двадесет и едно по-точно.

Емалийн въздъхна и когато той погледна към нея, тръсна къдрици и се загледа през прозореца.

Тогава защо изведнъж започваше да мечтае как той захвърля вековни аристократични традиции и я обявява за неговата съвършена баронеса? Че може да му каже всичко за себе си и да знае, че това няма да означава нищо за него.

О, но щеше. Защото Александър Денфорд, барон Седжуик, никога нямаше да я види като нещо друго, освен... по дяволите, как я бе нарекъл? „Крадлива малка...“

Емалийн затвори очи и облегна глава на стената на каретата. Само ако той не бе толкова близко до истината.

— Добре ли си? — попита той.

Нямаше нужда да звучи толкова обнадеждено, че тя е на път да се разболе.

— Да, добре съм.

— Защото ако искаш...

— Не — сопна се тя. Щеше да докаже на този красив, намусен мъж, че е точно толкова дама, колкото неговата измислена Емалийн някога би могла да бъде. Защото тя...

Преди да успее да завърши тази мисъл, каретата спря рязко, раздруса я и я запрати право върху Седжуик. Той я хвана с твърдите си като стомана ръце, точно когато се блъсна в солидния му гръден кош.

Те бяха лице в лице, устните им само на дъх разстояние, а Емалийн благодареше на всеки от плебейските си предци, че не е дама.

Защото вярваше, че дамите никога нямаха такива скандални мисли, каквито я връхлитаха в този момент.

Той изглежда щеше да каже нещо и тя се страхуваше от най-лошото. Че ще я отхвърли. Ще ѝ каже отново, че е измамница дори когато топлината от докосването му изгаряше голите ѝ рамене и изпращаше пламтящи спомени към крайниците ѝ. Спомени за това как тези пръсти я изгаряха, когато я докосваха по-рано.

Не можеше да диша, да мисли, връхлетяна от крайно неприлични желания да го накара да направи повече от това просто да се вира в нея.

И тогава разбра, че не е сама в страстта си, че той интимно я притиска към себе си. Много интимно. Въпреки пластовете дрехи между тях, тя усети убедителната твърдост, тази толкова мъжествена дължина на непреклонно и неумолимо обещание за екстаз.

— Мммм — измърка щастливо, без дори да осъзнава, че го е направила, или че се е навела по-близо и бедрата ѝ се притискат към него, сякаш за да придобият свое собствено мнение за това, което той притежаваше под всичката тази отвратителна вълна и коприна между тях.

Тогава, също така внезапно, осъзна какво прави. Небеса, държеше се като най-долна уличница. Какво имаше в този мъж, че я пронизваше такова желание?

— Аз... исках да кажа, съжалявам... — заекна тя.

— А аз не — каза той и наклони глава, докато устните му не плениха нейните, открадвайки си целувката, която бе обещала никога да не предлага.

Е, щеше да преосмисли това обещание утре, защото точно сега нямаше да му откаже. Не и когато устните му галеха нейните, когато зъбите му подръпнаха долната ѝ устна, смучейки я, притегляйки я към него със същата ненаситна съблазън, която бедрата ѝ бяха намерили преди няколко мига. Емалийн се разтвори за бурното му изследване.

Определено сега не беше време да бъде дама.

ГЛАВА СЕДМА

Алекс знаеше, че не трябва да целува Емалийн.

Как се бе случило? В един момент тя изглеждаше съвсем болна, а в следващия се намираше в обятията му и го гледаше с невинните си сини очи.

Невинни, друг път! Тялото ѝ се притискаше в неговото, докато за него не стана невъзможно да ѝ откаже. Приличаше на котка, която се протяга и мърка, чака и жадува да бъде погалена. От аромата на парфюма ѝ, през натиска на пълните ѝ гърди срещу неговите, до провокативния начин, по който бедрата ѝ го бяха обхванали, в тази лисица нямаше нищо невинно. Само чисто плътско опиянение.

Насред надигащата се вълна от страст, в ушите му прозвучаха гласове. „Бъркотия... вече е ваша... объркан... което ви идва от вътре...“

Всички безполезни съвети, които бе получил през деня, изведнъж добиха смисъл. Или поне това си повтаряше, когато сведе устни към нейните, за да опита каква друга дяволия може да се добави към тази ужасна бъркотия.

В момента, в който докосна копринените ѝ устни разбра, че е изгубен. По дяволите, една съпруга не трябваше да има толкова опияняващ вкус... като първокласно бренди по езика. Нито пък жена трябваше да пасва на мъж, сякаш е скроена и изработена специално за него.

Но Емалийн беше всички тези неща. Алекс продължи да я целува, придърпвайки я по-близо, обвинил с една ръка кръста ѝ, докато другата се вдигна, за да обхване гърдата ѝ, пълна и закръглена, подаваща се от корсета ѝ. Палецът му закръжи около зърното. От докосването му то се втвърди, напомняйки за собствената му яростна възбуда.

— Седжуик — ахна тя и изви гръб и рамене така, сякаш гърдите ѝ щяха да се изтъркалят от роклята и да паднат в горящите му от

нетърпение шепи като зрял плод. Когато отново я погали, този път тя изстена. — О, Седжуик.

Звукът на името му, изречено от нейните устни, го караше да иска да го чува още и още, докато тя не намери собственото си освобождение с него, заровен дълбоко в нея. Небеса, трябваше да я изхвърли в момента, в който пристигна в Лондон.

Но имаше нещо в Емалийн, което напълно го объркваше. Караше го да вдига скандали на улицата. Караше го да целува жена, която едва познава и да иска времето да спре, за да я задържи в обятията си завинаги.

— Ъ-хъм, милорд — долетя дискретното прокашляне на Хенри, последвано от почукване по вратата на каретата. — Пристигнахме.

— Ъм, да, благодаря — успя да каже той, като се отдръпна от нея, хвърляйки я на другата седалка.

Напълно бе забравил, че се намира в карета пред градската къща на лейди Оксли. Тогава погледна към Емалийн. Устните ѝ бяха подути от целувките му, очите ѝ широко отворени и изпълнени със страст. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха с накъсано дишане, а някога идеално подредените ѝ къдрици падаха по раменете ѝ. Приличаше на опияняваща нимфа. Господи, той ли бе направил всичко това? Какво му ставаше?

— Аз... аз... — заекна Алекс. Какво, по дяволите, се казваше на жена, за която се предполага, че ти е съпруга и все пак не бива да целуваш?

Тя го каза вместо него. Протегна се, положи нежната си, облечена в ръкавица ръка на лицето му и се усмихна уморено с тъжен проблясък в очите.

— Знам, Седжуик. Разбирам.

Тогава елегантно, с подобаващата за дама грация, тя излезе от каретата и влезе в градската къща на лейди Оксли като херцогиня.

Остави го да се чуди как, по дяволите, ще я пусне някога да си отиде.

Защото това бе единственото разумно нещо, което би могъл да стори.

Емалийн скоро откри, че никоя от вечерите с провинциалното общество, баронети и дори с няколкото новоиздигнати пера, не я бяха подготвили за лондонско вечерно парти.

Градската къща на Оксли беше образец за благородническа елегантност. Италиански мрамор, дамаска и кадифени завеси, богато позлатени корнизи. Къщата блестеше в цялото си великолепие. Къща, предназначена да заслепява очи и да покаже на госта, че това е небесно царство.

Тя пое дълбоко дъх. „Сега съм баронеса, член на тази възвишена общност“. Ако искаше да продължи да е лейди Седжуик, трябваше да се държи подобаващо. „Главата вдигната, раменете изпънати, лека усмивка на устните“, казваше си тя, докато подаваше наметката си на един от групата слуги, които се бяха наредили, за да помагат на пристигащите гости.

Всичко, което трябваше да прави, бе да поддържа това надутото, подобаващо на дама хладнокръвие до края на вечерта и щеше спокойно да спечели облога със Седжуик. Да, това щеше да е съвсем лесно, ако устните ѝ не бяха още подути от целувките му, а тялото ѝ не пламтеше от страст след горещото му докосване. По дяволите! Как изобщо щеше да поддържа някакво чувство на благоприличие, ако трябваше да живее под един покрив с този мъж още две седмици без... е, без! О, намираше се в по-голямо затруднение, отколкото когато бе простреляна и оставена да умре.

Тя стигна до заключението, че със сигурност ни най-малко не бе виновна. Бяха я уверили, че баронът е предсказуем, свръхпочтен и по-скоро отегчителен. Определено я бяха измамили по тези въпроси. Или пък Седжуик заблуждаваше обществото и мамеше семейството и слугите си през всички тези години, криейки истинската си същност зад дълг и чест. Но как можеше да не виждат, че в очите му тлее рядък интригуващ пламък, че имаше непостоянния темперамент на гръцки бог, или че зад старомодните му маниери се криеше страстното сърце на любовник, който чака да бъде открит? Само ако тя не го виждаше толкова ясно, ако не го желаше толкова силно.

Като по знак, той застана до нея като модел за аристократично спокойствие и без никакъв намек за страстния мъж, който почти я бе обладал в каретата. Подаде ѝ топлатата си стабилна ръка и тя постави

дланта си на ръкава му, игнорирайки начина, по който тялото ѝ потръпна в отговор.

Емалийн вдигна очи към него точно когато ѝ той я погледна. Погледите им се срещнаха и тя усети увереността му в нея. Увереността, че е спечелила, дори преди вечерта да е започнала.

Всичко, което трябваше да прави бе да се усмихва и да пази мнението си за себе си. Без да се намесва в чужди работи и без да театралничи.

Колко трудно можеше да бъде, след като залога бе толкова висок?

Всичко мина идеално, докато дамите не оставиха джентълмените на портвайн и пури и не се оттеглиха в салона.

Емалийн продължи да стиска устни и да се придържа към обещанието да не казва нищо неподходящо. Но много бързо стана същото, както когато бе обещала никога повече да не играе пикет. Макар че решението ѝ бе искрено, тя напълно се бе провалила.

— Няма да повярвате какво чух за лейди Бенет — казваше тяхната домакиня лейди Оксли. — Заминала е и е напуснала съпруга си.

— Не! — ахнаха няколко дами, като прозвучаха порядъчно шокирани, докато лицата им горяха от нетърпение, като на група улични котки пред рибарски магазин.

Емалийн прехапа език. Веднъж бе прекарала една седмица при лорд и лейди Бенет и знаеше със сигурност, че лордът е звяр. Той биеше слугите си за най-малкото нарушение, а когато не останеше никой за дисциплиниране, изливаше остатъка от злобата си, върху беззащитната си съпруга.

— Това не е изненадващо — каза лейди Оксли. — Майка ѝ беше Торп, а това семейство е крайно безнравствено — тя каза това насочвайки остър поглед към госпожа Мабърли и дъщеря ѝ, които седяха като две истински статуи на ръба на дивана.

Когато каза думата „безнравствено“, Емалийн видя как госпожица Мабърли потръпна. Това не беше първият път тази вечер, в който лейди Оксли се бе отклонила, за да изпрати остра, но, о, толкова дискретна забележка към бъдещата си снаха. Госпожица Мабърли дори

още не бе омъжена за графа, а лейди Оксли вече ясно ѝ показваше, че не одобрява избора му.

Междувременно, дамите около тях вече обсъждаха семейство Торп и тяхната склонност към лекомислено поведение.

— Така става, когато се ожениш за някого, от по-низша класа от теб — казваше лейди Оксли.

— Не всеки от нас е такъв късметлия, за да избегне подобна съдба — изкоментира остро лейди Даяна Фордъм, въпреки че Емалийн бе усетила, че жената симпатизира на госпожица Мабърли.

— Поне ти откри истината за онзи ужасен капитан Денвърс, скъпа, преди да се омъжиш за него — отзова се лейди Джарвис. — Оказа се предател — обясни тя настрана към Емалийн.

— Все пак жалко е колко случайни бракове се сключват — казваше лейди Оксли.

Емалийн погледна към госпожица Мабърли и усети неудобството на момичето, сякаш бе нейно собствено. На върха на езика ѝ беше да посочи на графинята, че докато бащата на лейди Мабърли беше от простолюдието, майка ѝ идваше от аристократичен род, който произлизаше още от времената на Едуард трети. Благородството ѝ далеч надхвърляше наследството на лейди Оксли.

— Родословието винаги си казва думата, нали? — казваше лейди Джарвис, добавяйки подигравателния си коментар по адрес на бъдещата лейди Оксли.

— Не бих могла да бъда по-съгласна — каза лейди Оксли.

Госпожица Мабърли придоби яркочервен оттенък и сведе поглед към пантофките си.

Емалийн се ядоса, тъй като момичето едва ли бе на повече от шестнадесет и нямаше възможността или опита да се защити. Някой наистина трябваше да се застъпи за нея. „Остави я да се оправя сама, каза си Емалийн. Това не е твоя грижа“. Не беше ли научила неведнъж, че намесването в чужди работи е най-сигурния начин да се озовеш на улицата без покрив над главата? Но тя не можеше да се възпре — момичето изглеждаше така, сякаш ще заплаче всеки момент, а това не биваше да става. Само щеше допълнително да окуражи лейди Оксли да превърне живота на снаха си в истински ад.

Емалийн погледна зад нея към двойните врати, които водеха към трапезарията. Те оставаха плътно затворени, мъжете бяха настанени

зад тях, вероятно вгълбени в пури и портвайн, или каквото там правеха, когато дамите ги оставиха на заниманията им, така че Седжуик никога нямаше да разбере.

— Шокирана съм, че бихте казали подобно нещо, лейди Оксли — изчурулика Емалийн, изненадвайки всички, дори и себе си, когато внезапно се включи в разговора.

„Веднъж щом започна, довърши до край!“, помисли си тя, затвърждавайки решението си.

— Може би поради дивашкото си възпитание и крехко здраве, вие, лейди Седжуик, не сте имали възможността да видите с очите си до какво усъвършенстване на обществото води внимателното продължаване на рода — забележката на лейди Оксли беше достатъчна да сплаши повечето дами, но Емалийн не се стресна.

Небеса, да не си дама беше истинска благословия. Тя сви рамене и се усмихна на домакинята.

— Просто мислех, че някой, чиито предци са Торп, не би бил в позиция да обвинява в това друга роднина, макар и далечна.

Лейди Оксли присви очи.

— Да не би да намекувате, че лейди Бенет ми е роднина?

Емалийн се усмихна.

— Не намеквам, а просто посочвам факт. Майка ви е била Харис, нали?

Лейди Оксли кимна, устните ѝ бяха твърде изопнати, за да говори.

— А баща ѝ е бил графът на Уайтхед?

Тя отново кимна.

— Бабата на графа на Уайтхед е била Хейстингс.

Веждите на прозорливата матрона се сключиха.

— Какво общо има това с Торп?

— Баща ѝ, барон Хейстингс е наследил титлата от братовчед си Реджиналд Хейстингс. Тези Хейстингс произлизат от сър Реджиналд Торп. Вие и лейди Торп сте далечни братовчедки — Емалийн приглади гънките на полата си, вдигна поглед и се усмихна. — Страхувам се, че този вид различия между братовчеди ужасно ме смущават. Но кръвната връзка си е кръвна връзка, нали?

Лейди Оксли побеля като коприненото си фишу.

— Това е невъзможно. Мисля, че познавам собствения си произход.

— Не е невъзможно — отговори Емалийн. — Всеки екземпляр от „Дебрет“ ще го потвърди — тя седна на дивана и въздъхна. — Родословието, лейди Оксли, е само едната страна на това да бъдеш дама.

Лейди Лилит внезапно се изправи, а лицето ѝ почервения.

— Ще донеса незабавно екземпляра на майка ми и ще видите...

— Лилит, седни — нареди майка ѝ. — Сигурна съм, че лейди Седжуик просто е объркала връзките.

„Невъзможно“, искаше ѝ се да отвърне Емалийн, но нямаше смисъл да се тревожи за твърдението си. Би се обзаложила за последното си пени, че всяка жена в тази стая ще отиде право в дома си и ще прекара остатъка от нощта в четене на „Дебрет“, докато не намери порочното отклонение във фамилното дърво на лейди Оксли. А те щяха да го намерят.

Но не и преди да станат свидетели на това, как лейди Оксли остри ноктите си изцяло за лейди Седжуик.

Емалийн можеше да усети как злобата на жената изпълва стаята. Но поне вече не бе отправена към беззащитното младо момиче.

— Лейди Седжуик, колко сте забавна. Кажете ми, как така сте толкова запозната с „Дебрет“? Не мисля, че подобни неща имат значение в дълбоките дебри на джунглата.

— Научих се да чета от един екземпляр, който скъпата ми покойна майка пазеше — Емалийн направи всичко по силите си да изглежда нещастна от загубата на скъпия си родител. Все пак, по-голямата част бе истина. Единствената принадлежност на майка ѝ бе смачканият архив с родословието на перовете, който Емалийн пазеше и до днес. В редките случаи, когато беше с всичкия си, жената помагаше на дъщеря си да чете с него и така се установи таланта ѝ да запомня.

Когато беше на шест, тя рецитираше родословия, както повечето деца на нейната възраст пееха детски песнички. Предприемчивият ѝ баща бе решил, че този талант би бил по-полезен в икономически аспект, като научи дъщеря си да брои карти. Но това бе умение за друго време.

Емалийн извади кърпичка, за да попие очите си.

— Милата ми майка плати толкова скъпо, за да остане до баща ми. Със собствения си живот.

Няколко дами в стаята кимнаха в съгласие.

„Така-а, помисли Емалийн, нека лейди Оксли да хвърля камъни по непорочната и всеотдайната лейди Хали“.

— Колко трогателно — каза графинята без капка съчувствие. — Ето ви сега при нас, напълно възстановена — лейди Оксли присви очи и Емалийн и за момент не се усъмни, че жената смята да се заеме със социалното ѝ убийство. — Как се случи това, скъпа? Как така сте била толкова близо до смъртта за толкова дълго време, а сега, когато ви погледне човек, трудно би си представил, че сте боледувала дори и ден през живота си.

Всички глави се обърнаха при този залп, чакайки да видят как новодошлата в тяхната среда ще отговори.

Емалийн отвърна на предизвикателството.

— Колко сте права, лейди Оксли. Трудно е да се повярва, че аз съм жената пред вас. Но мога да кажа напълно откровено, че нямаше да съм тук днес, ако не беше изключително дългото време, което моят скъп любим Седжуик прекара, за да се увери, че ще живея.

— Седжуик? — попита лейди Оксли. Тя отправи изкосо няколко невярващи погледа към приятелките си, които се разхихихаха в знак на съгласие.

— Да, съпругът ми — заяви Емалийн, сякаш не можеше да има и капка съмнение в думите ѝ.

Лейди Оксли се усмихна на близките си, прегрупирвайки войската си.

— Да не ни казвате, че Седжуик е отговорен за чудотворното ви възстановяване? — тя отново се усмихна самодоволно.

— Точно така — истината отново беше в основата. Ако Седжуик не бе измислил Емалийн, тя нямаше да стои пред тях. Той беше отговорен за появата ѝ в обществото.

— Нека позная — каза лейди Оксли, потупвайки устни с ветрилото си. — Безценната му преданост е направила това чудо — този път хихиканията и кикота не бяха толкова дискретни.

— Точно така — каза Емалийн, а началото на историята пропълзя вътре в нея. Тя отново погледна към вратата и видя, че още

няма и следа от мъжете. Освен това, щеше да е малка безобидна лъжа. Такава, която трудно би си спомнила.

Поне не и пред Седжуик.

— Хъм — изломоти лейди Оксли. — Разбира се, че Седжуик.

— Разбирате ли, лейди Оксли — каза Емалийн, игнорирайки недоверието на дамата, — преди три месеца не можех дори да се надигна от леглото, бях толкова слаба и опустошена от внезапни трески. Миналата зима лекаря писа на Седжуик да дойде незабавно, защото се страхува, че краят е близо.

Лейди Пепъруел ахна. Емалийн сведе глава и леко я поклати.

— Да, бях много близо до смъртта — вероятно не до смъртта, но определено щеше да попадне в лапите на кредиторите. Превръщането ѝ в лейди Седжуик ѝ бе спасило живота. Съвсем буквално.

— Какво се случи? — попита лейди Пепъруел. Въпреки твърденията на Малвина, че е от бедните благородници, Емалийн прецени, че ако не друго, е мила жена с нежно сърце. От този вид, от който се бе възползвала неведнъж, помисли си тя. Защо това не я бе притеснявало никога преди, но сега...

— Да, какво направи Седжуик? — попита лейди Даяна, изтръгвайки Емалийн от унеса ѝ.

— С-седжуик? — заекна тя. — О, да, Седжуик. Той дойде веднага, преминавайки през преспи, които можеха да го затрупат, за да може да е до мен. Когато пристигна студен и почти премръзнал, страха за живота ми бе изписан толкова ясно на лицето му, че ме обзе чувство за вина, задето състоянието ми го е обезпокоило толкова силно.

С периферното си зрение, тя видя една от по-младите дами да вади кърпичка и да забърсва очите си.

Емалийн продължи да разгорещява историята си, игнорирайки факта, че всъщност изобщо не трябваше да я разказва.

— Онази нощ дочух как скъпият ми Седжуик доверява на лекаря, че не знае какво би правил, ако умра.

— Вероятно щеше да се ожени повторно? — предположи лейди Оксли.

— Не, страхувам се, че не — каза ѝ Емалийн. — Трябва да знаете, че бароните Седжуик са много предпазливи, когато става дума за брак, но да се оженият два пъти? — Емалийн поклати глава. — Не, аз знаех, че няма да се ожени пак. И това бяха най-лошите ми страхове.

Че Седжуик ще отнесе любовта си към мен в гроба. Че ще умре без наследник...

— Е, вие знаете много добре, че той има наследник — разпени се лейди Лилит.

— Разбира се, Хюберт ще го наследи — каза ѝ Емалийн. — Но аз съм сигурна, че Седжуик копнее за собствен син. Няколко дори. Колкото и да се доверява и да уважава Хюберт, човек иска неговата плът и кръв да продължи — не някой проклет алчен роднина, бе заключението ѝ (това в зелените букви при рускините — не го казва на глас, в нашия случай не е така. Така че виж как е по-точно). Игнорирайки грубото прекъсване на лейди Лилит, тя продължи: — Така, там и тогава, аз реших да живея и го казах на Седжуик. Той бе толкова завладян от решителността ми, че прекарваше всяка минута в грижи за мен.

От лейди Оксли долетя още едно „хм“, но някога прехласнатата ѝ публика, сега не ѝ обръщаше внимание.

— Той ме изнасяше от леглото всяка сутрин и настояваше, че трябва да подишам чист въздух, дори и да беше само от стола до прозореца. Поръча да ми донесат деликатеси от Лондон към чая — тя погледна срамежливо към прехласнатата си публика. — Дори ми носеше малки букетчета с цветя и ги оставяше до мен в дните, когато здравето ми наистина не позволяваше да стана. Жълти, защото знае, че са ми любими.

Затънала в собствените си фантазии, Емалийн продължи най-безсрамно да тъче своята история, и бе направо невероятно, как не се омота в наглите си лъжи.

— Всъщност, неговия героизъм и вярата му бяха като еликсир за душата ми. „Емалийн, Емалийн, скъпата ми Емалийн, казваше той, живеј, за да мога да прекарам остатъка от дните си до теб“ — тя успя да изцеди една-две сълзи, идеална пунктуация за опашатата ѝ история. — А вечер държеше ръката ми и ми четеше от писмата на баща ми, умолявайки ме да си спомня силната любов, която бе накарала майка ми да го последва в Африка. Да последвам примера ѝ за преданост и упоритост — тя сведе глава в знак на почит и се помоли историята ѝ да издържи.

И изглежда се получи. Няколко от дамите открито плачеха, без вече да се тревожат, че рискуват да си навлекат гнева на лейди Оксли.

— Трудно ми е да повярвам — каза една от тях. — Седжуик? Той винаги е бил толкова... толкова... Искам да кажа, лейди Седжуик, че вашият съпруг винаги е бил малко...

— Задръстен — прекъсна я лейди Оксли. — Лейди Седжуик, не мога да повярвам, че искате от нас да повярваме, че барон Седжуик, когото всички ние познаваме, е грижовен и изключително състрадателен мъж?

Емалийн се изправи.

— Любовта, лейди Оксли, изкарва на показ това, което е най-важно. И тъй като барона невинаги е бил най-примерния съпруг, мога да ви уверя, че по-късно той осъзна важността на това да бъде грижовен и предан брачен партньор.

Зад нея се разнесе залп от аплодисменти. Емалийн се завъртя и видя, че вратите на салона са широко отворени и джентълмените изпълват празното пространство. Един от тях, маркизът на Темпълтън, помисли си тя, аплодираше ентусиазирано, предвождайки групата на ръкопляскащите.

Нямаше смисъл да предполага колко дълго са стояли там и са слушали историята ѝ.

Един поглед към разяреното лице на Седжуик ѝ подсказа, че е било достатъчно дълго и че ще ѝ се наложи да преживее доста сериозен обрат в настоящото си състояние на добро здраве и сполука.

ГЛАВА ОСМА

Алекс потрепери, когато първо маркиз Темпълтън, а след това и повечето от дамите в залата избухнаха в аплодисменти.

„Без повече истории“, й бе казал той. Без „никакви“ истории.

А какво бе направила тя? Бе изплела още една лепкава паяжина, заради която се налагаше да организира бягство.

— Лейди Седжуик, колкото до мен, аплодирам доброто ви здраве и ви приветствам с добре дошла в нашата среда — обяви Темпълтън, бършейки очи, сякаш бяха пълни със същите сълзи, които много от дамите проливаха.

Лейди Оксли не изглеждаше никак доволна. Имаше изключително кръвожаден вид.

Е, освен глупавата история на Емалийн за чудотворното й излекуване, какво друго бе направила? Бе останала с дамите само за час. Той затвори за миг очи. Само за час? Нямаше да се изненада, ако със своя нетрадиционен маниер бе обърнала с главата надолу всички социални порядки.

— А аз се чудех, защо Седжуик изгаряше от желание да се върне при дамите — казваше граф Оксли. — И сега разкрихме истината — той жадува за съпругата си — мъжът се разсмя и няколко от останалите джентълмени се присъединиха към него.

Хюбърт имаше наглостта да се намеси в разговора.

— Безумно влюбен — каза им той. — Тъкмо снощи...

— Господин Денфорд! — възкликна лейди Лилит и изненада Алекс, като му се притече на помощ. Макар и само за миг, защото продължи с думите: — Не мисля, че това е... Е, тук присъстват млади дами — тя красноречиво сбърчи чело, което сякаш казваше повече, отколкото ако бе позволила на съпруга си да довърши похотливата си историйка.

Лейди Оксли очевидно разбра намека на дъщеря си и реши да хвърли още малко съчки в огъня.

— Седжуик, не мога да повярвам на всичко, което съпругата ви ни каза. Толкова забележителни истории за отдаденост и любящо внимание. Та това изглежда направо невъзможно!

Алекс стрелна с поглед Емалийн, която се преструваше, че разглежда върховете на пантофките си, самото възплъщение на женска скромност. Но той все пак бе по-умен.

За негово разочарование, лейди Пепъруел заговори.

— Лорд Седжуик, историята за това, как вашите демонстрации на привързаност са спасили това мило момиче ме накара да заплача. А аз винаги съм си мислела, че сте един мрачен и тесногръд човек — тя се протегна и хвана развълнувано ръката на Емалийн, докато сините ѝ очи преливаха от сълзи. — Колкото до мен, аз ще възхвалявам вашата всеотдайност пред всички, които биха ме чули — този коментар бе изстрелян по посока на лейди Оксли.

Из цялата стая закимаха глави. Лейди Даяна също заговори.

— Точно така, милорд. Постоянството в привързаността е достойно за уважение. Само можем да завиждаме на съпругата ви за това.

Не, не, не! Искаше му се да се заплаче. Последното нещо, от което имаше нужда, бе гвардия от поддръжници на Емалийн. Беше достатъчно лошо, че лейди Роулинс я бе взела под крилото си и бе получила благоразположението на Симънс, а сега печелеше и покровителството на някои от най-влиятелните клюкарки в обществото.

Ако те застанеха на нейна страна, той никога нямаше да се отърве от нея. Не и без да наеме цял екип драматурзи от Ковънт Гардън, за да измислят убедителна история за нейното изчезване.

— Това наистина не е нужно — каза им той, полагайки усилия думите му да прозвучат възможно най-мило.

— Не е нужно? Разбира се, че е — заяви лейди Пепъруел. — Щом сте бил готов да преминете през снежни преспи, за да сте до нашата скъпа Емалийн в най-трудните ѝ часове, тогава, милорд, скромното ми влияние е на ваше, както и на нейно разположение.

— Преспи? — изсумтя лейди Оксли — Не бихте ме накарали да мина и през снежна топка, дори от това да зависи живота ми.

— Не и ако някой е пуснал монета в нея — измърмори под мустак маркиз Темпълтън, докато минаваше покрай Алекс на път към

бюфета. Когато стигна там, той наля две чаши портвайн и му подаде едната. — За подсилване, добри ми човече. Изглеждаш така, сякаш имаш нужда — каза той тихо.

Междувременно Оксли бе застанал зад годеницата си мис Мабърли.

— Бракът не е само романтични глупости, Седжуик. Става дума да направиш правилният избор — той стовари месестата си лапа върху рамото на горкото момиче, разтърсвайки я, като любимото си ловджийско куче. Девојката изглеждаше достатъчно ужасена, за да скочи от стола си и да изхвърчи през вратата.

— Милорд, вие ще разберете, че Миранда е много над тези глупости — заяви господин Мабърли. — Нашето момиче носи разумна глава на раменете си.

— О, да — добави майка ѝ. — Миранда е съвсем наясно с честта, която оказвате на нея и на всички нас с избора си, лорд Оксли.

Графът започна да позира и да се надува иззад бъдещата си съпруга.

— Така мисля. Тя е на път да се присъедини към най-висшата класа на обществото. Бих казал, че това е достатъчно да направи повечето съпруги щастливи за десет или двадесет години.

— Бедното момиче — измърмори Темпълтън под мустак.

Алекс погледна мъжа до себе си. Не го познаваше толкова добре, а това, което бе виждал в него, никога не му бе допадало — натруфен тип, винаги нагласен по последна мода, ако сам не прокарваше новите тенденции. Компанията му гарантираше веселие и изобилие от шеги и закачки, които после биваха повтаряни със седмици.

Тази нощ обаче, нямаше нищо весело и забавно в думите му. Но още по-странното бе, че когато Алекс отново се обърна към него, откри погледа на маркиза, насочен към другия край на стаята, върху неприятната личност на лейди Даяна Фордъм.

Безупречно възпитаната лейди Даяна и чудатият Темпълтън? Мигът не трая дълго и маркизът отмести поглед, сякаш бе усетил, че са го хванали в някаква тайна церемония, или дълбок личен ритуал. В този момент Алекс видя душата на мъжа отразена в очите му — истинска кутия на Пандора изпълнена със съжаление, тъга и завист.

Завист? За какво? Съвсем скоро разбра.

Темпълтън вдигна чашата си и каза:

— Тогава вероятно, лорд Оксли, бих могъл да ви дам съвет относно брака — една тема, по която имам безгранични познания и ужасна липса на опит, от който да се възползвам — стаята избухна в изискан смях. — Бих ви посъветвал да последвате примера на Седжуик — да се отдадете на единствения партньор, който никога няма да излезе от мода.

— Браво, браво — отговориха всички вдигайки чашите си.

Докато още няколко души вдигаха тост, Темпълтън се обърна към Алекс и каза настрана:

— Малко мъже намират толкова всеотдайна съпруга и още по-малко са достатъчно умни, за да я задържат.

Алекс се почувства неловко, щом долови изпълнената с копнеж нотка в думите му. Не, осъзна той, това, което му предлагаше Темпълтън бе съвет, който да вземе присърце, преди да претърпи същата загуба.

Гостите започнаха да вдигат тостове и отправят благопожелания към Алекс, и той нервно запристъпва от крак на крак. Не заслужаваше тази възхвала, нито завистливите и алчни погледи от страна на дамите в стаята. Особено щом знаеше истината — той не бе мъжът, за когото Емалийн бе говорила така хвалебствено.

Но докато тя седеше там, описвайки този образец на мъжка отдаденост, той усети, че обмисля една странна идея.

Възможно ли бе мъж да обича жена толкова дълбоко? Толкова силно? И по-точно, можеше ли той да бъде такъв мъж? Да бъде този, който Емалийн бе описала с думи, извиращи от дъното на сърцето ѝ?

Алекс прогони тези мисли и тръсна глава. Не беше нищо повече от глупав, абсурден плод на въображението ѝ, също както Емалийн бе плод на неговото.

Но не можеше да се отърси от чувството на срам, че не е този, когото бе описала тя. Не, той вероятно приличаше повече на Оксли, отколкото искаше да си признае... Както повечето мъже в стаята, според които бракът не бе нищо повече от съюз между две богати семейства.

С изключение на маркиза на Темпълтън. Той показваше необикновено разбиране към това, което Емалийн бе казала. Изведнъж Алекс се хвана, че му завижда. Завиждаше на болката в очите му, на сърцераздирателното му желание към жена, която не можеше да има.

Не беше ли това любовта? Надеждата, копнежът по нещо, което бе недостъпно? И само човек, достатъчно смел да прескочи тази пропаст, щеше да открие екстаза, който поетите възхваляваха и който бе непонятен за обикновените души.

Искаше му се да каже на всички, че е най-обикновен страхливец. Че не му бе присъщо да стори дори частица от това, което Емалийн му бе приписала. Но ето я нея, изпълнена с живот, дишаща и достатъчно близо, за да я докосне. И магията, която разпръскваше тази вечер, в целувките и в невероятните си истории, го подтикваха да направи този огромен скок в неизвестното и да бъде този дързък, безстрашен мъж.

За голямо облекчение на Алекс, бе обявено пристигането на закъснелите сър Франсис и лейди Нийли — братовчеди на лейди Оксли, които бяха дошли по никое време, но им бе простено, защото отклониха вниманието.

Те започнаха да се представят на всички и в последвалия хаос Алекс насочи поглед към Емалийн, само за да намери очите ѝ приковани в пристигналият баронет и натруфената му съпруга.

Цялата руменина, която бе придобила при сблъсък с лейди Оксли, се бе отдръпнала от лицето ѝ. Той погледна отново към новодошлите и осъзна, че Емалийн ги е срещала и преди. Всъщност и те трябваше да я познават. По мъртвешката ѝ бледност, можеше да предположи, че познанството им не бе нещо, което тя очакваше с нетърпение да поднови. Емалийн се надигна от мястото си и се придвижи бавно към дъното на стаята, оставяйки възможно най-голямо разстояние между себе си и семейство Нийли. Още малко и щеше да скочи през прозореца, на което изглеждаше напълно способна в момента.

По дяволите, какво си мислеше, когато я доведе тук? Уверенията ѝ от по-рано се завръщаха, за да му се присмеят.

„Никой няма да се усъмни, че аз съм лейди Седжуик.“

Никой, друг път! Очевидно това не бе самата истина. А сега, за негов ужас, мистериозното ѝ минало бе на път да бъде разкрито. Пред лейди Лилит и Хюбърт, пред лейди Оксли, пред най-големите интриганти в обществото.

Странно, но вместо да усети паника, заради предстоящия си социален крах, той започна да мисли единствено как да я спаси. Не себе си, не положението си. Да спаси Емалийн. За миг прекоси стаята,

взе ръката ѝ в своята, постави я на ръкава си и зае небрежна поза, сякаш това бе най-нормалното нещо за него.

Лейди Оксли се обърна последно към тях.

— Братовчеди, вече познавате лорд Седжуик. Това е съпругата му лейди Седжуик, която дълго отсъства от града, но сега за щастие е в нашата компания — каза тя, макар да не звучеше никак доволна от пристигането на Емалийн. — Лейди Седжуик, представям ви братовчедите си сър Франсис Нийли и скъпата му съпруга лейди Нийли.

Емалийн направи учтив реверанс и скромно сведе глава към пода.

— Е, не сте ли едно красиво малко същество — каза сър Франсис и се приближи. — Не е трудно да се предположи защо вашия съпруг ви е държал надалеч в провинцията с всички тези глупости за болестта ви — искал е да се увери, че никой от тези разпуснати дяволи в града няма да ви привлече вниманието и да го направи рогоносец, а Седжуик? — възрастният мъж се засмя хриптящо и само графа и още няколко мъже се присъединиха към него.

Няколкото, забеляза Алекс, които бяха прекарвали по-голямата част от вечерта, гледайки Емалийн с точно това развратно веселие.

— Сега, позволете ми да ви огледам по-отблизо, лейди Седжуик — каза баронетът. — Изглеждате ми позната. Не сме ли се срещали? Била ли сте напоследък в Нотингъмшир?

Емалийн разтегна устни в учтива усмивка, но всичко, което Алекс видя, бе как вълна на паника премина през чертите ѝ.

— Не, милорд — каза тя. — Не мисля, че сме се срещали. Никога не съм била в северната част на страната.

Сър Франсис поклати глава.

— Никога не греша по тези въпроси. Срещали сме се. Играеш карти, нали? Никога не забравям човек, от когото съм спечелил няколко паунда, или още по-зле, от когото съм загубил — той отново се разсмя. — Вероятно е било по време на домашното парти в Шекълфорд-Демсли миналата зима. Къщата бе пълна и бе лесно да изпуснеш някого в тълпата.

— Не, не съм била аз — каза му Емалийн и се отдръпна от настойчивия поглед на сър Франсис. — Страхувам се, че нямам талант за карти или пътешествия.

— Нямате талант в картите, а? — изкряска лорд Уестли. — Тогава, мадам, сте добре дошла на ежегодното ми съревнование по пикет. Докато всеотдайният ви съпруг проявява желание да плаща залозите ви.

Емалийн, както всички останали, се засмя на шегата му, но Алекс знаеше, че залогът в този момент е много по-висок.

Докато отричането и опроверженията на Емалийн бяха достатъчни за повечето хора, за сър Франсис не бяха. Той ненапразно бе роднина на лейди Оксли — упорит и настойчив.

— Лети — каза той, като махна на съпругата си. — На кого ти прилича тя?

Лейди Нийли хвърли на Емалийн поглед изкосо и поклати глава.

— Нямам ни най-малка представа — и подхвърли встрани към лейди Джарвис, до която стоеше. — Съпругът ми мисли, че всеки прилича на някой.

Събраната компания се разсмя, дори и Емалийн се присъедини, въпреки че на Алекс изпълнението ѝ му прозвуча принудено.

— Не мисля така — възрази Франсис. — Обикновено съм прав, когато кажа, че съм срещал някого и се кълна, че съм срещал лейди Седжуик.

— О, дявол го взел, Франсис — заяви лейди Нийли. — Няма да си годен за компания, докато не стигнем до дъното на това — погледна към приятелката си. — Може ли? — тя протегна ръка и лейди Джарвис постави лорнета си в дланта ѝ. Лейди Нийли го отвори, постави го на очите си и дълго и изучаващо огледа Емалийн. Стисна устни, челото ѝ се сбръчка и изведнъж, сякаш стигна до някакво неизказано заключение. После шумно затвори лорнета с категорично движение.

— Смея да кажа, че тя — лейди Седжуик, моля не се обиждайте — смътно прилича на онази безочлива жена, която херцогинята на Шевертън държи като компаньонка. Която Шекълфорд-Демсли приютиха миналата зима, когато момичето било ограбено на път да се присъедини към нейна светлост. Помниш я, Франсис, тази, която победи всички на игра на пърмийл^[1] и внезапно изчезна.

Сър Франсис плесна коляното си.

— Да, така е. Възмутителното момиче, мис Дойл.

— Не, ужасната мис Дойл — възкликна лейди Джарвис. — Сестра ми бе наела това отвратително момиче преди три години. След

като Реджина ѝ осигури всички удобства и уважение, тя се обърна и ѝ заби нож в гърба, като убеди племенницата ми да избяга със съседския син — тя спря и веждите ѝ се извиха във висока арка. — Беше добре известно, че е отредена за наследник — дамата изпусна огорчена въздишка. — И това не бе достатъчно лошо, ами и тя изчезна без дори да се извини. Нахална, жалка жена. Напълно съсипа племенницата ми с намесата си.

— Бих казала, че е срамота, задето нейна светлост още държи момичето на работа при себе си — каза лейди Нийли. — Писах на херцогинята, за да я уведомя за скандалното поведение на компаньонката ѝ, а тя ми отговори да си гледам собствената работа — тя подсмръкна възмутено. — Да си гледам работата! Чували ли сте някога подобно нещо? Херцогинята е късметлийка, че тази безделница не я е обрала до край.

Доста глави се заклатиха смаяно. Няколко от гостите добавиха това, което бяха чували за скандалната компаньонка на херцогинята, но Алекс бе престанал да слуша възмутеният им брътвеж.

Е, вече имаше отговор на един въпрос. Коя бе Емалийн. Тя бе въпросната мис Дойл, тази, която играеше пърмийл, дръзката, месеца се в чужди работи компаньонка на херцогинята на Шевертън. Вероятно херцогинята най-накрая се бе изморила от прегрешенията на служителката си и я бе освободила. И сега тази опозорена жена се представяше за негова съпруга.

Алекс стисна зъби, обмисляйки начините, по които щеше да я изхвърли на улицата. Да вървят по дяволите лейди Лилит и Хюбърт, проклети да са клюките, които щяха да последват. Вече нямаше да го правят на глупак и определено нямаше да се вълнува за сплетните в обществото, щом истинската ѝ самоличност излезеше наяве.

Но дори когато се гневеше и роптаеше срещу съдбата, която бе довела престъпния ѝ път пред неговата врата, той погледна към нея. Не трябваше да го прави.

В този момент тя вдигна очи към него и страха и отчаянието в тях, срутиха гордостта и прогониха гнева му. Небеса, тя бе ужасена. „Както и трябваше да бъде“, опита да се убеди той с всяка частица здрав разум, която притежаваше. Но бе трудно да задържи това чувство, когато осъзна колко надутото и надменно звучеше самопровъзгласилото се жури събрано около нея.

— Аз рядко губя на пърмийл — казваше сър Франсис, — а това момиче ми взе двадесет паунда. Беше безмилостна с картите. Без капка съвест.

Двадесет паунда, Алекс предположи, че сър Франсис вероятно губеше всяка нощ по толкова. Тогава защо бе толкова възмутен? Дали защото бе от някой, който според него стоеше по-долу от него?

— Е, ако аз бях срещнала тази мис Дойл — заяви лейди Оксли, — не бих проявила и капка милост. На мига бих я пратила при работодателя ѝ, за да си събира багажа. Винаги съм имала правило да не предлагам помощ на непознати и на тези, които най-малко го заслужават — тя отправи красноречив поглед към мисис Мабърли и дъщеря ѝ.

— Точно така — съгласи се лорд Темпълтън, заставайки до двете дами. — Най-добре е да оставим милосърдието за тези, чиито сърца са способни да поставят чуждите нужди над своите. Вниманието на мисис Мабърли и дъщеря ѝ към бедните вдовици и сираци в града им придават възхитителна чудноватост.

— Чудноватост със сигурност — заяви лейди Оксли. — Пилеят грешни пари, мен ако питате.

Синът ѝ важно пристъпи напред.

— Не се тревожи, майко. Мис Мабърли ще престане с благотворителните си безумия, веднага щом се оженим.

Майката и дъщерята си размениха кратки погледи. Очевидно това бе нещо съвсем ново за тях.

Оксли нанесе на годеницата си още един умишлен удар.

— Няма да позволя и стотинка от нашите пари да отиде за безсмислени помощи за вдовици и сираци. Ще сложа край и на соаретата с образователна цел. Не мога да понасям начетени жени. Прави ги недодялани.

Очевидно Оксли нямаше нищо против да се ожени за такава, след като с нея вървеше и прилична зестра.

— Но аз... — понечи да каже мис Мабърли, но бе прекъсната от острия отговор на баща си.

— Напълно съм съгласен — каза мистър Мабърли на графа. — Това дамско благотворително общество, ме караше да се чувствам неспокоен — той отправи толкова суров поглед към съпругата и

дъщеря си, че според Алекс би могъл да спре френското простолюдие да нахлуе в Бастилията.

Той почувства необичайно съчувствие към мис Мабърли. Защо трябваше да го интересува дали младата дама ще се отрече от собствените си интереси, заради тези на съпруга си? Така трябваше да бъде.

Нали?

Но един поглед към мъката, изписана върху нежните черти на момичето, го накара да се почувства както никога до сега.

— Ще се постарая да бъда идеална съпруга — каза мис Мабърли, сякаш повтаряше трудно заучен урок.

— Да, да, разбира се, че ще опиташ — заяви лейди Оксли. — Не пазя в тайна това, че не съм очарована от този съюз, но щом синът ми казва, че искрено желае да се ожени за теб, ще трябва да уважава решението му — нямаше човек в стаята, който да не разбере какво иска да каже вдовстваща графиня. Да уважава решенията на сина си, да, това можеше да си позволи. Да приветства новата си снаха? Е, това бе друг въпрос. — Сигурна съм, че под моето старателно и усърдно ръководство — каза тя — би могла да станеш поносима съпруга за него.

Подобно отровно насърчаване само накара горкото момиче да пребледнее още повече. Алекс не можа да не си помисли, че за момичето щеше да е по-добре да се ожени за прахосник като Джак или да изживее живота си като скромна стара мома.

За щастие на мис Мабърли, една от другите матрони се впусна в безкрайни оплаквания от нейната невъзпитана снаха, привличайки вниманието към себе си. Момичето се извини кратко на майка си и излетя от стаята. Когато профуча покрай него Алекс видя сълзите, които преливаха от очите ѝ.

„О, по дяволите“, тихо изруга той. Имаше достатъчно проблеми, с които не знаеше как да се справи и без да добавя сълзите на някаква госпожица от Бат към бремето си. Той не бе отговорен за съдбата на мис Мабърли. И въпреки това, след като мина известно време, а тя не се връщаше, се зачуди дали някой не трябва да се погрижи за нея. Той със сигурност не можеше да отиде — още един скандал бе последното нещо, от което се нуждаеше. Но знаеше кой би могъл.

Алекс отправи умоляващ поглед към Емалийн и откри, че тя също се взира към вратата.

— Мога ли...? — прошепна тя.

Той кимна и Емалийн стисна ръката му, грациозно премина през стаята и се плъзна през вратата.

Така, помисли си Алекс. Вече не бе нужно да се тревожи за ситуацията. Емалийн бе жена. Тя можеше да се погрижи за проблемите на момичето.

Из стаята се разнесоха разговори, обхващащи обичайните теми свързани с клюки, предпочитани от обществото: предстоящи женитби, мода, надбягвания с коне, най-новите скандали.

Той погледна към часовника над камината и се зачуди защо Емалийн се бави толкова. Не можеше ли просто да отправи към момичето малко хвалебствия и да приключи с това? Изглежда наистина имаше талант да се набърква в чужди работи.

Тогава си спомни какво бе казала лейди Джарвис за Емалийн, или по-скоро за мис Дойл. „Тя напълно съсипа племенницата ми с намесата си.“ Алекс затвори очи и почти изстена. Какво си бе мислил, когато изпрати Емалийн след чувствителна млада дама? Дама, която в момента лесно би се поддала на чуждо влияние.

Небеса, тя щеше да накара мис Мабърли да пренебрегне авторитета на родителите си и да отмени женитбата — не че той не бе съгласен с подобна идея, но това не бе благоприлично — а да не говорим, че измяната на девойката би накарала Оксли и майка му да се изправят един срещу друг, без дори да се има предвид финансовото им положение.

Познавайки лейди Оксли, тя щеше да обвини изцяло Алекс за подлото деяние и да подтикне глупавия си син да го извика на дуел.

— Трябва да потърся съпругата си — каза той, излизайки набързо от стаята. Щом се скри от погледите им се втурна по коридора, надявайки се да предотврати катастрофата, която само Емалийн бе в състояние да причини.

Сподавен плач внезапно го спря. Обикновено женските сълзи бяха достатъчни да го накарат да побегне в обратна посока, но тогава чу нежният глас на Емалийн и любопитството надви нежеланието му.

Той тихо се приближи до вратата и неуверено надникна вътре. Емалийн стоеше в средата на частния салон с мис Мабърли. Ако беше

бледа и трепереща при пристигането на семейство Нийли, очевидно вмешателството ѝ действаше тонизиращо, тъй като тя отново бе пламенната, невероятна жена, която познаваше.

— Не бива да ѝ позволяваш да те вижда как плачеш — Емалийн подаде на момичето кърпичка. — Не давай на лейди Оксли още поводи за коментари.

— Знам, знам — каза момичето през поток от подсмърчане и хълцане. Тя избърса измокрените си от сълзи страни и влагата от очите си. — Но не знам как ще издържа това. Лорд Оксли е... е... ужасен.

— Принудена съм да се съглася с теб — призна Емалийн.

Мис Мабърли подсмъркна още няколко пъти.

— Той изобщо не прилича на лорд Седжуик.

Болезнена вина се плъзна отново по гръбнака на Алекс. Искаше му се да каже на девойката, че не е проклет образец на съпружеско съвършенство. „Приличам повече на годеника ти, отколкото ми се иска да призная.“

Сълзите на мис Мабърли отново потекоха и Емалийн обви ръка около раменете на момичето.

— О, лейди Седжуик, как бих могла да понеса да съм омъжена за този ужасен човек?

Емалийн прехапа устни — тя със сигурност нямаше по-различно мнение от момичето, но също така не бе съгласна с обърканата бъдеща булка. Господи, тя не се намесваше.

Все пак Алекс се чудеше, дали наистина щеше да е толкова лошо, ако Емалийн убеди мис Мабърли да се откаже от сватбата?

— Не искам да се омъжвам за него и никога не съм го искала — заяви девойката.

— Тогава защо го правиш? — попита Емалийн.

— Баща ми каза, че трябва да го направя, или в противен случай няма да позволи на майка ми да продължи с благотворителната си дейност.

— Това е ужасно — каза Емалийн.

Алекс беше на същото мнение. Някой трябваше да поговори с Мабърли и да накара стареца да проумее, на какъв злочест живот обрича собственото си дете. Да предизвика Мабърли? Какво му ставаше? Той се отдръпна и поклати глава. Какво го интересуваше, че

мис Мабърли е принудена да се омъжи за Оксли? Преди няколко дни за него изобщо нямаше да има значение.

Това бе преди Емалийн да нахлуе в живота му.

Не, стига, това беше. Той нямаше нужда от друго доказателство, че бе време да се отърве от нея, преди да е станала причина за още някоя поразия в живота му. Още няколко дни и щеше да започне да си вре носа в чуждите работи като баба си, или още по-лошо, като Емалийн.

— Баща ти трябва да има добра причина, за да иска да те види омъжена — казваше Емалийн. — Той със сигурност просто иска да подсигури бъдещето ти.

Мис Мабърли поклати глава.

— О, това няма нищо общо с бъдещето ми.

— Тогава защо би искал да се омъжиш за лорд Оксли?

Това не беше труден въпрос, помисли си Алекс. Та кой човек от простолюдието не би искал дъщеря му да се омъжи във висшето общество?

Мис Мабърли въздъхна огорчено.

— В камарата на лордовете се обсъжда отпадане на някаква такса и татко има нужда от подкрепа за това. Оксли се съгласи да му помогне, но срещу отплата — момичето подсмръкна и попи сълзите си. — Татко не можеше да устои на това. Но нямаше да плати на някой, на когото не може да се довери. Вместо това, реши, че аз мога да бъда добра гаранция. Ако Оксли ме направи своя съпруга, подкрепата му би била гарантирана, тъй като това, което помага на баща ми да увеличи състоянието си, би помогнало и на Оксли, след като аз съм единствено дете и наследник.

„Забележителен начин да се отнесеш към нечие дете“, помисли си той, че чува Емалийн да промърморва. Но тя се прикри, като каза:

— Може би всичко това е за добро.

— Не виждам как би могло — оплака се горчиво момичето.

Алекс бе съгласен с мис Мабърли. И той не виждаше как този съюз би бил от някаква полза за момичето — с лейди Оксли за свежърва и със слабоумния ѝ син за съпруг.

— Вероятно ще можеш да промениш някои неща у графа — предположи Емалийн. — Виждала съм доста жени, които успяват внимателно да насочат съпрузите си към взаимно разбирателство.

„Или такива, които ги вкарват преждевременно в гроба“, прииска му се да добави Алекс.

— Не знам — каза мис Мабърли.

Емалийн побърза да добави:

— Единствения човек, който може да промени този мъж си ти. Освен това той вече уважава някои неща у теб...

— Имаш предвид зестрата ми.

— Може и това да е, но от теб зависи да насърчиш по-дълбока загриженост у него. Ако лорд Оксли се влюби в теб, той с удоволствие ще носи кошници за вдовиците и сираците.

Мис Мабърли се засмя. Независимо дали бе заради невероятната идея как Оксли притежава емоция, която наподобява любов към всички, освен към себе си, или още по-малко вероятната възможност, той да посещава бедните, Алекс не знаеше. Но едно нещо бе сигурно, Емалийн явно облекчаваше непосредствените страхове на момичето.

— Да носи кошници на бедните, как ли не — присмя се мис Мабърли. — Вашият лорд Седжуик може би, но не и лорд Оксли. Графът никога не би направил нещо подобно за мен — момичето се протегна и докосна ръката на Емалийн. — Вие сте щастливка, лейди Седжуик, задето ви е било позволено да се омъжите по любов.

Емалийн трепна. Беше очевидно за Алекс, че на нея не ѝ бе по-удобно от престорения им любовен съюз, отколкото на него.

— Всеки брак има своите възходи и падения — каза ѝ тя. — Не споделяй това с никого, но по-рано тази вечер, Седжуик и аз имаме най-ужасната кавга за нещо напълно незначително.

„За това, че се представяш за моя съпруга?“ Той би желал да отбележи, че въпроса изобщо не бе незначителен, но не бе нито мястото, нито времето за това.

— Вие се шегувате, лейди Седжуик — каза тя. — Не мога дори да си представя барона да ви повиши тон. Той изглежда толкова... толкова...

— Отегчителен? — предложи Емалийн.

И двете се засмяха за разочарование на Алекс. Емалийн го смяташе за отегчителен?

Прииска му се да ѝ припомни, че по-рано изглеждала напълно очарована от компанията му.

— Разбираш ли, това е идеален пример за това, което казах порано. Лорд Седжуик невинаги е бил енергичният, влюбен мъж, който си мислиш, че е — моето влияние и напътствие му помогнаха да се превърне в това, което е днес. Ако аз не му бях помогнала, страхувам се, че щеше да си остане крайно отегчителен до края на дните си.

Алекс почувства как настръхва. Нейната намеса, как ли не! Трябваше да я уведоми, че в някои среди го смятаха за доста разпуснат.

В някои случаи. Когато ситуацията изискваше подобно поведение.

„Небеса, аз съм отегчителен“, осъзна той. Обикновен скучен скъперник. И винаги си е бил. Всъщност, това че бе измислил Емалийн, бе единственото нещо, което бе правил с въображение. И умишлено игнорираше факта, че по начало тя бе идея на Джак.

Друго нещо, което определено не искаше да признае бе, че откакто тя се появи на Хановър Скуеър — като жив и дишащ човек, животът му бе всичко друго, но не и обикновен. И за негов ужас, трябваше да приеме, че всички тези промени бяха по вина на това безцеремонно, деспотично, досадно момиче.

Той вдигна поглед при звука от смеха на мис Мабърли.

— Не може да бъде... — казваше тя.

По дяволите, бе пропуснал това, което Емалийн й бе казала.

Сега и Емалийн се смееше.

— О, да, спомням си, че тогава лорд Седжуик бе напълно непоносим и предположих, че...

Алекс бе чул достатъчно.

— Емалийн, тук ли си? — извика той, обявявайки пристигането си.

— Тук съм, Седжуик — отговори тя. — Той се чувства много самотен, когато не съм до него — каза тя високо на мис Мабърли.

Момичето се изкиска, но после се обърна и избърса бузите и влагата от очите си, овладявайки изражението си, преди да се обърне и да направи реверанс.

— Лорд Седжуик, добър вечер. Страхувам се, че задържах съпругата ви далеч от вас.

— Не се притеснявайте — каза й той. — Отсъствието прави сърцата по-любящи.

— Да, така е — съгласи се Емалийн. — Всъщност аз тъкмо казвах на мис Мабърли колко невъзможно е да се живее с теб. Надявам се нямаш нищо против, че разрушавам идеалният ти образ — тя се приближи към него и положи ръка на ръкава му.

Той не искаше дори да си помисли колко естествено му се струва пръстите ѝ да почиват там, сякаш тя черпеше силата си от него. Какъв фарс. Тя да черпи силата си от него. Изглежда тази жена притежаваше магическа сила, която го караше да бледнее пред нейния жив блясък. Тази, която явно бе омагьосала и мис Мабърли.

— Лейди Седжуик, ако мога да се осмеля — казваше момичето, — ще бъде ли много нахална, ако ви помоля да... е, може би ако нямате нищо против и ако имате време, би ли ви било възможно... искам да кажа...

— Какво има? — попита Емалийн и ѝ се усмихна окуражително.

Момичето се изчерви и каза:

— Ще бъде ли ужасно нахално от моя страна, ако ви помоля да ми бъдете кума на сватбата? Тя е само след две седмици и ако вие и лорд Седжуик сте свободни, бих искала и двамата да присъствате.

Алекс погледна в грейналите очи на мис Мабърли и разбра, че момичето бе имало малко радости в живота си, а в бъдеще я очакваха още по-малко. Много му се искаше да се върне към предишното си поведение и категорично да откаже, като се оправдае с това, че нейна светлост със сигурност няма да бъде на разположение — и с малко повече късмет ще бъде толкова далеч от Лондон, колкото едно двуседмично пътуване може да я отведе. Той погледна госпожица Мабърли, а след това и Емалийн.

— Седжуик? — попита Емалийн, очаквайки съгласието — или отказа му.

Той опита да се държи твърдо, но не можа да намери старите познати думи, които щяха да представляват отговора му преди седмица. Кой бе той да отказва подобна молба и да се проявява като най-големия негодник на света?

— Не ме гледайте и двете така. Не съм някой човекоядец. Разбира се, че лейди Седжуик може да бъде ваша кума, ако това е съкровено ви желание.

— О, лорд Седжуик, благодаря ви — възкликна момичето, като се хвърли в обятията му и силно го прегърна.

Той изобщо не знаеше как да реагира. Никога не бе получавал толкова спонтанен жест на привързаност, дори и от някоя от любовниците си, когато се бе появявал с наистина скъп подарък.

— Така, така — каза ѝ той, потупвайки я по рамото. Погледна Емалийн, умолявайки я за помощ, но тя бе твърде заета да се хили на очевидното му неудобство. След като не получи подкрепа, Алекс се освободи и побутна момичето настрани.

— Стига толкова. Ами, ако Оксли влезе и те намери в обятията ми? Ще ме предизвика на дуел и ще ми се наложи да закусвам с трева.

— О, Седжуик, какъв си шегаджия — каза Емалийн. — Всеки знае, че си отличен стрелец и най-вероятно би убил Оксли — тя въздъхна и смигна на мис Мабърли. — Помисли и за скандала. Той би те направил вдовица, още преди да си се омъжила.

— Това няма да е престъпление — отбеляза мис Мабърли и тримата се разсмяха.

Точно тогава пристигна и мисис Мабърли, която изглеждаше готова да припадне всеки момент.

— Миранда! Ето те и теб. Ела незабавно. Лорд Оксли спомена, че си се забавила прекалено дълго и баща ти е недоволен — дамата улови дъщеря си за ръката, сведе леко глава към Алекс и Емалийн и забърза към трапезарията теглейки Миранда.

Алекс се обърна към Емалийн.

— Това, което стори за мис Мабърли бе много мило.

— Не точно — горчивият ѝ отговор го изненада.

— Но ти облекчи страховете ѝ — каза той, поглеждайки към нея, за да открие, че милата ѝ усмивка бе изчезнала.

— Убедих момичето да продаде душата си за брак, който няма желание да сключва. Не бих нарекла това услуга — тя скръсти ръце на гърдите си. — Трябваше...

— Не, не, не — измърмори той. — Никаква намеса повече.

Ръцете ѝ се преместиха на бедрата.

— Да не ми казваш, че е разумно мис Мабърли да се омъжи... да се омъжи за...

— За нашия домакин? — предложи той.

Тя извъртя очи.

— Да, нашия домакин — повтори тя.

Той добре можеше да си представи какъв цветущ епитет би избрала с богатото си въображение.

— Това е добра възможност за мис Мабърли — каза той, връщайки се към сигурността на благородните намерения. — Тя е още млада и може да не разбира, че ще си осигури добра позиция в обществото.

— И това го казва мъжът, който си измисли съпруга, за да избегне брака.

Алекс се зае със собствената си защита.

— Моят случай беше съвсем различен. Бе въпрос на самосъхранение.

Така си беше.

— Ха! — подигра се Емалийн. — Било си е истински егоизъм, чист при това.

— Не виждам как. Очевидно не разбираш разликата между моята ситуация и тази на мис Мабърли. Човек трябва да обмисли естеството на своя съюз, когато сключва брак.

— Чуй се само! Все едно наемаш нов коняр — Емалийн поклати глава и помрачи хубавото си чело, като се намръщи. — Мисля, че разбирам ситуацията много по-ясно, отколкото би ти се искало. Ти имаш способностите и силата да избегнеш нежелан брак. Но мис Мабърли няма — Емалийн посочи към вратата, която водеше към салона. — Принуждаването на това мило дете да се омъжи за лорд Оксли е истинска предпоставка за катастрофа, ако не и морално престъпление. Би ли се обвързал с някой само... само заради финансови и политически облаги? Без да помислиш за щастието и чувствата на бъдещия си партньор?

Алекс погледна встрани. Навсякъде, само не и към Емалийн. Той винаги бе смятал брака за нищо повече от социален съюз — щастие, още по-малко любов, въпрос на шанс, това откриваха само глупците и лудите. До преди ден и той щеше да е сляп колкото Оксли. Графът очевидно не знаеше за чувствата на годеницата си и нямаше представа, че булката му го ненавижда. А и най-вероятно не го бе грижа.

Изведнъж подобен брак се стори на Алекс прекалено студен. Вероятно винаги бе било така и това бе истинската причина да позволи Емалийн да се появи в живота му, като дига срещу нещастните вълни, които бе видял в толкова много бракове, уредени за финансов и

политически съюз. Досега никога не би признал, дори и пред себе си, че вероятно винаги бе таил малка мечта, че ще прибави собствена романтична нотка към семейната хроника, че ще живее живот, като този от слънчевите картини в абатство Седжуик. За разумен човек като него, той знаеше, че подобна мечта е трудна, ако не и невъзможна, във фалшивия свят на висшето общество. През всичките тези години, след безброй бляскави дебюти на подходящи млади дами, той нито веднъж не бе почувствал онова вълнение и главозамайване, което любовта обещава, докато ги наблюдаваше да валсират из салоните.

Все пак любовта бе чудо. Собствените му родители се бяха срещнали в крайпътна странноприемница. Добре възпитаната му майка на път за първия си сезон в Лондон, баща му, запътил се към дома си на връщане от Лондон, в опит да се измъкне от яростната атака на кандидатките за женитба, така както се бяга от варварски орди. Майка му така и не бе стигнала до Лондон. А нима дядо му не бе срещнал баба му в Париж в кафенето на ъгъла? Тя току-що била излязла от девическото училище, неопетнена от преситените порядки на света. Още една случайна среща, която бе променила курса на семейната история.

Въпреки това животът на Алекс винаги бе изглеждал толкова обикновен и лишен от магия, че никога не бе и помислял, че подобна чудновата случайност би пресякла пътя му.

Емалийн стоеше там със стиснати устни и го стрелкаше неодобрително с поглед. Как така тази жена, която го познаваше от по-малко от ден, бе забелязала тази мечта в него, без да му поиска разрешение? Сякаш през цялото време бе знаела истината и бе крайно време и той да я осъзнае.

Коя, по дяволите, бе тя?

„Не и твоя съпруга“, бе натрапчивият укор, който изникна в съзнанието му.

Е, това бе нещо добро, нали? Кой би искал съпруга, която можеше да види мечтите и греховете му? Душата му? И проклета да е, ако наистина можеше да види толкова много. В такъв случай вероятно знаеше, че тази вечер, той бе усетил как добрата съдба на баща му и редкия късмет на дядо му, може би бяха попаднали в негови ръце.

[1] Пърмийл — несъществуваща игра на карти, плод на авторската фантазия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Няколко часа по-късно, лейди Лилит и майка ѝ стояха до еркерния прозорец и наблюдаваха как гостите си тръгват.

— Не знам какво ще стане с теб, скъпа — оплака се графинята. — Тази жена ще съсипе Седжуик, а наред с това и съпруга ти.

— Трябваше да ме оставиш да я опровергая, майко — каза Лилит. — Как смее да намеква, че сме роднини на Торп.

Лейди Оксли махна с ръка.

— Това няма значение — очите ѝ се присвиха, докато гледаше как Седжуик помага на съпругата си да се качи в каретата и после сяда до нея.

— Лека нощ и прав ви път — процеди през зъби тя.

— Майко? — попита Лилит.

Лейди Оксли се усмихна и потупа ръката на дъщеря си.

— Трябва да се погрижиш лорд Седжуик и съпругата му да се върнат към предишния си начин на живот. Разделени — тя отново обърна поглед към потеглящата карета. — Едно дете от този съюз би било много неуместно.

— Не виждам как бихме успели да го накараме да я отпрати — оплака се Лилит. — Трябваше да ги видиш снощи — дъщеря ѝ изцъка неодобрително с език. — Беше позорна гледка.

„Несъмнено“, помисли си лейди Оксли.

— Безсрамна двойка — продължи Лилит. — Накарах Хюбърт да пише на баба си и да настоява тя да дойде в Лондон.

— Зарежи вдовстващата баронеса. Тя е францужойка, а те изобщо не са благонадеждни. Като се има предвид лекомисления ѝ характер, може да реши, че тази жена е идеалната съпруга за Седжуик и да използва галската си хитрост, за да ѝ помогне.

Лилит ококори очи. Очевидно не бе помислила за тази възможност.

В този момент Хюбърт се появи зад тях с палтото, шапката си и пелерината на Лилит в ръка.

Лейди Оксли никога не бе мислила много за зет си, освен за вероятността той да наследи титлата на Седжуик. Но Хюбърт бе на път да я изненада повече, отколкото си бе помисляла, че е възможно.

Той погледна през прозореца към каретата на братовчед си и поклати глава.

— Има нещо нередно в съпругата на Седжуик.

— Майка тъкмо казваше същото — спомена Лилит. — Тя мисли, че трябва да направим нещо повече от това да повикаме баба ти.

Хюбърт кимна в знак на съгласие.

— Не се безпокойте, дами, вече съм се погрижил.

Двамата Денфорд и лейди Оксли не бяха единствените, които наблюдаваха потеглянето на екипажа на Седжуик. Маркизът на Темпълтън крачеше от другата страна на улицата към кабриолета, който бе взел от конюшните на дядо си за през нощта. Мислите му бяха заети със събитията от вечерта, с това, че я бе прекарал толкова близо до Даяна и все пак...

Той рязко спря пред взетия на заем превоз, от който кочияша му трябваше да слезе, за да отвори вратата, или поне да забележи пристигането му.

— Ъ-хъм — закашля се той.

Вместо да направи опит да се държи като истински слуга, Елтън просто си стоеше на капрата и се взираше надолу към улицата.

— Кой е този? В каретата?

Темпълтън хвърли поглед през рамо.

— Тази ли? — посочи той към возилото, което завиваше зад ъгъла.

Елтън кимна, а едното му око не изпускаше каретата от поглед.

— Седжуик. Барон Седжуик — каза му Темпълтън.

— А жената?

Маркизът повдигна вежда.

— Заплесваш се по омъжени жени? На твоята възраст? Елтън, шокиран съм. А дяволски добре знаеш, че трудно се възмущавам.

— Коя беше тази жена със Седжуик? — повтори Елтън с дълбок решителен глас.

Темпълтън отстъпи и погледна прислужника си в очите.

— Господи, човече, през всичките години, откакто ми служиш, за първи път те виждам да погледнеш два пъти към една и съща жена. Освен това е крайно непорядъчно за един слуга да се занимава с омъжена аристократка.

— Не ми плащате достатъчно редовно, за да се считам за слуга, така че ви питам отново, милорд, коя е тази жена?

Темпълтън усети по гръбнака му да преминава хлад. Никога не бе виждал тази свирепа страна на Елтън и не бе достатъчно глупав да се изправя срещу мъж с подобно тъмно минало.

— Дамата е съпругата му. Лейди Седжуик.

— Съпругата му? — Елтън прозвуча така, сякаш не вярва и на дума от това.

— Недей да правиш нищо глупаво — каза Темпълтън, изоставяйки всяка надежда, че Елтън ще му отвори вратата на каретата, затова го направи сам. Той скочи вътре и се облегна на седалката. — Седжуик е отегчителен, но имам чувството, че щом става въпрос за съпругата му, да не говорим за честта му, не би го приел леко, ако му сложат рога.

— Тази жена не му е съпруга — каза Елтън, изплювайки се встрани от седалката и хвана юздите.

— Не е съпругата му ли? Ти си луд — Темпъл вдигна поглед към небето и се зачуди къде ли се бе напил кочияшът му, тъй като трябваше да е най-малкото полупиян, щом си мислеше нещо подобно.

Елтън се обърна и му хвърли изпепеляващ поглед. Такъв, какъвто Темпъл си представяше, че може да има само един разбойник.

Темпъл неустрашимо кръстоса ръце на гърдите си.

— Ако тя не е съпругата му, коя е тогава?

— Дъщеря ми.

Емалийн седеше като закована на мястото си в каретата на Седжуик. Знаеше, че ще е най-добре да не казва нищо. Нито дума.

Беше развалила вечерта. Първо, бе си навлякла гнева на лейди Оксли, разкривайки няколко гнили разклонения във фамилното й дърво, после бе нарушила обещанието си, като разказа нелепа история и накрая, бе оказала подкрепа на мис Мабърли, което очевидно никой друг не възнамеряваше да направи. От всичките й грехове, този бе най-

лошия. Тя не бе направила услуга на момичето. Обещанието да не се намесва бе това, което трябваше да престъпи и да изпрати мис Мабърли да си потърси достоен втори син.

И все пак тя още имаше две седмици... Или може би нямаше, осъзна, поглеждайки към повдигнатата вежда на Седжуик и леденостудената му стисната челюст. Чудеше се, дали той изобщо щеше да ѝ позволи да влезе в номер седемнадесет, за да може да си събере вещите. Не, най-добре бе да не казва нищо. О, по дяволите, това никога нямаше да проработи.

— Седжуик — започна тя — ако мога просто...

— Вярно ли е? — попита той, прекъсвайки я.

— Кое?

— Това, което лейди Нийли каза. Ти ли си тази мис Дойл?

Емалийн трепна. Никога не бе помисляла, че разкриването на самоличността ѝ ще се окаже проблем.

— Ти ли си тази мис Дойл? Компаньонката на херцогиня Шевертън?

Сега бе попаднала в задънена улица.

— Истината, мадам — каза той — или ще те замъкна обратно при херцогинята и последствията да вървят по дяволите.

— Истината? — заувърта тя. — Наистина, Седжуик, това беше толкова спорен въпрос — после погледна към него и разбра вероятно за първи път в живота си, че истината бе единственият отговор. — О, проклетие. Да, става дума за мен — тя се намести на седалката и остави чантичката и ветрилото до себе си. — Както и да е, не бих ти препоръчала да ме водиш при херцогинята.

— И защо не? — гласът му имаше онзи стегнат скован тон, който тя наистина презираше.

— Всъщност никога не съм срещала херцогинята — призна тя.

Очите му се присвиха.

— Но сър Франсис каза...

Тя приглади гънките на роклята си.

— Да, е вероятно той се е заблудил относно това.

— Как така ти си тази мис Дойл, компаньонката на херцогинята, но всъщност никога не си я срещала?

Емалийн закърши ръце.

— Може някой да е предположил, че съм свързана с херцогинята и за нещастие, това да е било погрешно мнение, което аз съм пропуснала да опровергая.

Той изстена и покри лицето си с ръце, клатейки глава напред-назад.

— Не е чак толкова зле — възрази тя.

— Толкова зле? От това, което чух тази вечер, ти си измамила Шекълфорд-Демсли, сър Франсис и лейди Джарвис. Ти си мошеничка. Емалийн изправи рамене.

— Звучиш така, сякаш съм сторила нещо лошо. Трябва да знаеш, че аз никога... — един поглед към навъсеното му лице и тя се запъна. — Никога умишлено... — тъмната му вежда отново се повдигна. — Е, добре. Това бях аз. Прекарах последните шест години, представяйки се за компаньонката на херцогиня Шевертън. Но не съм крадла.

— Шест години? — възкликна той. — Не вярвам. Как така никога не са те разкрили?

Тя настръхна.

— Защото съм дяволски добра в това, което правя.

Той не можеше да й го отрече. Толкова лесно се бе превъплътила в ролята на Емалийн. И все пак...

— Как можеш да кажеш, че не си крадла?

— Защото никога не съм взела нещо от някого, което не ми е било предложено доброволно.

Той можеше да повярва и в това. Емалийн имаше нещо в себе си, което можеше да очарова и най-лошия негодник.

„Е, почти най-лошия“, заключи, мислейки за лейди Оксли. Но все пак се съмняваше, че дори цяла орда ангели би могла да умилостиви сърцето на старата проклетница. Но не в това бе въпросът.

— Защо? — попита той.

— Защо какво?

— Защо си се представяла за компаньонката на херцогиня Шевертън?

Тя изпусна още една въздишка и погледна през прозореца.

— Защото алтернативите не бяха толкова привлекателни. Не е нужно да ти казвам какъв избор има една жена, без защитата на име или семейство.

Като всеки друг джентълмен, Алекс правеше всичко възможно да игнорира подобни неравенства в обществото. Да, имаше няколко възможности за жените, но как би могъл той да е отговорен, когато те са избрали грешния път? Освен това ставаше дума за това, кое е правилно и кое грешно.

— След като възможностите ти са били ограничени — отстъпи той, — не можа ли да разбереш, че това, което правиш, е нечестно, да не споменаваме незаконно?

— Как така? — попита тя, упорствайки в своя защита. — Никога не съм взела нищо от когото и да е. Просто приемах това, което ми предлагаха — място, където да отседна, храна и често превоз до следващата странноприемница — тя отпусна ръце в скута си. — Никога ли не си предлагал гостоприемство на непознати?

Тук тя го хвана. Баба му винаги водеше вкъщи странници и им предлагаше да си починат в абатство Седжуик, преди да продължат по пътя си. И той никога не бе възразявал. Ако не друго, допълнителната компания в къщата отвличаше баба му от другото ѝ любимо занимание — да се заяжда с него.

— Просто изглеждаше... Искам да кажа, от това, което каза лейди Нийли...

— Седжуик, повярвай ми — каза му тя. — Никога нищо не съм взела от тези къщи.

Той присви очи.

— Колко точно къщи е имало?

Емалийн задържа устната си.

— Повече от пет? — попита той.

— Наистина ли има значение?

— Да! — една добре позната актриса измамница с натрупан опит се представяше за негова съпруга. Искаше да знае колко още души имаше като Нийли.

Тя изглежда обмисляше отговора си. Започна да брои на пръсти, загледана към покрива на каретата, докато стигна до резултата.

— Двадесет и осем, но без хартия и писалка, това е по-скоро приблизително.

„Двадесет и осем?“ Той имаше чувството, че нищо около нея не е приблизително, че Емалийн може да назове датата и мястото на всяко

свое прегрешение. Бе я виждал как се разправя с търговците. Двадесет и осем къщи из провинцията трябва да са били като детска игра за нея.

Когато каретата спря на Хановер Скуеър, Алекс знаеше, че сега може да направи само едно нещо.

— Милорд, милейди — каза Симънс, слизайки по стълбите, за да ги поздрави. — Слава богу, че се прибрахте. И то на време.

— Какво се е случило? — попита го Седжуик.

— Лейди Роулинс.

— Малвина? — Емалийн вдигна ръка пред устните си и погледна от другата страна на площада към Тотли хаус.

— Да, милейди. Страхувам се, че новините не са добри. Бебето — Симънс стисна устни и погледна встрани, клатейки глава. — Тя пита за вас.

— За мен? — Емалийн не знаеше какво да каже. Внезапно горещи сълзи запариха в очите ѝ. И без да осъзнава се пресегна и хвана ръката на Седжуик.

— Моля те — каза тя тихо. — Може ли да отида при нея?

Той погледна към иконома, който отново поклати глава.

— Повикали ли са доктора?

Симънс кимна.

— Тръгна си преди час. Не намери смисъл да остава, след като и акушерката може да се справи с подобно нещо. Сър, лорд Роулинс идва до тук вече два пъти. Изглежда нейна светлост ще намери утеха в компанията на лейди Седжуик, преди... преди...

— О, не! — ахна Емалийн. Как би могло подобно нещо да се случи толкова бързо? На най-скъпата ѝ приятелка. На единствената ѝ приятелка. — Моля те, Седжуик.

— Да, разбира се — каза ѝ той. После се обърна и я съпроводи надолу по стълбите.

За ужас на Емалийн ги пресрещнаха току-що пристигналите лейди Лилит и Хюбърт.

— Бих искала да поговоря с теб, братовчедке Емалийн — започна лейди Лилит, препречвайки пътя им с високо вирнат нос. — Знам, че не си запозната с лондонските порядки, но трябва да кажа, че

поведението ти тази вечер бе просто възмутително. Държанието ти спрямо майка ми...

— Не сега — каза ѝ Седжуик.

Но лейди Лилит не се отказваше.

— Не съм съгласна. Няма толкова лесно да ме накарате да замълча. Седжуик, ти не беше там. Не чу какво...

— Замълчете, мис Денфорд — изръмжа той. — Нужни сме другаде.

Хюбърт мъдро издърпа съпругата си назад и им позволи да преминат.

Те пресякоха тротоара и продължиха по улицата. Емалийн погледна към небето и се зачуди как нощ, която бе започнала толкова ярка и изпълнена с магия, сега изглеждаше така студена и пуста.

Да изгуби Малвина? Емалийн не можеше да мисли за знатната си приятелка, освен като за изпълнена с живот и страст. Сълзите отново запариха в очите ѝ.

След като баща ѝ ги бе напуснал и майка ѝ почина, тя не си бе позволявала да се интересува от друг човек. Начинът, по който си изкарваше прехраната, налагаше самотен живот.

И тогава се бе появила Малвина. Като ураган бе нахлула в света ѝ и се бе превърнала в... приятел. А сега имаше нужда от нея.

Седжуик крачеше до Емалийн.

— Знаеш ли нещо за израждането на деца?

Тя се препъна и спря.

— Г-господи, не — заекна, взирайки се с ужас в издигащата се пред тях градска къща.

Всичко, което знаеше за този процес, бе забулено в мистерия. Мистерия, в която не желаше да прониква. Дори и заради скъпа приятелка. Но нямаше време за отстъпление, тъй като вратата се отвори широко, преди да бяха достигнали стълбите. Разрошен и обезумял, Роулинс избърза надолу, за да ги посрещне.

— Лейди Седжуик, пристигате точно навреме — той взе ръката ѝ в своята. — Мислех... страхувах се... а сега вие сте тук заради моята Малвина. Благословена да сте.

Преди да успее да протестира, лорд Роулинс вече я дърпаше нагоре по стълбите. В Тотли хаус персоналят бе подреден от двете

страни на фоайето. Емалийн никога не бе виждала толкова много печални изражения на едно място.

От горния етаж долетя потресаващ вик. Вик на болка и агония, който разкъсваше сърцето. Тя бе чувала подобни писъци веднъж — от майка си — и знаеше, че те предвещаваха само един край.

Емалийн усети как ноктите на паниката се забиват в стомаха ѝ. Не можеше да направи това. Но щом се обърна, тя забърза право към Седжуик и ръцете му се обвиха около нея като стените на замък.

Тя запрегльща и запелтечи в палтото му, после вдигна поглед към него.

— Не мога да го направя. Ами ако тя...

Нов вик долетя от горния етаж, остър и силен, който можеше да разбие и най-студеното сърце. Една от прислужниците не издържа и заплака открито.

— Трябва да бъдеш смела — Седжуик я хвана за раменете и я раздруса. — Емалийн, ти си най-смелата жена, която познавам — той я издърпа към нишата и прошепна в ухото ѝ. — Била си простреляна, за Бога.

— Да, но през повечето време не бях в съзнание.

— Може и така да е, но помисли за това: тази вечер ти кръстоса шпага с лейди Оксли и я победи. Какво е раждането на едно дете, в сравнение с подобна смелост?

— Това го казва мъж, който никога няма да се сблъска с подобно изпитание.

— Кое — лейди Оксли или раждането?

— И двете — изпухтя тя.

— Може и така да е, но това не означава, че не мога да се възхищавам на единствената жена, която познавам, толкова смела, че да предизвика и дракона и огъня — той се наведе и я целуна по челото. — Емалийн, ти си неповторима. Аз го знам, а очевидно и лейди Роулинс също. Сега отиди и помогни на приятелката си, защото тя има нужда от теб — повече от всички други хора, на които си помогнала с желание.

По дяволите, защо трябваше да е толкова непоколебим? Да ѝ напомня какво означава чест и дълг? Тя дължеше много на Малвина и ако някога щеше да се гордее с нещо в пропилияния си живот, трябваше да направи това. Да помогне на приятелката си.

И като опита да събере смелостта, която изглежда Седжуик мислеше, че притежава в излишък, тя се качи на горния етаж.

— Питие? — попита Седжуик. Двамата с Роулинс се бяха оттеглили в библиотеката, за да изчакат развитието на вечерта.

Роулинс кимна.

Те никога не се бяха движили в едни и същи кръгове. Роулинс, като наследник на графство Тотли, бе наистина високомерен и студената му надменност и увереност в позицията му, винаги го бе държала далеч над един обикновен барон. Както и да е, раздърпания мъж пред него изобщо не приличаше на спокойния, безупречно облечен виконт, който Алекс познаваше.

Той му подаде питието, точно когато нов писък от горния етаж разсече нощта. Мъжът погълна брeндитo на един дъх и потръпна.

— Какво й сторих? Не трябваше никога... Не знаех, че ще се стигне до това.

Алекс също изпи питието си. Не беше сигурен дали е достатъчно смел за подобен сърдечен разговор с мъж, когото едва познаваше. И за най-голямо неудобство на Алекс, Роулинс прие мълчанието, като разрешение да продължи.

— Малвина е моят живот. Тя е най-прекрасната жена в Англия. По дяволите, не искам да умре. Обичам я.

Алекс даде всичко от себе си, за да прикрие шока си от този емоционален изблик. Със сигурност виконт Роулинс и съпругата му бяха забележителна, добре подхождаща си двойка, но той никога не бе предполагал, че се обичат.

И той, както всички останали в града, смяташе, че Роулинс се е оженил за прямата, вятърничава Малвина Хенли, заради нейните десет хиляди на година. Но заради любов? Не, никога.

— Да, виждам от изражението ти, че не ми вярваш — каза Роулинс. — Никой не вярва. Но Малвина е най-добрата жена, която някога съм срещал. О, не ме разбирай погрешно, не е никак лесно да се живее с нея, но безспорно има нещо в нея. Нещо, което ме подлудява, което ме кара да искам да бъда по-добър човек — той спря и погледна встрани и Алекс осъзна, че раменете на мъжа се тресяха, а главата му бе сведена, за да скрие сълзите.

— Обичам я толкова много — успя да каже Роулинс след няколко мига. — Но ти трябва да разбираш как е... след като си се оженил поради същите причини.

— С-същите? — заекна Алекс.

— От любов — каза прозаично Роулинс, сякаш въвеждаше Алекс в някое чудно тайно общество. — Не бива да се срамуваш от това. В нашето общество е рядък дар да намериш жена, която можеш да обичаш с цялото си сърце. Истинският срам е, че толкова много мъже смятат за престъпление това, да те е грижа за съпругата ти. Колко жалко за тях, не мислиш ли?

Алекс просто кимна. Не знаеше какво да каже след всичко това. Как би могъл да сподели на Роулинс истината — че Емалийн не е негова съпруга. Че той не е влюбен?

Виконтът си наля още една чаша и подаде гарафата на Алекс. Хрумна му да каже на графа, че не смята пиенето за добра идея. Изглежда то караше хората да забравят добрите маниери, според които подобни въпроси не се обсъждаха. Но в същото време Алекс усети любопитство. Роулинс обичаше Малвина? Тази вечер преминаваше от показателна към невероятна.

Отгоре долетя още един ужасяващ вик, дълъг, болезнен вой. Звук, който сякаш прорязва нощта. Алекс не завиждаше на Емалийн за мястото ѝ до Малвина. Това, че бе отишла, говореше много за характера ѝ.

Той се съмняваше, че би бил в състояние да събере толкова кураж. Но вероятно това бе едно от качествата на жените, на които мъжа трябваше да се възхищава, дори да завижда. В крайна сметка, жените бяха тези, които се грижеха за двете най-важни събития в живота — да доведат дете на бял свят и да утешат тези, които го напускат.

Виконтът изпи брендите си, приближи се и отново напълни чашата на Алекс, а след това и своята. Алекс се загледа в питието си. Кехлибарената течност се въртеше по чашата като безкрайна мъгла, изпълнена с тайни, с обещания. Виковете ставаха все по-чести и всеки един бе като нож. Той реши, че още едно питие не е чак толкова лоша идея. Да притъпи съзнанието.

— Как би могла да преживее това? — роптаеше Роулинс.

— И аз си мислех същото — каза Алекс, осъзнавайки, че думите му вероятно не бяха чак толкова полезни, защото виконтът вдигна поглед и в широко отворените му очи прочете тревога. — Искях да кажа — продължи Алекс, — че съпругата ти има огромна воля за живот. Съмнявам се, че това ще е краят ѝ.

Роулинс кимна, вкопчвайки се в насърчителните думи като в спасително въже.

— Ще разбереш по-добре, когато твоето време настъпи. Когато крачиш на долния етаж и чакаш детето ти да се роди.

— Моето... — Алекс поклати глава. — Не мисля, че това...

— Съжалявам — каза бързо Роулинс. — Забравих, че здравето на лейди Седжуик не... по дяволите, съжалявам.

— Не се тревожи.

— Но ти си се сблъсквал с това, нали? — попита Роулинс.

— С кое? — попита той, вдигайки поглед към тавана. Към стаята над тях, където лейди Роулинс раждаше.

— Вероятността да изгубиш съпругата си. Малвина каза, че лейди Седжуик е била отчайващо болна миналата зима. Че почти... — той затвори очи и поклати глава. — Мисля, че ставам твърде фамилиарен. Знам, че не сме приятели, но се чувствам така, сякаш имаме нещо общо.

— Общо? — повтори Алекс.

— Съпругите ни, приближаващи се до смъртта. Любовта ни към тях.

Алекс се почувства неловко. Те нямаха нищо общо. Наистина нямаха. Освен факта, че Малвина и Емалийн споделяха склонността да се месят в чужди работи.

— Беше трудно — каза той дипломатично. Повече, отколкото Роулинс можеше да си представи.

Мъжът се стовари в близкия стол и посочи на Седжуик съседния.

— Знаех си, че ще разбереш. Малвина напълно промени живота ми, когато я срещнах. Преобърна го с главата надолу.

Алекс вдигна чаша по този повод. Може би все пак имаха нещо общо.

Що за мисъл?

Той погледна към чашата си и осъзна, че брандита на Тотли вероятно бе най-хубавото и най-нелегалното от френските реколти. То

проникваше право в главата му и го правеше луд, колкото Роулинс.

— Когато я видях на бала в Алмак разбрах, че тя ще бъде жената за мен. Движеше се из залата като Венера.

Погледът на Алекс се стрелна нагоре. Като Венера? Не бе ли това, което си помисли първия път, когато очите му се спряха на Емалийн?

— И ме въвлече в брачно преследване. Напълно ме обърка с флиртуването си. Небеса, тя ме подлуди, по същия начин, по който очарова всеки, който я срещне.

Алекс можеше да поспори по въпроса, че Малвина Хенли някога бе очаровала някой с безсрамието си, но Емалийн... е, това бе друг въпрос. Тя изглежда притежаваше обаяние, достатъчно за цяла дузина съпруги.

— Когато срещна лейди Седжуик, не разбра ли веднага? Не усети ли със сърцето си, че има нещо в нея, което ще направи обикновения ти живот завършен, и ще ти дава причина да се събуждаш сутрин, за да видиш каква бъркотия ще забърка? — Роулинс въздъхна. — Аз разбрах това още през първите двадесет и четири часа от срещата си с Малвина. Че никога няма да има друга жена като нея в живота ми, и че ще сторя всичко, ще се откажа от всичко, за да я задържа до себе си.

„Да се влюбиш в някого само за една нощ? Невъзможно“, прииска му се на Алекс да каже на домакина си. Но точно в този момент часовника удари един и той осъзна, че току-що са отминали неговите двадесет и четири часа.

Един ден с Емалийн. Как да отрече, че живота му никога вече нямаше да е същият? Внезапно той разбра какво точно казваше виконта. И, Господи, как му се искаше да не беше.

Емалийн седеше до Малвина, която измъчено стискаше ръката ѝ. Акушерката бе заета в другия край на леглото.

— Излиза неправилно — каза спокойно старата жена. — Трябва да го обърна. Няма друг начин.

Малвина отново извика, когато нова контракция разкъса тялото ѝ.

— Не бива да се напъва — каза акушерката на Емалийн. — Природата ѝ казва да го прави, но вие не трябва да ѝ позволявате.

— Никакво напъване — повтори Емалийн. Как, по дяволите, щеше да изпълни това? Тя освободи ръката си и се пресегна за кърпата до легена, наисна я в студената вода и попи мокрото чело на приятелката си. — Малвина, не трябва да напъваш.

Виконтесата не ѝ обърна внимание, стенойки и плачейки.

— Разсейвайте я, милейди — инструктира я раздразнената акушерка. — Накарайте я да мисли за нещо друго. Нещо, което наистина няма да може да преглътне.

Малвина отново започна да вие, нехаеща за хората около нея и за думите на акушерката.

Емалийн пое дълбоко дъх и се качи в голямото легло, допълзя до приятелката си и хвана лицето ѝ в ръце.

— Малвина, Малвина! — каза грубо тя. — Чуй ме.

— Умирам, Емалийн. Не мога да го понеса. Кажи на Роулинс, че го обичам. Бих била горда да бъда негова графиня.

Негова графиня. Графинята на Тотли. Емалийн се засмя. Знаеше как да разсее Малвина.

— Малвина, да не си посмяла да умреш. Нима искаш това дете да бъде отгледано от свекърва ти? От лейди Тотли?

Споменаването на майката на Роулинс привлече вниманието на Малвина, по-бързо от гледката на нови шапки на Бонд стрийт.

И както акушерката бе помолила, това заседна в гърлото ѝ, както нищо друго.

— Лейди Тотли? — успя да простене тя.

— Да. Лейди Тотли. Кой друг би се заел да наеме бавачката и учителите на бебето, освен лейди Тотли?

Малвина присви очи.

— Не — извика тя. — Никога!

— Така ще е — каза ѝ Емалийн. — Остави наследник. Ами, ако детето ти е момиченце? Би ли позволила на старата вещица да отгледа дъщеря ти? Да избере училището ѝ? Да я представи на кралицата?

— Никога! — изкрещя Малвина и се надигна в леглото, подпирайки се на лакти.

Емалийн нямаше да спре до тук.

— Знаеш, че графинята няма да намери покой, докато Роулинс не се ожени повторно. Този път подходящо.

На Малвина това ѝ дойде в повече. Очите ѝ се присвиха, челото ѝ се набръчка, тя погледна към акушерката и попита:

— Какво трябва да направя?

Продължаващата с часове тишина изнервяше Алекс повече и от писъците. Виконтът и баронът бяха потънали в мълчаливо, самотно бдение, прекъсвано само от някое сподавено ридание или звуци от движение горе, които привличаха вниманието им.

И точно, когато първите лъчи на зората започнаха да танцуват по покривите на Хановер скуеър, вратата към библиотеката най-сетне се отвори и икономът на Тотли влезе.

— Милорд, нуждаят се от вас горе.

Роулинс хукна към вратата, но също толкова бързо спря.

— Седжуик... не мисля, че мога... ще бъде ли твърде голямо изпитание за теб, ако дойдеш с мен?

Алекс искаше да поклати глава и да си спести ужасяващата сцена, която сигурно ги очакваше. Но Емалийн бе там. И искаше да знае, дали тя... е добре, искаше да я види. Можеше да има нужда от него. Това, колкото и да бе странно, бе по-скоро надежда, осъзна той. Че Емалийн, силната и решителна Емалийн, може да се нуждае от него.

Той изправи рамене и кимна на Роулинс. Докато следваше виконта през сумрака на утрото, тъмната още къща изглеждаше така, сякаш бе затаила дъх. Точно както земята, когато първите слънчеви лъчи се прокрадват зад хоризонта и прогонват царството на нощта, известявайки за славата на слънцето. В това тихо утро, изпълнено с очакване, те се качваха по стълбите, за да видят какво бе отредила съдбата през нощта.

На няколко стъпки от вратата, нов звук достигна до ушите им. Плач. Но не на страдаща жена. Плач на бебе. Здрав и силен, известяващ всички, че безкрайните родилни мъки не са били напразни.

— Детето — каза Роулинс и в думите му се четеше безмълвна изненада.

— Твоето дете — каза му Алекс с чувство на гордост... и завист към виконта.

Икономката стоеше до вратата и по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Красиво дете е, милорд — тя отвори вратата и разкри гледка, от която по бузите на двамата мъже се затъркаляха сълзи.

В стаята седеше лейди Роулинс, разположена мълчаливо върху голямото легло, с ревящ вързоп в ръцете.

— Влез, Роулинс, и погледни дъщеря си.

— Дъщеря ми? — прошепна той, пристъпвайки бавно и несигурно в собствената си спалня, сякаш никога досега не е бил в нея.

Малвина му се усмихна и посочи мястото до себе си.

— Съжалявам, не е син.

Той погледна детето и се ухили до уши.

— Тя има твоя нрав — пошегува се той. — Какво повече бих могъл да искам? — той положи нежна целувка върху главата на съпругата си и въздъхна силно, сякаш бе сдържал дъха си цяла нощ.

Алекс се извърна, за да ги остави насаме и очите му веднага попаднаха на Емалийн. Тя седеше на един стол с безжизнен и замаян поглед. Цветът ѝ беше изчезнал и изглеждаше така, сякаш бе видяла повече, отколкото можеше да понесе.

Той коленичи до нея и хвана ръката ѝ.

— Емалийн, Емалийн, добре ли си?

— О, Седжуик — каза тя. — Трябваше да я видиш. Тя успя. Беше ужасно, но тя го направи. Бебето е добре, както и Малвина. Благодаря ти, че ми позволи да бъда тук.

Преди Алекс да успее да каже нещо, акушерката се намеси.

— Нейна светлост трябва да благодари на вас, мадам. Не мисля, че щеше да се справи без вас — тя се обърна към Алекс. — Видяла съм много раждания, милорд, и ви уверявам, че заслугата за щастливия край, който виждате тук, е на съпругата ви. Тя даде на нейна светлост причина да живее, волята да оцелее в трудно време — акушерката избърса ръцете си.

— Не съм направила нищо — каза Емалийн. — Нямам никакви умения в това.

— Вие скромничите — каза акушерката. — Дадохте ѝ силата си и волята да живее, когато тя се бе предала. Разбирам от тези работи, но когато жена се предаде, тя със сигурност е изгубена.

Емалийн отново поклати глава.

— Всичко направи Малвина.

— Продължавайте да го повтаряте, но аз знам истината — тя погледна към Алекс. — Когато настъпи нейното време, изпратете да ме повикат. За мен ще бъде чест — жената приключи със събирането на нещата си и внимателно ги прибра във вълнена торба. Преди да си тръгне, тя спря и каза на Емалийн: — Ако не възразявате, че питам, милейди, какво казахте на лейди Роулинс, за да ѝ помогнете да преодолее трудностите? Ще си остане между нас.

Емалийн се изчерви. Малвина, която изглежда бе чула въпроса от леглото, се провикна:

— Да не си посмяла да повториш и дума от това, Емалийн Денфорд. Нито дума.

Емалийн се засмя.

— Никога, Малвина. Обещавам.

Роулинс погледна към Алекс.

— Предполагам, че това са били хубави думи.

Алекс знаеше какво има предвид той. Това, което бе казано през нощта, щеше да си отиде заедно с нея.

— Несъмнено.

И четиримата се засмяха весело като приятели.

Роулинс издърпа одеялото, за да погледне дъщеря си.

— Какво име ще ѝ дадем? — попита той съпругата си.

— Лусинда — каза Малвина, възвръщайки своята енергичност.
— Лейди Лусинда Емалийн Уидърспуун.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Алекс подаде ръка на Емалийн, докато вървяха към дома. „Хановер скуеър“ бе спокоен и тих, също както къщата на номер 17, когато влязоха вътре.

Въпреки че останалата част от домакинството все още спеше, Симънс бе там. Винаги лоялен и търпелив, той изчакваше завръщането им.

— Милорд, милейди, как е лейди Роулинс?

— Много добре — отговори му Алекс. — Тази сутрин роди прекрасна дъщеря. Лейди Лусинда Емалийн Уидърспуун.

Това накара Симънс да се надуе. Той се поклони леко на Емалийн, осъзнавайки оказаната ѝ чест — признание за участието ѝ в появата на най-новия член на обществото.

— А лейди Роулинс? — попита той.

Седжуик се засмя.

— Когато си тръгнахме, тя пишеше молба за записване на лейди Лусинда в института на мис Емъри. Изглежда изборът на правилното девическо училище не може да бъде отлаган или оставен на случайността.

Симънс се засмя.

— Много се радвам да го чуя.

Алекс се обърна, за да помоли Емалийн да разкаже, но от нея нямаше и следа. Беше изчезнала. Той се огледа из фойето и я забеляза да се качва уморено по стълбите. Приличаше на осъден човек, който върви към бесилото.

Икономът изпревари Алекс.

— Милейди — попита той, — има ли нещо, което мога да сторя за вас?

— Не — тихо отговори Емалийн от площадката. — Няма да отнеме много време. Просто трябва да си взема чантите.

Симънс му хвърли изпълнен с тревога поглед, който отразяваше абсолютно точно мислите на Алекс.

Да си вземе чантите?

— Милорд... — понечи да протестира Симънс.

Той не изчака да чуе останалото, тъй като вече бързаше след нея и вземаше по две стълби наведнъж. Когато я настигна в спалнята, тя бе отворила шкафа, където бе прибрана чантата ѝ.

— Какво правиш? — попита той.

— Събирам си нещата — дори не го погледна.

Значи си мислеше, че се е провалила! Че е загубила облога. Почти успя, заради измислените си истории, но се бе поправила по толкова много други начини, че той не знаеше откъде да започне. Тази вечер тя бе повече дама, от която и да е друга жена в стаята — подкрепи мис Мабърли, когато всички други спокойно оставиха горкото момиче да изстрада съдбата си. Освен това помогна и на лейди Роулинс.

Емалийн не бе загубила облога им, а го бе спечелила съвсем безспорно. Спечелила? Небеса, какво си мислеше той? Това беше неговият шанс. Начин да се измъкне от тази каша. Щеше да върне предишния си живот. Подреденото му, предсказуемо, уравновесено съществуване, точно както трябваше да бъде.

Внезапно тази вероятност вече не изглеждаше толкова светла и бляскава, колкото обещаваше. Как би могъл да знае, че щастието ще пресече пътя му повече от веднъж? Вероятно имаше друг начин да се справи с тази бъркотия... Поне засега. Със сигурност, ако ѝ позволише да остане, щеше да въведе някои строги правила. В крайна сметка, той все още беше господар на дома си...

— Не си спомням да съм ти дал разрешение да опаковаш — каза Седжуик, използвайки най-надутия си тон.

Това я накара да вдигне поглед.

— Прощавай? — изстреля тя. — Нима не мога да взема собствените си принадлежности? Въпреки че ме мислиш за крадла, те уверявам, че никога не съм присвоила от някого нещо, което...

— Седни — заповяда той, посочвайки ѝ един стол.

Емалийн понечи да протестира, но Алекс ненапрасно бе двадесет и втория притежател на титлата Седжуик. Той отново посочи стола и я прекъсна с най-повелителния си поглед. Този, който семейната легенда твърдеше, че първият барон е използвал, за да обърне неверниците в бяг, докато е служил на Ричард Лъвското сърце.

Емалийн изглежда имаше по-твърд характер от сарацините, защото го изгледа оскърбено, но това трая само миг, след което въпреки всичко седна. Понякога репутацията на тесногръд, нетърпящ глупости човек, имаше своите предимства.

— Ще ти задам отново същия въпрос. Коя си ти?

Тя присви устни.

— Няма никакво значение.

— Не съм съгласен — той срещна изненадата в очите ѝ спокойно.

Тази вечер се бяха променили много неща. Това, че бе видял Роулинс, vyplъщението на недосегаемия коринтянин, да излива душата си по подобен начин, накара Алекс да се съмнява във всичко, в което бе вярвал. Можеше ли да бъде истина? Възможно ли бе човек да се влюби в жена само за няколко часа?

Нямаше как да отрече, че има нещо в Емалийн, което докосва сърцето му. Но все пак, измамите ѝ като Емалийн и като тази мис Дойл, не му оставяха избор. Освен ако...

— Не, Седжуик. Беше прав по-рано. Аз не съм дама.

Той поклати глава.

— Емалийн, сгрехих, когато казах това. Тази вечер ти доказва обратното — твоята добронамереност към мис Мабърли, забележителната подкрепа, която оказа на лейди Роулинс.

— Седжуик, аз не... — понечи да каже тя и отмести поглед при похвалите му, като махна с ръка. Дланта ѝ застина във въздуха и се приземи върху устата ѝ, за да скрие голяма прозявка. — Наистина аз не съм...

— Бих искал да останеш.

Сега тя го погледна. Предпазливо и отказвайки да повярва, че е чула правилно.

— Искаш какво?

— Да останеш — той направи няколко крачки напред-назад. Някакви безумни наченки на план се заформиха в главата му. — Бих искал да останеш за две седмици.

— Защо? — тя скръсти ръце на гърдите си и подозрителността ѝ явно си пролича.

— Защото... ами... е — той се огледа из стаята и отново видя промените, които грижливо бе направила. — Защото бих искал да

довършиш работата си тук. Не бих понесъл да видя как къщата остава недовършена. И, между нас казано, ако ти не довършиш започнатото, лейди Лилит ще се намеси — той затвори очи и потрепери. И тогава ги отвори леко, за да оцени реакцията ѝ.

Тя му се усмихна сънливо.

— Знам, че разказах тази история и не съжалявам, че го направих. Ако беше чул лейди Оксли...

Алекс поклати глава.

— Не е нужно да обясняваш, Емалийн. Ти спечели облога.

— Не виждам как... — тя потърка чело и клепачите ѝ се затвориха, предавайки се тежко.

Каква нощ бе имала само. Направо не вярваше, че все още е будна.

— Облогът ни беше, че ти трябва да минеш за моя... моя... — явно имаше проблеми с изричането на думите „моя съпруга“ и най-накрая се спря на: — Лейди Седжуик и ти го стори. Не виждам причина да възразявам за начина, по който го направи.

— Значи наистина искаш да остана?

Той кимна и отново започна да крачи.

— Но имам известни условия. Първо...

Но, когато се обърна откри, че изискванията му ще трябва да почакат. Дамата бе заспала с щастлива усмивка на лицето.

Алекс въздъхна и коленичи пред нея, като отмести няколко немирни кичура руса коса от лицето ѝ. „О, какво, по дяволите, ще правя с теб, Емалийн?“

Е, докато този пъзел се нареди, помисли си той, щеше да е най-добре да я остави да поспи. Затова я вдигна и я занесе до леглото. Тя се размърда в ръцете му и се сгуши по-близо.

— Благодаря ти, Седжуик — прошепна, докато той я поставяше на леглото и я покриваше с одеялото.

— Не — каза Алекс на вече заспалата ѝ фигура. — Аз ти благодаря.

И наистина го вярваше, поради толкова много причини, за повечето от които дори не смееше да си помисли.

Емалийн се събуди след няколко часа. Слънчевата светлина нахлуваше през ефирните завеси и обливаше стаята с топъл блясък. В удобното легло, все още в полубудно състояние, думите на Седжуик ясно ечаха в замъглените ѝ мисли.

„Бих искал да останеш.“

Бе я помолил да остане. Тя все още не можеше напълно да повярва и се чудеше, дали молбата му не е била просто плод на въображението, породен от феята на сънищата. Не, не можеше да е истина.

— Да, помолих те да останеш — този път думите не бяха въображаеми, а изречени от самия него.

Тя стана и се огледа, докато не забеляза Седжуик, облегнат на рамката на вратата между спалнята и всекидневната.

— Откъде знаеш, какво си мисля?

— Изглеждаше отново готова да си тръгнеш.

Емалийн сигурно още спеше, защото можеше да се закълне, че е доловила следа от безпокойство в думите му. Наистина ли искаше да остане? Особено след всички проблеми, които бе причинила снощи.

— Ти заспа, преди да стигнем до съгласие — каза Седжуик, като напусна поста си до вратата и се приближи до леглото.

Облечен във военни бричове и бяла риза, той по-скоро приличаше на разбойник, отколкото на благородник. Особено, когато натъртванията около подутото му око сега представляваха компрометираща дъга от лилаво, черно и тъмно червено. Разбойник, как ли пък не! Тя не бе толкова глупава, че да се влюби в такъв. И трябваше да се обърне със същите доводи към сърцето си, по отношение на барона. Той бе точно толкова опасен за бъдещите ѝ планове, колкото ако яздеше по северния път с пистолет в ръка и викаше „Парите или живота!“

Спонтанната целувка, която бяха споделили в каретата трябваше да е достатъчно предупреждение. Самата мисъл за това, как устните му покриват нейните, отне дъха ѝ и дълбоко разтърси тялото ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха при спомена, как се бе почувствала, при милувката на ръцете му. Най-интимната ѝ сърцевина се бе стегнала от болка, като копнееше за същото докосване. О, щом само присъствието му близо до нея ѝ причиняваше това, се съмняваше, че ще успее да

запази професионално отношение за цели две седмици. Без значение какво бе заложено.

Емалийн вдигна поглед към него и забеляза същото признание в неговите очи. Той споделяше съвсем същите спомени. Но после се погледна и осъзна, че може и да си мисли за друга среща... такава, която тя със сигурност не помни.

— Къде са ми дрехите? — настоя Емалийн. По дяволите, бе облечена само в долна риза. Ако трябваше да е честна, гнева ѝ бе по-скоро заради това, че не си спомняше как той я съблича, отколкото заради самия факт, че го е направил.

— Не съм сторил нищо... искам да кажа... — челото му се набразди. — Просто си помислих, че ще ти е по-удобно без роклята. Уверявам те, бях джентълмен, доколкото позволяваше ситуацията.

О, по дяволите Седжуик и неговата проклета чест. Той дори не се бе опитал да се възползва от нея.

— Благодаря ти — каза тя накрая и издърпа чаршафите благоприлично до брадичката си. Точно тогава, часовникът на полицата отбеляза часа и погледът ѝ се отправи натам.

— Мили Боже! Минава три — тя изскочи от леглото, взе халата си и се отправи към дрешника.

— Къде отиваш? — попита той.

— Да работя. Имам много неща за вършене — каза му и извади семпла рокля, чиста риза и чифт чорапи. После спря и го погледна.

Седжуик изглеждаше добре отпочинал и по-скоро доволен. Твърде доволен.

Емалийн отново се погледна и се зачуди дали е бил толкова благороден, колкото твърдеше. Наистина тя бе имала някои доста интригуващи сънища с него.

— Къде спа?

— Тук — каза ѝ той, а веждата му се изви в шеговитата арка.

— Тук? — попита тя и погледна към леглото в търсене на втора вдлъбнатина в матрака.

— Мадам — каза Алекс и скръсти ръце върху гърдите си. — Бих искал да знаеш, че Симънс любезно приготви едно от старите походни легла на дядо ми във всекидневната.

Тя се огледа и забеляза дългото, тясно легло, натъпкано вътре.

— Откога си буден? — попита Емалийн, плъзна се покрай него в другата стая и се скри зад паравана, за да се облече.

— Достатъчно дълго, за да знам, че говориш насън — каза Алекс и я последва във всекидневната.

— Не е вярно — отговори тя, като надзърна отстриани на паравана.

Той сви рамене.

— Кълна се, че чух името си от тази стая. Няколко пъти.

Емалийн усети как се изчервява.

— Не бих била толкова недискретна.

— Значи признаваш, че си ме сънувала?

— Никога — отрече тя.

— Както кажеш. Но и двамата знаем истината, нали?

„Непоправим човек.“

— Какво правиш, спотайвайки се тук? — попита Емалийн, като си помисли, че е по-добре да смени темата.

— Чаках да се събудиш.

Тя изсумтя, погледна в огледалото и въздъхна при вида на косата си.

— Кажи ми истината, Седжуик. Ти си ужасен лъжец.

— Какво имаш предвид?

Емалийн излезе и застана пред него.

— Защо си тук?

— Чакам те — той изрече думите с такава непоколебима твърдост, че тя отстъпи назад. — Емалийн, чаках отговора ти. Ще останеш ли?

„Остани и бъди съсипана. Остани и сърцето ти ще бъде разбито.“ О, не трябваше, но отговора дойде, преди да е успяла да го спре.

— Да, Седжуик, ще остана — прехапа устната си и безмълвно се прокле. Сега лошо ѝ се пишеше. — Но, ако го направя, ще има някои условия.

— Съгласен съм, аз самият имам няколко свои.

Разбира се, че имаше. Това беше Седжуик, все пак. Тя се промъкна покрай Алекс, чувствайки се твърде неудобно да стои толкова близо до него, дори сега, когато бе облечена.

— Какво предлагаш? — попита и се настани на канапето в другия край на стаята с превзето скръстени ръце в скута си.

— Първото и най-важно — започна той от мястото си до вратата, — искам да довършиш къщата.

— Пълна свобода на действие?

— Каквото ти сърце желае — предложи Алекс.

Емалийн не посмя да му каже какво желае сърцето ѝ, но поне можеше да осъществи една малка част от мечтите си, като превърне номер седемнадесет в къщата, която винаги си бе представяла. — Какво друго?

— Трябва да се съгласиш да бъдеш кума на мис Мабърли.

Помисли, че не го е чула правилно.

— На сватбата ѝ?

— Да — потвърди той. — Мисля, че би намерила някаква утеха в присъствието ти.

Емалийн усети как дъхът ѝ засяда в гърлото. Благородниците го смятаха за тесногърд и безсърдечен? Колко нелепо!

— О, Седжуик...

— О, не, недей. Не ме гледай по този начин. Просто помислих, че беше мила с нея и, ако горкото момиче трябва да се омъжи за Оксли, нека да има малко разтуха в този ден.

— Искаш да го направя за доброто на мис Мабърли?

— Да.

— И за нищо друго?

— Не — той направи още няколко крачки. — Е, може би имам и друга причина — твърдението ти от по-рано. Обществото да види Емалийн и да я свърже с теб. Това имаше смисъл. Трябва да потушиш повечето от спекулациите относно съпругата ми, само ако...

— Ако какво?

— Ако спреш да разказваш нелепи истории за мен.

Тя трепна.

— Много съжалявам за снощи. Но ти не беше там. Лейди Оксли каза най-обидните неща за теб и аз почувствах, че като твоя съпруга...

Веждата му се повдигна.

— Като въплъщение на Емалийн, бе мой дълг да защита честта ти.

Алекс поклати глава.

— Мисля, че предпочитам историята с разбойниците, която разказа на Хюбърт и лейди Лилит.

Емалийн вирна нос.

— Разкрасяването на характера ти бе извънредно полезно.

— Полезно? — възкликна той. — Ти каза на най-лошите клюкарки в града, че съм преминал през преспи, за да бъда до теб.

— Просто ти давах предимство за по-късно.

— Как така?

— Когато решиш да се ожениш — наистина — няма да имаш проблеми с намирането на съпруга. Всяка млада дама в града ще се бори за ръката ти.

— Да, и очакванията й ще надвишават възможностите ми.

Емалийн го погледна.

— Може да се изненадаш от себе си.

— Не, не ставай жертва на собствените си романтични истории. Нека те уверя, не съм от този тип. Преспи, как ли не!

— О, Седжуик, обзалагам се, че би преминал и през много повече, за някого, когото обичаш. За твоята Емалийн. Всъщност си мисля, че си си измислил съпруга, просто защото не си успял да намериш идеалната жена.

— Подобно създание не съществува.

— Може би не си я потърсил — и този път, погледът му се впи в нея, сякаш опитваше да намери такава в този момент. Чувствайки се неудобно под критичния му взор, тя се изправи и отиде до огледалото, за да довърши косата си. — Какво друго? — попита. — Каза, че имаш и други условия. Какви са те?

— Преди да заминеш ще ми кажеш какво те доведе тук и кой друг знае тайната ми.

Емалийн въздъхна. Алекс заслужаваше да научи истината.

— Така е честно. Но нито ден преди това — и приглади набързо направения кок, като набута няколко немирни кичура обратно. — Нещо друго?

— Да. Без повече пърмийл. Никакво залагане, Емалийн.

Тя прехапа устна. Е, със сигурност, когато потеглеше за съревнованието по пикет на Уестли, нямаше вече да се налага да спазва тези ограничения и затова кимна. — Имаш ли още изисквания?

— Не. Това би трябвало да е достатъчно засега — каза й той. — А ти?

Емалийн затвори очи и въздъхна, насилвайки думите да излязат от устата ѝ.

— Настоявам... е, мисля, че ще е най-добре, ако не повтаряме грешката от миналата вечер.

— Кое? Отиването у лейди Оксли? — пошегува се Алекс.

Тя го погледна криво.

— Това се разбира от само себе си. Но това, което имах предвид беше... исках да кажа, в каретата, когато ние... — Емалийн скръсти ръце на гърдите си. — Може да се представям за твоя съпруга, но това не означава, че ще... е, не съм от този тип жени.

Това не бе цялата истина, тъй като целувката му можеше да изкуши и най-непорочното сърце да вземе участие в куп греховни удоволствия. Желания, които сега навестяваха нейните сънища, съкровенията ѝ мисли, когато го погледнеше как стои там, самото възплащение на благородно съвършенство, в накъдрената си бяла риза и опънати бричове.

— Емалийн, няма да усложнявам ситуацията, като изисквам... съпругеските си права.

„Страхувах се, че ще кажеш това“, помисли си тя.

— Извинявай? — каза Седжуик, а веждата му смаяно се повдигна. — Изглеждаш така, сякаш имаш да кажеш нещо.

— Радвам се да чуя, че си съгласен — каза Емалийн и се обърна отново към огледалото, като набързо и ненужно оправи косата си, ловко избягвайки да го погледне в очите.

— Докато не се нахвърлиш върху мен — каза Седжуик. — Сигурен съм, че ще успея да контролирам...

— Да се нахвърля върху теб? — тя забучи още една фиба в кока си и се завъртя. — Не съм правила подобно нещо.

— Доколкото си спомням, аз си седях от моята страна на каретата, мислейки за свои си неща, когато изведнъж ти се озова в скута ми.

— Бях неподготвена за внезапното спиране. Не бих се учудила, ако си подкупил кочияша си да изпълни подобна хитрина — тя изстреля своя залп и го погледна.

Очите му засвяткаха и това я очарова.

— Емалийн, дори аз не бих помислил за подобна измама, но със сигурност ще трябва да поговоря с Хенри — Седжуик се обърна, за да

излезе от стаята и тя го хвана за ръкава.

— Да не си посмял — каза му.

— Сигурна ли си?

Емалийн преглътна. О, по дяволите, сама би подкупила Хенри, ако мислеше, че това би променило нещата между тях.

Но оставаше факта, че той бе това, което е — благородник — и като такъв, съдбата му и бъдещите му поколения не можеха да бъдат опетнени от подобен немислим съюз. Със сигурност имаше някой случаен блуден граф, който е захвърлил предупрежденията на вятъра и се е оженил за дама с по-нисък произход, но Емалийн не виждаше, как Седжуик би предприел подобна неразумна стъпка. Не че не бе способен на отчаяни постъпки — насиненото му око и доброволното предложение тя да продължи да се представя за негова съпруга бяха доказателство за това — но имаше други съображения, които никаква ексцентричност или чувство за дълг не биха могли да заличат. И те бяха, че тя бе измамница и, както той убедено бе подхвърлил по-рано, обикновена крадла.

Не, по-добре бе повече да не попада в обятията му, само за да открие, че дама или не, притежава сърце, което може да бъде разбито също толкова лесно, колкото и всяко друго.

— Да, Седжуик — каза му тя. — Сигурна съм.

Той самия изпусна една въздишка.

— Съгласен съм. Права си, така е най-добре.

— Да, най-добре — повтори Емалийн и погледна към пръстите си, които все още почиваха върху ръката му. Бързо издърпа дланта си и се отдръпна от него.

Със сигурност щеше да е лесно да се избягва подобен контакт, заключи Емалийн. Твърде много бе заложено, за да се отклонява. И въпреки това, залогът някак се бе променил. След целувката в каретата и по време на дългата нощ, всичко между тях се бе променило. Трябва да е била голяма глупачка, за да продължава да си повтаря, че ще е лесно да го отбягва. Да пренебрегва зова на сърцето си.

— Така и не каза защо беше тук — попита тя, в търсене на бърз начин да смени темата, да прекъсне връзката, която продължаваше да ги дърпа един към друг, въпреки огромните им усилия да я отхвърлят.

— Оправях някои сметки — каза Алекс и кимна към отворената книга на бюрото. — Но всъщност наредих на Симънс да казва, че бдя

над теб, като награда за твоята смелост и сила на духа при посрещането на снощното изпитание — ухили й се той.

Емалийн му се усмихна в отговор. Поне умението му да извърта се подобряваше.

— Когато даде това извинение, имаше предвид раждането на лейди Роулинс или вечерния прием на лейди Оксли?

И двамата се разсмяха и след миг отново се озоваха на онова опасно, неуловимо място, което имаше силата да ги сближи въпреки всички обети.

Но за техен късмет на вратата леко се почука.

— Да — извика Седжуик, обръщайки се твърде бързо според Емалийн.

— Милорд? — обади се Симънс от вратата. — Има нередност в балната зала, която изисква незабавното внимание на лейди Седжуик.

— О, Боже! — каза тя и погледна към часовника. — Търговецът трябва да е тук. Страхувам се, че той и синьор Донати не са на едно мнение.

Алекс я проследи с поглед, как излиза и изпусна дълга въздишка.

— Да разбирам ли, че лейди Седжуик ще остане малко по-дълго? — попита Симънс.

— Да, за две седмици.

— Радвам се да го чуя, милорд.

— Има ли още нещо? — попита Алекс и си помисли, че вероятно истинската причина икономът да се появи, е била, за да се застъпи за Емалийн.

— За съжаление, има. Мистър Денфорд настоява да ви види. Той има някои сведения, които би искал да обсъдите и се страхувам, че ще пожелае да поговорите за обидата на мисис Денфорд.

Алекс изстена.

— Трябваше да изхвърля и двамата. Каква досадна двойка.

— Сигурен съм, че мисис Симънс и прислужничките ще са много щастливи да помогнат с опаковането на багажа — предложи икономът.

Алекс си представи, как целия персонал би помогнал, за да види Хюбърт и лейди Лилит изхвърлени на улицата.

— Страхувам се, че не можем да направим това. Въпреки че не знам защо не са отседнали у Оксли. Той им е точно толкова роднина,

та дори и повече от мен, смея да кажа.

— Вярвам, че храната тук е по-добра — каза Симънс.

Тъй като бе вечерял у графа предишната нощ, Алекс не би могъл да оспори това. Вероятно женитбата му с някоя наследница би подобрила кухнята в Оксли хаус.

— Мога ли да предложа друг вариант за прекарване на следобеда, освен с мистър Денфорд, милорд?

— Небеса, да, човече, помогни ми.

— Мисля, че ако имате по-важни ангажименти, бихте могли да се измъкнете от него.

— Като например? — попита Алекс, защото явно лукавия му иконом имаше план.

— Може би пикник, милорд. С нейна светлост. Вярвам, че тя обича природата, а и това ще е добро извинение да задържи и двама ви далеч от къщата, както и ще спести на нейна светлост компанията на мисис Денфорд.

Пикник? Не беше ходил на такъв, откакто беше младеж и спомените все още стопляха сърцето му.

— Превъзходно предложение, Симънс — въпреки че след като го каза осъзна, че не бе нужно да звучи толкова ентусиазирано. Това само щеше да окуражи сватовническите опити на Симънс, така че добави: — Дори и само защото ще предотврати сблъсъка между лейди Седжуик и лейди Лилит.

— Да, разбира се, милорд — отговори Симънс.

— Много време ли ще отнеме да се приготви кошница с необходимите вещи? — Алекс можеше да се обзаложи, че икономът вече е приготвил екипажа, богато натъпканата кошница, подходяща за пиршество, а също и останалите от дядо му военни походни мебели, вързани отзад на файтона.

— Не, изобщо, милорд — възрази Симънс. — Всъщност готвачът на Тотли изпрати солидна кошница тази сутрин, като благодарност за помощта на лейди Седжуик снощи — той спря за миг. — Истина ли е? Че нейна светлост е спасила живота на лейди Роулинс?

Алекс кимна.

— Така каза акушерката.

Симънс засия.

— Знаех си. Особено сега, след като детето носи нейното име. Трябва да ви кажа, че целия персонал се пръска от гордост.

Въпреки собствените си чувства по въпроса, Алекс опита да смекчи силното уважение, което иконома му изпитваше към Емалийн.

— Запомни, Симънс, тя ще бъде с нас само за две седмици.

Симънс присви устни, но не каза нищо.

— Така трябва да бъде — настоя барона.

— Не виждам защо...

— Симънс — Алекс поклати глава. — Страхувам се, че така трябва да бъде.

Само миг повече от две седмици и се съмняваше, че ще успее да я изтръгне от живота си. От сърцето си...

— Както кажете, милорд — Симънс се поклони и излезе през вратата. — И ще се погрижа за молбата ви незабавно — той понечи да тръгне, но спря. — А лейди Седжуик? Да я информирам ли за желанията ви?

— Не, аз ще отида да ѝ кажа.

Симънс кимна.

— Много добре, милорд.

— Симънс?

— Да, милорд?

— Откъде знаеш, че Емалийн харесва природата?

Икономът се усмихна.

— Човек трябва само да се огледа из къщата, за да го разбере.

И докато Алекс следваше иконома надолу по стълбите, към балната зала, отново огледа къщата и видя, колко очевидно бе това, което Симънс бе казал. Цветовете, които бе избрала. Дълбоко синьо като небето през юни. Деликатното жълто на безстеблената иглика. Зелено във всички нюанси, от първия лъч на пролетта, до богатото тъмно зелено на лятото. Тя бе прогонила бляскавото златно, тъмно червеното, лукавството на града, за да превърне къщата на Хановер скуеър в духовен оазис.

„Чудя се какво ли би направила с абатството“, помисли си той и реши, че най-вероятно би изхарчила цялото семейно богатство, докато ремонтира наследствения му дом.

Алекс нахлу в балната зала, докато си мислеше какво удоволствие би било да я остави да го направи, само за да накара

Хюбърт да припадне от шок, заради загубата на потенциалното му наследство.

Голямата стая отново бе кошер от дейности. Хората, поставящи тапетите, бяха в конфликт за място с художника и помощниците му, докато те нанасяха последните щрихи върху тавана. Мистър Старлинг и синьор Донати бяха в средата на стаята и спореха по някакъв въпрос, а Емалийн бе застанала помежду им с ръце на хълбоците, вбесено вдигнала поглед нагоре.

— Ъ-хъм — покашля се той.

Търговците внезапно прекратиха свадата си и на практика започнаха да се надпреварват, кой да му угоди.

— Il mio signore...^[1]

— Лорд Седжуик, моите извинения за безпокойството, но уважаемия ми колега тук не...

Алекс мина покрай тях, игнорирайки раболепието им, вперил поглед в Емалийн.

Докато се приближаваше, той забеляза малко синя боя на носа ѝ. Остави я да стигне до същността на нещата, без да я разсейва. Жената бе същинска вихрушка.

— Толкова се радвам, че си тук — започна тя, без какъвто и да е поздрав или предисловие. — Изглежда не мога да накарам тези двама мъже да работят заедно. Мистър Старлинг твърди, че не иска да излага на риск тапетите си, докато синьор Донати и помощниците му разплискват боя наоколо. А аз нямам никаква представа какво казва синьор Донати. Не разбирам и дума на италиански, но с малкото френски, който той знае, успях да стигна до извода, че помощникът му, който обикновено е превеждал, бил нает от някаква цинична дама, която искала будоара ѝ да бъде боядисан със сцени от Неапол. И после продължава да говори нещо напълно безскрупулно за използването на Везувий, за да отърве света от надути английски търговци.

Алекс се засмя.

— Остави ги на мен.

Той пристъпи в центъра на данданията и се обърна първо към синьор Донати на неговия роден език.

Преводът на Емалийн бе почти точен, но очевидно, помощникът бе взел и папката със скици на синьора и сега мъжът нямаше чертежите, с които да довърши фреските.

Емалийн бе наблизил и слушаше разговора.

— Ти говориш италиански?

— Si^[2] — каза Седжуик и ѝ обясни цялата ситуация, включително и името на виновника.

— Лейди Джарвис! — Емалийн скръсти ръце на гърдите си. — Тя беше много заинтересована от работата на синьора предишната вечер у Малвина, но според лейди Роулинс, е твърде стисната, за да плати за работата на майстора.

— Е, очевидно е намерила друг начин да получи фреските си.

— Милорд, ако ме извините — каза мистър Старлинг, — можете ли да намерите смисъл в хленченето на този приятел? Защото ще съм ви благодарен, ако му кажете да...

— Мистър Старлинг — Алекс прекъсна оплакването на мъжа. — Мисля, че ще намерите малко съчувствие за вашия приятел майстор, когато чуете причините за „хленченето“ му — и му разказа за подмолната тактика на лейди Джарвис.

— Е, аз никога... — каза мистър Старлинг. — Скандално. Сега разбирам какво е докарало господина до подобно състояние. Моля, предайте му извиненията ми и го попитайте, как бих могъл да помогна. Не бих искал да си мисли, че всички сме толкова непочтени. Да краде чираци!

— Тогава, мистър Старлинг, вероятно бихте могли да бъдете малко по-сговорчив със синьор Донати тази сутрин. Вероятно бихте могли да работите в другия край на стаята, а аз ще го помоля да премести съдовете си с боя от пътя ви.

— Чудесна идея, милорд. Да, разбира се, ваша светлост — каза той, покланяйки се. — Ти, там — извика Старлинг на един от своите чираци. — Премести тези стълби и направи на чуждестранните ни приятели малко място.

Междувременно, Емалийн бе свалила престилката си и се бе запътила към вратата.

Алекс я хвана за ръката.

— Къде отиваш?

— При лейди Джарвис, за да взема скиците. Няма да позволя балната ми зала да бъде копирана по вкуса на тази жена.

Алекс погледна буреносното ѝ изражение и се засмя.

— Не, няма да го направиш. Последното нещо, от което имам нужда е поредния скандал, който да се коментира сред обществото. Нахранихме тези отровни змии достатъчно с бульон от клюки и без да добавяш още гореща вода в тенджерата — той погледна към вратата, където един от лакеите се бе облегнал. — Томас! Ела тук!

Лакеят забърза напред.

— Да, милорд?

— Отиди до лейди Джарвис и намери италианецът, който се казва... — баронът се обърна към синьор Донати, за да го попита за името на помощника му. Когато получи информацията, продължи с инструкциите към лакея: — Намери този Луиджи — дискретно, разбира се. После му предложи двойно на това, което лейди Джарвис му плаща, за да се върне тук. Вземи пълна кесия от Симънс, за да я използваш, като примамка.

— И не забравяй да върнеш скиците на синьор Донати — добави Емалийн.

Алекс кимна.

— И скиците — каза той на Томас.

— И всички чертежи и копия — добави тя.

— Смятам, че Томас разбра смисъла — каза й Алекс и се засмя на сбърченото й чело. Харесваше му тази нейна жестока, огнена страна.

— Ще го намеря — обеща Томас, като намигна безочливо и бързо излезе.

Алекс обясни плана си на синьор Донати, който едва не се разплака от радост, след като приключи с прегръщането и целуването на барона по бузите.

— Grazie! Grazie!^[3] — повтаряше той.

Мистър Старлинг поклати глава при гледката.

— Чужденци — промърмори той, докато се връщаше отново към работата си, пренасочвайки хората си да разчистят част от стаята, където да работи художника.

Алекс плесна с ръце и се усмихна на Емалийн.

— Сега, след като това е разрешено задоволително, искам да те попитам, дали би...

— А, братовчеде, ето къде си! — извика Хюбърт от вратата. — Ако не е нахално, има няколко изключително важни въпроса, които

бих искал да обсъдя с теб, ако ти...

— Не мога сега, Хюбърт — каза му Алекс.

Братовчед му премигна веднъж-дваж.

— Не мисля, че тези въпроси могат да бъдат отлагани. Трябва да си разчистим сметките от снощи — Лилит все още е крайно разгневена относно цялата случка и мисля...

— Не днес — повтори Алекс. — Обещах на Емалийн, че ще отидем на пикник този следобед. Нали така, скъпа?

Тя присви устни, а една от веждите ѝ се изви нагоре. „Без повече истории, а?“ Щеше да го смъмри.

„Моля те, Емалийн, искаше му се да каже. Прекарай деня с мен.“

Тогавашните ѝ светнаха развеселено и тя изигра ролята си като най-добрата драматична актриса.

— Как можах да забравя! — възкликна. — Нашият пикник! Опасявам се, че тази криза със синьор Донати съвсем замъгли паметта ми. Ще ми простиш ли, Седжуик?

— Разбира се — каза Алекс и погледна към Хюбърт. — Съжалявам, добри ми човече. Дългът към съпругата ми ме зове. Може би утре.

Хюбърт погледна от единия към другия и хриптящо се прокашля, преди да изхвърчи от стаята.

Щом се убеди, че братовчед му е заминал, Алекс бръкна в джоба си и извади кърпичка.

— Имаш малко боя — каза ѝ той, и посочи носа си.

— О, Боже — възкликна Емалийн, взе кърпичката и се избърса.

Алекс поклати глава, взе парчето плат от ръката ѝ, приближи се и изчисти останалата боя от лицето ѝ. За миг те стояха толкова близо, че всичко, за което Седжуик можеше да мисли бе, за предишната нощ в каретата, когато я бе държал в обятията си. О да, перченето му от по-рано, че не иска да упражни съпружеските си права звучеше добре, но точно сега... е, това беше друг въпрос.

Имаше нещо в Емалийн, което го очароваше. Караше го да жадува за нещо, което не може да има.

— Благодаря ти, Седжуик — каза тя и леко изчервена се отдръпна от него. — Наистина ли искаш да отидем на пикник?

— Предполагам, че вече нямаме избор, нали?

Емалийн прехапа устни и погледна през рамо, за да прецени работата, която все още трябваше да се свърши.

— Не знам...

— Няма да ме оставиш цял следобед с Хюбърт, нали?

Тя се разсмя.

— Не, не мисля, че бих пожелала тази съдба, на когото и да е. Но...

— Не се притеснявай — побърза да я успокои Алекс. — Томас ще доведе този Луиджи за нула време. Освен това заслужаваш награда.

Като по даден знак, Симънс влезе.

— Милорд, екипажът е готов и мисис Симънс пригответи кошница за вас и нейна светлост.

— Спонтанна покана? — изгледа го косо тя. — Беше планирал всичко, нали?

Алекс поклати глава и вдигна ръце.

— Убеден съм, че този път виновникът е Симънс.

— Твърде жалко. За миг си помислих, че се опитваш да ме очароваш.

[1] Господарю, мой... (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Да (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Благодаря! Благодаря! (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Емалийн се завтече нагоре по стълбите, за да намери сламеното си боне и някакъв обикновен шал, който да наметне върху роклята си. Точно тогава мисис Симънс се втурна да ѝ помага и яростно възрази срещу избора ѝ.

— Милейди, ако лейди Роулинс ви види да напускате къщата в този вид, ще ми проглуши ушите, независимо дали е на легло или не — старата нахалница ѝ хвърли дяволит поглед. — Освен това не искате ли господаря да ви види в новите ви дрехи? — с тези думи икономката измъкна прелестен пътнически костюм с цвят на лютиче, едно боне обточено с ленти и вплетени цветя и елегантен копринен шал.

Протестите на Емалийн, че роклята е твърде изисквана за неофициално пътуване до парка, изобщо не бяха чути, докато икономката ѝ помагаше да се облече.

— Ето така, милейди — погледна я замислено безсрамната стара кокошка и я избута към вратата. — Красива сте като картина. Направо ще завъртите главата на негова светлост.

Емалийн я погледна косо. О, не! И мисис Симънс ли?

Все пак въпреки уверенията на икономката, тя с трепет очакваше да се появи на парадното стълбище и да разбере оценката на Седжуик.

Той пристъпи напред с широка усмивка на лицето, пое ръката ѝ и я поднесе към устните си. За мъж, от когото не се очакваше да я очарова, той доста добре се преструваше. Поведе я надолу по стълбите с цялото уважение и внимание, което един джентълмен оказва на своята възлюбена.

Когато тя повдигна вежда, Алекс я придърпа по-близо и каза:

— Заради Симънс. Не бих искал да го разочароваме, след като мина през толкова много проблеми.

Емалийн му се усмихна.

— Както и мисис Симънс.

Един пикник, установи тя, или поне пикник със Седжуик, не би могъл да е с набързо приготвена кошница с клисави хлебчета и

застояли гозби, а пир, който би заситил цял батальон.

Кошницата на мисис Симънс бе огромна и заемаше цялата седалка на лакея, заедно с дълъг тесен сандък, съдържащ това, което не бе успяла да събере. В допълнение към всичко, имаше куп одеяла и възглавници и преносими мебели, сгънати и изкусно подредени, завързани отзад на каретата. Без съмнение, останали от военните кампании на двадесетия барон.

— Има ли място за нас? — попита Емалийн, като огледа претоварения файтон. Небеса, колко дълго можеше да продължи един пикник? Изглеждаше така, сякаш бе приготвил багаж за преселение в дива Шотландия.

— Разбира се — отвърна Алекс. — Следобедът ни очаква — и я поведе към нейната страна на високото возило. Скъп файтон, който се управляваше само от майсторски ръце.

Емалийн подозрително огледа опасното превозно средство. Никога не се бе возила в толкова специална карета. Когато конете започнаха да подскачат и пръхтят нетърпеливо в ремъците си и цялото нещо се залюля заплашително, тя вече не бе толкова сигурна, че иска да се качи.

— Знаеш ли как да управляваш това... това чудовище? — попита тя от безопасното си място на последното стъпало.

Алекс се обърна към нея.

— Лейди Седжуик, никога не питайте един мъж дали умее да се справя с конете.

— Когато е замесен моят врат, мисля, че имам пълното право да се интересувам.

— В пълна безопасност си — увери я баронът. — Запомни, аз съм лудо влюбен. Не бих позволил нищо да ти се случи — той ѝ намигна и зелените му очи блеснаха развеселено.

Изкусен флиртаджия.

— Ако обичаш — каза Седжуик и протегна ръка.

Емалийн погледна още веднъж екипажа и конете, събра кураж и му позволи да я качи на седалката.

Дланта му се задържа върху ръката ѝ, и тя намери докосването му за обезпокоително. Продължаваше да си повтаря, че е преуморена след дългата нощ, но това не бе цялата истина. Харесваше усещането от допира на мускулестата му ръка върху пръстите си. Силата, която ѝ

вдъхваше с такава лекота, чувство, което си повтаряше, че няма право да изпитва.

Но когато и той се качи, откри, че тясната седалка им предоставя твърде малко пространство. Бе притисната до него, а бедрото и ханшата бяха прилепнали до неговите. Можеше само да стиска зъби и да дава всичко от себе си, за да спази обета си. Да не повтарят целувката... да не му позволява да я вземе в обятията си. Трябваше да добави и никакво возене повече в този проклет файтон, тъй като дори едно кратко пътуване до парка би било чисто мъчение.

— Готова ли си? — попита Алекс.

Тя кимна.

Симънс и съпругата му бяха излезли да ги изпратят, а на горния етаж лейди Лилит и Хюбърт ги гледаха през прозореца. Нямахше много време да се тревожи за мрачните им изражения, тъй като в този момент Седжуик подръпна юздите, подканвайки конете да тръгнат и високата карета застрашително се заклати.

— О, Боже! — извика тя, като се пресегна да се хване за нещо. Първото, което намери, бе ръката на Седжуик.

— За първи път ли се качваш на файтон? — попита той и насочи екипажа към уличното движение.

— Мислех, че сме решили да не си задаваме въпроси — каза тя през стиснати зъби.

Той я погледна изпод високия си цилиндър.

— Това ще направи следобеда изключително скучен, не мислиш ли?

Емалийн не бе съвсем сигурна какво да каже, тъй като все още бе убедена, че ще намери смъртта си в тази ужасна карета.

— Защо не го направим като игра за убиване на времето? — предложи Седжуик.

Тя го изгледа косо. Колко въпроса можеше да зададе между „Хановер скуеър“ и „Хайд парк“?

— Но за всеки твой въпрос и аз ще ти задавам по един — отвърна му. — И нищо относно самоличността ми.

— Съгласен — прие Алекс. Емалийн изобщо не разбра, че той няма намерение да ходят към Хайд парк. — Първо дамните.

— О, не, милорд — каза тя, като възстанови баланса си и скромно постави ръце в скута си, съжалявайки, че вече няма

извинение, за да продължава да го държи. — Това е твоята игра. Може да стреляш пръв.

— Чудесно! — заяви той. — Къде си се научила да декорираш?

Емалийн се засмя.

— Била съм в някои от най-хубавите къщи в Англия...

— Двадесет и осем, за да сме точни — отбеляза Алекс.

— Да, двадесет и осем — отговори тя. — И в тези къщи, предполагам, съм придобила интуиция за това, кое харесвам и кое не.

— Да, какво щастие е за мен, че този твой придобит вкус е толкова скъп — пошегува се барона.

— Предпочитам думата елегантен — заяви тя надменно.

— А какво ще кажеш за думите разоряване, неплатежоспособност и фалит?

Емалийн реши да ги игнорира и вместо това премина на своя въпрос, тъй като сега беше неин ред.

— Защо не си женен? — бе най-добре бързо да премине в атака, преди да е имал шанс да любопитства.

— Но аз съм! — парира той веднага.

— Седжуик! — неподобаващо за една дама, тя го сръга с лакът в ребрата. — Знаеш много добре какво имам предвид и не очаквам нищо друго, освен истината.

— Честно?

— Да.

— Не знам.

Тя погледна към небето.

— Ако не приемаш тази игра насериозно...

— Не, това е истината — каза той напълно искрено. — Не знам. Ако знаех, уверявам те, че щях да съм се задомил, дори само за да прекратя безкрайните намеци и предложения на баба ми и семейството ми.

Емалийн опита да не се засмее.

— Ти наистина имаш много интересно семейство.

— Меко казано.

Тя си позволи още един въпрос.

— Те всички ли са като Хюбърт?

Седжуик се засмя.

— Не. Но това не бива да те успокоява. Кланът Денфорд е, така да се каже, изключителна колекция от характери.

— Това ли е причината, поради която бароните винаги се женят толкова късно? От страх да продължат рода? — този път тя се шегуваше.

— Нещо такова. Дядо ми се е оженил почти на шестдесет — Алекс я погледна. — Имаш ли семейство?

Тя го изглежда остро.

— Мислех, че сме се разбрали, че този вид въпроси...

— Емалийн, аз просто исках да знам, дали имаш някакви роднини. Не кои са те. Давам ти думата си.

Тя погледна встрани. Това беше честен въпрос, но бе трудно да се даде отговор.

— Не.

— Никакви?

Тя поклати глава. Това не бе цялата истина, тъй като си мислеше, че баба ѝ може още да е жива... ако закона и съдбата не бяха настигнали старата вещица.

— Съжалявам — каза той.

Емалийн сви рамене и зададе следващия си въпрос.

— Разкажи ми за абатство Седжуик.

Той я изглежда косо.

— Не си прави илюзии. Няма да впиеш, обичащите брокат, нови мебели и италиански живопис, нокти в наследствения ми дом.

— О, престани — сопна се тя. — Просто ми го опиши.

И той го направи. Разказа ѝ с глас, изпълнен с любов и внимание, до детайли всичко за наследственото си семейно гнездо. Емалийн бе толкова възхитена от описанията му, че едва когато подминаха парка и се насочиха извън Лондон, осъзна, че за пръв път от доста време насам е била подлъгана.

— Явно намерението ти не включва обикновена разходка в парка — каза тя бързо и погледна през рамо към градските врати.

Самодоволният мъж до нея просто се ухили.

— Това не е никакъв начин да се отървеш от мен, нали? — попита тя. — Да ме заведеш в провинцията и да ме изоставиш насред пътя?

Алекс поклати глава.

— Не, тези задачи ги оставям на Хенри.

— Е, слава Богу, че вече знам. Ако Хенри ме покани на пикник, със сигурност ще откажа!

И двамата се разсмяха и Седжуик върна екипажа на главния път. Той сочеше само направо, така че Алекс даде свобода на енергичната двойка коне. Каретата незабавно набра замайваща скорост.

Емалийн затаи дъх и погледна барона изпод периферията на бонето си. Гледката спря дъха ѝ. Той бе изключително красив. Силната му челюст, очертаните му устни, дълбоката трапчинка на брадичката му. Толкова близо до него тя се зачуди какво си бе мислила, когато прие поканата му. И още повече, когато се бе оказала омъжена за подобен мъж.

Трябваше да си припомни, че брака им не бе истински и, че след две седмици ще трябва да захвърли титлата, пълния с дрехи гардероб, елегантната новообзаведена къща на „Хановер скуеър“, и — най-лошото от всичко — да се сбогува с този мъж, който бе противопоставил чувствата ѝ на всичко, което бе смятала за ценно.

Като независимостта ѝ. Колко пъти бе напускала провинциалните къщи, благодарна, че никога не е попадала в капана на брак без любов? Не и с някой надменен мъж, който обича да изисква и да налага мнението си и за най-малкото. Тя леко се усмихна. Като Седжуик. Но трябваше да признае, че докато при първите им няколко срещи, барона само ругаеше и изискваше, изведнъж бе станал... е, доста приятен. Например този пикник. Той буквално я бе молил да отиде с него.

Вместо да прекара следобеда с Хюбърт, оплака се измъчения ѝ разум. Пикник с нея вероятно бе по-малката от двете злини. Но той не изглеждаше измъчен от досада в момента. Всъщност ѝ се струваше напълно доволен. Доволен? О, не, това никога нямаше да стане. В тяхната уговорка нямаше място за подобни чувства. Нито пък трябваше да позволява на сватовниците от персонала да я омотават в заблудата, че барон Седжуик ще се влюби в нея. Не можеха ли да видят, че това никога няма да се случи?

Освен това спокойствието на Алекс не бе част от тази безразсъдна сделка. Една реална жива и дишаща Емалийн трябваше да го измъчва и дразни.

— О, небеса — измърмори тя под носа си. — Това никога няма да се получи.

— Какво сега? — попита той. — Да не би да си спомни за още някой търговец, който трябва да мине през къщата, готов да те отегчи до смърт с приказки, за да спечели няколко лири?

Тя потупа брадичка.

— Искам да те уведомя, че свърших много добра работа, като ти спестих доста солидна сума.

— Докато ме пращаше в приют за бедни — засмя се той. — Ти си непоправима измамница, що се отнася до тези търговци. Ще очерниш името Седжуик за поколения напред.

— Бих предпочела да не идват в дома ти и да ти взимат двойно по-висока цена за некачествени стоки.

Той килна шапката си назад и ѝ се усмихна.

— За всичко, което кажа ли имаш готов отговор?

— Разбира се.

— Тогава, коя си ти?

Тя стисна устни и поклати глава.

— А казваш, че аз съм непоправима? Мислех, че сме се договорили, че това е въпрос, който няма да обсъждаме.

— Да, знам, но не можеш да ме обвиниш, че опитвам. Ние сме женени все пак. Какво ще казвам на армията от твои обожатели, когато ме попитат за теб? Ако не мога да им подсказва какво харесваш и какво не, тогава ще започнат да се съмняват доколко е истински нашия шеметен съюз.

Емалийн потупа брадичка с ветрилото си.

— Предполагам, че имаш право.

— Е — започна той, тръсвайки леко юздите, — кой е любимият ти цвят?

— Зелено.

— Просто така? — попита той. — Зелено?

— Разбира се. Мисля, че имам представа какво харесвам.

— Това твоя любим цвят ли е или на Емалийн? — попита той и очите му дяволито светнаха.

— Колкото и да е поразително, имаме доста сходни вкусове — отговори тя. Какъв ужасен шегаджия беше. Никога не би помислила подобно нещо за него.

— Колко удобно — призна той. — Значи, до тук имаме любим цвят зелено, което ще направи купуването на цветя за теб много лесно.

— Как така? — попита тя.

— Мога да кажа на цветаря да се откаже от цветовете и просто да ти изпрати дръжките.

Тя го сръга в ребрата.

— За влюбения съпруг, за когото се представяш, това не би било никак приемливо.

— Защо не?

— Защото, ако беше, щеше да знаеш, че харесвам и цветя.

— Жълти рози, предполагам?

— Как разбра? — попита тя, отново силно впечатлена. Първо шегите, а сега и това.

— Имаш една очарователна такава на шапката си — посочи той.

Ръката ѝ се стрелна към периферията, докато пръстите ѝ не докоснаха коприненото цвете, забучено там. — Случайно съвпадение.

— Не съвсем — настоя Алекс. — Имам и друго доказателство — роклята, която носеше снощи, имаше бродирани по подгъва жълти рози.

Бе забелязал роклята ѝ?

— Не мислех, че си от типа, който забелязва подобни неща — скучните педантични мъже не обръщаха никакво внимание на това, което жените обличаха.

— Забелязвам всяка красива рокля върху красива жена — отвърна Седжуик.

Емалийн се опита да диша. Той мислеше, че е красива. Колко години се бе крила зад обикновени кокове, очила, твърде големи мрачни рокли — облеклото на стара мома, наемана от богати, отегчени матрони? Веднъж или два пъти, някой женкар с набито око бе надникнал през дегизировката ѝ, но тя никога не бе вярвала на ласкателните им комплименти, че е истински красива.

И въпреки усилията никога да не обръща внимание на подобни дрънканици, сърцето ѝ прескочи един удар и тя се оказа неприлично разсеяна от пагубните си мисли.

За целувката му, за докосването му. За това, как той намира нещо повече от лицето и роклята ѝ за красиво. За пъстра зелена ливада, осяяна с малки маргаритки и одеяло, постлано върху цветна морава, за

Седжуик, който я придърпва по-близо, възхвалявайки красотата ѝ и молейки я да...

Файтонът се отклони от главния към черния път и фантазията на Емалийн бе рязко прекъсната, когато се блъсна в него и го сграбчи, в опит да се хване за нещо.

Сакото, ръкава, бедрото му — масивно и мускулесто като на мраморна статуя.

— По дяволите — извика тя, докато държеше с една ръка Седжуик, а с другата бонето си. — Да не си полудял?

— Просто исках да проверя, дали си будна — каза той, а веждите му се извиха при чутото проклятие, което не бе никак женствено. — Изглеждаше така, сякаш се бе отнесла на някъде и имаше нужда да те събудят.

— Едно обикновено „хъм“, щеше да е достатъчно — скара му се тя, опитвайки да възвърне спокойствието си и да се отърси от заплетената мрежа, която тъчеше. — Къде сме?

— Клифтън хаус — отвърна той и кимна към пътя, който водеше до резиденцията отпред.

Значи не бе една от неговите, осъзна тя леко разочарована — не че имаше някаква причина да бъде. Знаеше от „Дебрет“, че Клифтън хаус бе фамилното имение на граф Клифтън. Прекрасната антична провинциална сграда изглеждаше, сякаш е част от пейзажа от векове, разположена на лека могила като приклепнал часови. От къщата надолу се разпростираше обширна ливада, която стигаше до Темза.

На реката мъж спускаше лодката си надолу по течението, насочвайки се към града.

Не би могло да бъде по-живописно — прелестно като акварелните сцени от абатство Седжуик, които бе намерила на тавана.

— Колко красиво — възкликна тя.

— Помислих си, че ще ти хареса.

— Познаваш ли графа? — попита. — О, не ми отговаряй, вие сте роднини, нали — тя спря за миг, припомняйки си правилния пасаж в Дебрет. — Макар и далечни — отбеляза.

Седжуик сведе поглед към нея.

— Има ли нещо за висшето общество, което да не знаеш?

Емалийн сви рамене. Да, знаеше родословията на благородниците, но това не позволяваше да надникнеш в сърцето на

човек. Не даваше живи детайли от семейните странности и особености.

— Е, ще се срещнем ли с графа? — попита тя, без настроение за социална визита. Мислеше, че ще прекарат следобеда заедно.

Сами.

„О, проклятие, каза си. Престани да мислиш в тази посока... защото всичко може да се окаже напразно.“

Разочарованието изглежда й бе проличало, защото Алекс заяви:

— За съжаление Клифтън не е тук. Страхувам се, че ще бъдем само ние.

За пръв път Емалийн реши да не казва нищо. Но вероятно щастливата извинка на устните й разкриваше какво чувства.

Стигнаха до края на пътя и спряха пред къщата. Алекс скочи долу и тъкмо щеше да поеме ръката й, за да й помогне, когато входната врата се отвори и закръглена дама с копринена шапчица и престилка шумно излезе.

— Лорд Седжуик, това вие ли сте?

— Мисис Калиуик — каза той. — Още ли сте тук?

— Не бих напуснала, освен ако негова светлост не ме изхвърли. С което той продължава да ме заплашва.

Алекс величествено й се поклони.

— Ако този дявол някога посмее да го направи, в моето домакинство винаги ще се намери място за вас.

Старата дама се ухили и разкри няколко липсващи зъба.

— Това му казвам и аз, и веднага го вкарва в правия път.

Двамата се разсмяха, а Емалийн продължи да стои отзад, докато мисис Калиуик не я забележа. Без миг колебание, дамата отстрани Седжуик от пътя си с поставен точно на място лакът.

— Е, кой е това? Съпругата ви? По дяволите, крайно време беше да я доведете, за да се запознаем.

— Емалийн, лейди Денфорд — каза Седжуик, — имам удоволствието да ви представя мисис Перъгрин Калиуик, икономката на лорд Клифтън.

— Много ми е приятно да се запознаем, мадам.

Мисис Калиуик присви очи.

— Чуйте я какви маниери има само, дори към мен, както към всички останали. Тя е твърде мила за вашия вкус, Седжуик. И отгоре

на това прекалено красива. Винаги съм си мислела, че ще се ожените за една от онези нацупени лондонски госпожички, която щеше да ви поведе за носа още преди да е изминала и година.

Емалийн се усмихна на прямата жена.

— Работя върху оковите, мадам, но се страхувам, че той е прекалено упорит що се отнася до носенето им.

Дамата се изкиска силно и продължително.

— Притежава и остър ум. Имате ли сестра, милейди? Деликатно момиче с хаплив език за моя господар?

— Е, мисис Калиуик, стига толкова сватовничества. Знаете, че Клифтън не оценява усилията ви.

Тя се смръщи и махна с ръка към него.

— Ха! Е, може би вашият пример ще се окаже стимулиращ за господаря, както и за безполезния ви приятел...

— Лорд Джон?

— О, да, лорд Джон. Този младеж ще свърши зле някой ден, ако не си намери булка. Запомнете думите ми, необуздания му начин на живот ще го съсипе — тя прекара ръце по престилката си, сякаш си изтриваше ръцете от този проблем. — Е, не сте изминали целия този път от града, само за да ми представите хубавата си съпруга, така че как бих могла да ви помогна, лорд Седжуик?

— Чудех се, дали бихме могли да си направим пикник долу до реката.

Лукав поглед премина по лицето ѝ и тя засия срещу него.

— Вие действително сте толкова влюбен, колкото се говори. Да я доведете тук за един малък приятен обяд — изпълвате сърцето ми с гордост, лорд Седжуик. Така е — тя изтри няколко заблудени сълзи, потекли от проникателните ѝ кафяви очи. — Разбира се, че можете да ползвате имота на негова светлост. Имате ли нужда от кошница? Не съм сготвила много точно сега, но бих могла...

— Не се притеснявайте, мисис Калиуик, сигурен съм, че мисис Симънс е надминала себе си.

— Разбира се, че Бетси го е направила — заяви мисис Калиуик.

— Все пак ми е дъщеря. Добре съм я научила как да управлява домакинство и как да се грижи за семейство.

— А аз оценявам уроците ви всеки ден — отвърна той.

Мисис Калиуик отново се изкиска, преди да сложи ръце на закръглените си бедра и да извика към конюшните. Две момчета бързо притичаха.

— Внуците — прошепна Седжуик.

— Ето къде сте, вие безполезни момчета — скара се тя. — Не чухте ли каретата да пристига? Аз я чух, а бях в задната част на къщата.

Сега Емалийн разбра, откъде мисис Симънс бе придобила свръхестествената си способност да разбира, когато нещо в къщата не беше както трябва. Тя бе сигурна, че мисис Калиуик ги е чула, още когато се отклониха от главния път.

Възрастната икономка и дъщеря ѝ нямаха нужда от звънец.

Старата дама вече инструктиреше момчетата да разтоварят екипажа и да занесат всички кошници, мебели и съпровождащите пособия долу до брега.

И тогава, преди Емалийн да е успяла да изрече и дума, мисис Калиуик я подкани като малко пиленце да вървят към къщата, за да се „освежи“ и хубаво да си „побъбрят“.

Половин час по-късно Емалийн колебливо напредваше през ливадата. Мисис Калиуик бе прекарала цялото време, давайки ѝ брачни съвети, тъй като изглежда самата тя бе погребала трима съпрузи.

— Оставете го да почака малко, милейди — бе ѝ казала мисис Калиуик. — Долу до беседката. Това ще разпали кръвта му.

Емалийн нямаше намерение да споделя истината. Как би могла да ѝ каже, че последното нещо, което трябваше да направи бе да разпали кръвта на Седжуик?

Но изглежда и нейната кръв бе пламнала, защото щом се изплъзна от ноктите на мисис Калиуик, вече едва се възпираше. Искаше ѝ се да изтича към брега, боса и безгрижна, и да се хвърли в обятията му като някоя влюбена младоженка.

Вместо това тя даде всичко от себе си да се въздържи и тръгна бавно към водата по благовъзпитан дамски маниер. И напълно се провали. След няколко стъпки през тучната ливада не успя да устои на изкушението. Пресегна се и свали чехлите си. Беше топъл ден, така че

не си бе сложила чорапи и сега размърдваше босите си пръсти по кадифената трева.

От другия край на ливадата се разнесе сърдечен смях. Тя вдигна поглед, за да види Седжуик. Той седеше пред беседката, която мисис Калиуик бе споменала, облечен само в риза и бричове, захвърлил жилетката и самото си.

Значи Емалийн не бе единствената изкушила се да прекрачи границите на приличието. Тя се присъедини към смеха му и заподскача по ливадата, наслаждавайки се на всяка стъпка.

Докато се приближаваше до него откри, че описанието на мисис Калиуик за прекрасната постройка бе твърде скромно. Построена в класически стил, тя имаше красиви мраморни колони и кръгъл покрив. Бе разположена до реката и така обградена от цветен плет, изглеждаше възхитително интимна.

Той ѝ се поклони и ѝ помахаше с ръка, за да се присъедини към него. Докато изкачваше стъпалата, Емалийн откри, че масата и столовете бяха подготвени за случая. На масата бе застлана чиста бяла покривка, а върху нея бяха подредени чинии и купи, табла с хлебчета, сирена, месо и плодове, заедно с още един поднос с бисквити и сладкиши. Когато се приближи, забеляза в една от купите шепа прясно откъснати лютичета, а слънчевите им жълти личица изглеждаха ярки и весели.

Той ѝ бе набрал цветя? Сърцето ѝ запрепуска неравномерно.

— Всичко по ваш вкус ли е, лейди Седжуик? — попита Алекс, когато Емалийн го погледна през рамо. Той стоеше наблизко, а съвършено бялата му риза беше в силен контраст с тъмната му коса и грубото му излъчване.

— Напълно — отвърна тя. — Въпреки че все още не виждам как всичко това може да е резултат от една спонтанна покана.

Седжуик понечи да поклати глава в знак на протест, но се предаде.

— Мисля, че Симънс и съпругата му правят опит да ни сватосат.

— Безсрамници — каза Емалийн, заобикаляйки масата, когато той се приближи. Лек бриз зашепна откъм реката и игриво подметна панделките от бонето ѝ. — Но ще бъде още по-безсрамно, ако оставим усилията им да отидат на вятъра — в същия миг тя осъзна как може да са прозвучали думите ѝ и припряно добави: — Имах предвид храната.

Би било ужасно престъпление, ако тази прекрасна храна отиде на вятъра.

— Съгласен съм — отвърна той, но леката извивка на устните му и повдигнатата вежда намекваха, че извода от първото ѝ предложение му харесва повече.

Сега той флиртуваше с нея. Какво още щеше да им донесе този ден? Но дори и да искаше да се наслади на подобно ухажване, тя си напомни, че флирта не означаваше нищо сред висшето общество. Особено, когато ставаше въпрос за жена с нейния произход. Освен това беше твърде нелепа идея — тя и Седжуик! Той със сигурност упражняваше ролята си на влюбен съпруг.

Обаче какво лошо имаше да се наслади на вниманието му в един прекрасен слънчев следобед заедно с вкусната храна?

Той ѝ издърпа стол и когато тя седна, сърцето ѝ се разтуптя от близостта му. Ръцете му леко я докоснаха, докато се наместваше.

Седжуик се настани срещу нея и Емалийн напълни чиния за него, а после и за себе си. Заговориха за природата около тях, после Алекс продължи да я забавлява с истории от графството на Клифтън и пъстрото си минало — истории, които никога нямаше да се появят в превъзнасяните анали на „Дебрет“. Неговото семейство и това на Клифтън, приятели, другари и съюзници от векове, понякога бяха сключвали и бракове помежду си. Така че, както бе казала по-рано, бяха и роднини по далечен и криволичещ път.

Те се смееха, говореха и ядеха до насита, докато Седжуик не се облегна в стола си и не въздъхна:

— Усещам, че почти се заситих.

— Помислих си го още след четвъртата ти порция — каза тя и сгъна салфетката, като я постави спретнато на масата.

— Какво да направя, когато свежия въздух и прекрасната компания ми отварят такъв апетит? — вълчата му усмивка изпрати вълни по гръбнака на Емалийн.

Е, ако пастите не бяха достатъчни, за да го заситят, какво друго би могъл да иска, зачуди се тя. Надяваше се... „О, Емалийн, отрезви се тя. Престани с тези нелепи капризи и полети на фантазията. Седжуик е прекалено горделив и порядъчен, за да прогледне отвъд родословието.“

Дори въображаемата му съпруга имаше безупречен произход. А нейния... е, нейните роднини и връзки бяха пъстри и парцаливи като

износен шотландски плейд.

Но когато погледна в очите му, тя забеляза тъмна, чувствена светлина и се зачуди, дали бе единствената този следобед, която се отдаваше на подобни неприемливи хрумвания.

— Е, време е за истинската отмора — заяви той и се изправи, като ѝ намигна.

— Не знам... имам предвид, ако мислиш... — започна Емалийн, надигайки се с треперещи крака. Какво бърбореше тя? Не това трябваше да прави, но Седжуик бе неописуемо красив и не по-малко чаровен. А когато ѝ се усмихнеше така, можеше да се закълне, че я обърква толкова, че бе способна да захвърли дори идеална ръка на карти. Защото, не държеше ли тя точно това? Перфектната ръка? Сега имаше връзките да влезе в турнира на маркиза, да спечели цяло състояние и все пак... тук беше и Седжуик. Този дяволски красив и невероятно съблазнителен мъж.

— Готова ли си? — попита той, протягайки ръка към нейната.

Без никакво колебание, тя постави пръсти в топлата му длан и го последва навън. Към безумие още по-голямо и различно дори от прелитащите през мозъка ѝ диви фантазии.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Няма нищо по-хубаво от това след пикник — каза Алекс, когато се запътиха към постланото под огромен дъб одеяло. Емалийн бе приковала поглед върху усамотеното кътче, мястото на предстоящото ѝ щастливо падение и за малко да не забележи, че той държи дългия тесен сандък, който бе зърнала по-рано в каретата.

— Да, това ще свърши работата.

— Това? — изведнъж заподозря, че Алекс няма намерение да я прелъстява.

— Предполагам ще ми кажеш, че никога не си го правила? — попита той. — Е, не се плаши. Въпреки че майка ми винаги се е гнусяла, баба ми все още го намира за възхитително.

Емалийн го погледна косо. Майка му и баба му? Небеса, по-добре да не го бе разбрала правилно.

— И какво ще правим?

— Риболов — поясни той. — Какво друго бихме могли да правим тук в такъв прекрасен ден?

Риболов! Бе я довел тук, до тази интимна беседка, на идеалното романтично място, за да прекарат следобеда в риболов?

Не знаеше дали да заплаче или да го бутне в реката. Преди да успее да се отдаде на мечтата за това, как той излиза от водата, приличащ на Нептун, с прилепнали към мускулестото му тяло риза и бричове, Седжуик сглоби едната въдица и изкара втора.

— Не, не мисля — заяви тя. И бе сериозна.

— Няма да се разочароваш.

Би се обзаложила за обратното. Наистина, достатъчно се бе разочаровала за един следобед и без да прибавя някаква глупава риба към огорчението си.

Твърде зает да възхвалява ентусиазирано радостите от риболова и най-подходящата стръв, Седжуик изглежда не забелязваше досадата ѝ. Той отново протегна ръка.

— Ела, Емалийн, опитай.

Този път краката ѝ останаха неподвижни и тя се закова на място. Нищо не можеше да охлади нечий възторг по-бързо, от разговор за ларви и червеи.

— Не, благодаря — отказа тя. — Мисля, че ще остана тук и само ще гледам — и ще се нервирам.

— Е, гледай внимателно — извика той през рамо, докато се спускаше по ниския бряг към ръба на водата. — И ако ти се прииска да се присъединиш, просто ме уведоми.

Тя успя да му се усмихне, настани се върху одеялото и се загледа в слънчевата светлина, която танцуваше игриво над ленивата вода. Но погледът ѝ непрекъснато се отклоняваше към мъжа пред нея, завладяна от начина, по който ризата му се опъва по раменете, от това, как челото му се набръчква, докато се концентрира върху издърпването на въдицата.

От всичко, което Емалийн видя дотук, риболова изглеждаше като много работа и ругатни — за нищо. Очевидно се изискваше повече от въображаемата вещина на Седжуик, тъй като той нямаше никакъв успех.

— Сигурен ли си, че го правиш правилно? — извика му тя.

— Защо ти не ми покажеш как трябва? Или се страхуваш, че и ти като мен ще бъдеш пренебрегната от тези приятелчета?

„О, по дяволите, защо не?“, помисли си тя. Щеше да бъде пренебрегвана и от мъжа и от звяра. Ако рибата можеше да бъде наречена звяр. Ако ли не, Седжуик можеше да се брои и за двете.

Тя се приближи към него.

— Сега, застани тук — каза Алекс, като внимателно я намести пред себе си и я придърпа близо.

Изведнъж риболова се оказа много по-интересен, докато гърба ѝ се притискаше в гърдите му, а тялото ѝ се разтапяше по неговото. Ако летния ден не бе достатъчно топъл, искрата, която пламна между тях го превърна в ад.

Спомените не я лъжеха. Тялото му бе точно толкова високо и силно. А когато наклони глава назад, за да го погледне, всичко, което успя да види, бяха устните му — тези, които целуваха с изкусно умение. Погледът на Седжуик срещна нейния и тя можеше да се закълне, че видя същото признание в очите му, което със сигурност гореше и в нейните. Как бе възможно да си въздействат по този начин?

Майка ѝ винаги бе казвала, че когато се влюби, ще го разбере на мига. Както на нея ѝ се бе случило с баща ѝ. Не че някога бе считала съветите на майка си относно мъжете за разумни — особено като имаше предвид, че нейното схващане за идеална половинка бе разбойник, който тя често бъркаше с благородник.

Емалийн отново погледна към барона и през гръбнака ѝ премина тръпка. По дяволите, това не беше добър знак. Тя затвори очи и започна да се моли. „Не, не и Седжуик.“ Не искаше да се влюбва в него.

И все пак бе сигурна, че никога няма да срещне друг мъж, който да я кара да се чувства толкова жива и безметежна, сякаш се изплъзва и пада...

И точно това се случи. Падна.

Когато се извърна в ръцете му, за да се приближи и да получи шанс за друга целувка, тя стъпи на хлъзгав камък, който внезапно поддаде. И я изпрати не в обятията на Александър Денфорд, а в студеното възмездие на Темза.

— О, не, о, Боже! — извика тя, когато се изплъзна от ръцете му и тупна със силен плясък в реката.

За щастие, водата не беше много дълбока. Тя се приземи по дупе върху калното дъно. Ако не друго, то студената вода поне ѝ подейства добре, като временно охлади страстта ѝ. Особено, когато осъзна, че Седжуик все още стои на брега и държи проклетата си въдица.

— Небеса, Емалийн, почти изгуби най-добрата ми пръчка — извика той след нея, а устните му потрепваха в усмивка.

— По дяволите, въдицата! — извика му тя и се изправи прогизнала и покрита с кал. — Имаш ли представа колко струва тази рокля? Сега е съсипана!

— На мен не ми изглежда толкова зле — отговори той и наклони глава, сякаш за да проучи твърденията ѝ. Каквото и да бе открил, то бе причина за порочната извивка на устните му и осезаемо чувствения блясък в очите му.

Тя се огледа и забеляза, че красивия муселин е прилепнал по нея като втора кожа и разкрива извивки, които Седжуик оглеждаше с преценката на опитен развратник.

— Лейди Седжуик — заяви той, — направо е възмутително, че сте крили такива възхитителни форми от съпруга си през всички тези

години.

— По дяволите, Седжуик, престани да ме гледаш влюбено и ме измъкни от тук — краката ѝ бяха затънали в калта и колкото и да опитваше, не можеше да измъкне дори и единия.

За нейно раздразнение, той избухна в смях. Изрева така, сякаш никога не бе виждал нещо по-забавно.

— Защо бих искал да сторя това? — попита той. — Може никога да нямам друг шанс да те видя така.

— Нямаше да бъда в подобно затруднение, ако ме бе хванал, преди да падна — скара му се тя и опита да изглежда възможно най-строга. Но колкото и да искаше да му се ядоса, веселието му бе заразно. Къде изобщо се бяха дянали маниерите му?

— Да, но докато те спасявам, бих могъл да загубя най-добрата си въдица.

О, значи това беше най-важно за него! Емалийн стисна зъби и използва цялата сила, която притежаваше, за да измъкне единия си крак. Това я отведе достатъчно близо до брега, за да хване въдицата му и да я издърпа заедно със скъпоценния ѝ собственик във водата. Седжуик се приземи със силен плясък и се надигна с плюене и фучене.

Емалийн му се ухили. Сега по-добър късмет с риболова ли имаше?

Седжуик погледна към себе си и преди да е разбрала какво прави, я хвана за глезена и я събори — обратно в калта до него. Тя се подаде и се закиска, тъй като нямаше какво друго да стори. Смяха се и се пръскаха невъздържано, забравяйки всичко и всички.

— Мадам, бих искал да заявя — каза той, с превзет лондонски маниер, преструвайки се, че я разглежда през лорнет, — че днес изглеждате внушително. Направо чудесно. Това нова рокля ли е?

Потупвайки капещото си боне и прогизналите панделки, тя каза със също толкова надут тон.

— Всъщност, да. И вярвам, че това ще бъде най-модерно през следващия сезон.

Те отново се засмяха и веселата атмосфера ѝ въздейства повече, отколкото някога красивите му черти и добрите маниери бяха успели. Кой би си помислил, че винаги толкова порядъчния и колосан барон Седжуик ще намери плискането за толкова забавно?

И това не бе единствената изненада, която Емалийн откри в този момент. Когато погледна към него, зелените му очи блестяха весело и сърцето ѝ запрепуска. Беше точно, както майка ѝ го бе описала. Като да видиш падаща звезда — удивителен момент на щастие, миг, който трябва да се сграбчи.

Винаги се бе чудила, как някой може да се хваща за нещо толкова неземно, като падаща звезда? Скоро и тя откри как. Седжуик се пресегна и я придърпа. Първоначално тя започна да се бори, защото помисли, че ще се озове обратно в калта, но когато отправи още един див поглед към него, очите му плениха нейните.

И както целувката предишната нощ бе променила правилата помежду им, така в този огнен миг, те бяха напълно пренаписани. Веселието бе изчезнало от лицето му и тя го погледна учудено. Не можеше да бъде. Но нямаше как да го отрече. Усмивката на Седжуик бе замръзнала и изглеждаше така, сякаш я вижда за първи път. За един миг всичко, за което можеше да мисли, бе колко отвратително трябва да изглежда — като дрипава мокра улична котка. Но очевидно не това виждаше той... или това, или имаше в сърцето си специално място за безпризорни животни.

Алекс я издърпа в обятията си и я притисна. Всичките шеги и доброто му настроение бяха изчезнали и той имаше съвсем целенасочен вид. Неизказано желание. Бавно и внимателно свали съсипаното ѝ боне и го пусна да плава наред реката. Далеч, където не можеше да бъде върнато. Емалийн се опита да каже нещо в протест, но не можеше дори да диша. Той приглади прогизналите ѝ къдрици. Ръката му бе гореща срещу мократа ѝ кожа. Сякаш целия свят около тях бе замрял. Дори и вечно леещата се Темза замлъкна за този магически, невероятен момент.

„Това е невъзможно“, прииска ѝ се да му каже. Той не можеше, не, не трябваше да я гледа по този начин, сякаш я намира за неописуемо красива. Сякаш отношението му към нея се доближава до процъфтяващите чувства, които се бореха в огромното ѝ сърце. Погледът му сякаш измерваше всяка нейна черта — носа, бузите, брадичката, устните ѝ. Без да каже и дума, той се наведе и си открадна целувка. Когато устните му подразниха нейните, тя се притисна по-близо до него. В този миг, той се отдръпна и я погледна. Вгледа се в очите ѝ, сякаш търсеше някакъв отговор от нея.

Как се случи това? Не знаеше и не я интересувахе. Досега животът ѝ бе една поредица от лъжи и измами. Толкова много, че чистата истина в същността на този момент я изуми. Сега разбра какво означава да последваш нечие сърце. Бавно наклони глава и все така леко му кимна, окуражавайки го да я целуне. Седжуик нямаше нужда от следваща покана. Вълча усмивка разтегна устните му и този път устата му покри нейната с неутолим глад. Тази топлина, този огън, който за миг бе охладен от реката, пламна отново, неспособен да утихне за дълго. Лумна в нея, както се бе разгоряло желанието зад дълбоката му целувка. Устата му я поглъщаше, сякаш никога нямаше да може да ѝ се насити, сякаш му бе малко това опияняващо, удивително сливане.

Да, целувката не бе достатъчна и изглежда и двамата го знаеха. Пръстите му се заплетоха в косата ѝ, opakото на ръката му помилвашията ѝ, а ръцете му, горещи и силни се увиха около раменете ѝ, и я придърпаха още по-близо. Слънчевата светлина блестеше по водата около тях, птиците пееха от храстите и тревата, която растеше в изобилие близо до брега. И през цялото време Седжуик я целуваше. Целуваше я дълбоко и всеотдайно. Тялото на Емалийн потръпна. Той я завладяваше и изучаваше.

Както внезапно бе започнал, Алекс изведнъж спря. За един окаян, бездиханен миг, ѝ отправи дълъг, търсещ поглед и тя се уплаши, че може да я отблъсне, както бе направил в каретата.

Тогава той се изправи, взе я в силните си ръце и я изнесе от реката.

— Седжуик, аз...

Накара я да замлъкне с целувка, която бе още по-настоятелна от предишната. Устните му покриха нейните, прещайки една друга река по вените ѝ — страстна и преливаща от желание. Спря за миг и отново я погледна, повдигайки вежда, сякаш предизвикваше протеста ѝ. Провокираше я да каже нещо, една дума. Когато не го направи — защото наистина не смееше — той изкачи насипа и коленичи в гъстата трева, където до изолираната беседка бяха постлани одеялата и възглавниците.

Седжуик нежно я остави долу и я погледна. В този миг Емалийн разбра, че със сигурност риболовът е последното нещо, за което мисли.

Той бе напълно полудял — и това, което се канеше да стори бе лудост.

Никога не бе желал жена така, както Емалийн в този момент. Напълно забрави, че тя не е негова съпруга, че е натрапница, която заблуждава всички. Забрави всичките хиляда и една причини, поради които това бе нередно, защото да прави любов с нея, противоречеше на внимателното планиране и обмисляне, за които обичаше да чете лекции на Джак. Изостави всякакво благоразумие и предпазливостта, която държеше съществуването на Емалийн в добре пазена тайна.

И въпреки това всичко, което искаше да направи бе да продължи в тази безразсъдна посока. Да заяви желанието си, да признае, че има нещо в Емалийн, което го караше да забрави всичко рационално. Защото разума, никога нямаше да му спечели сърцето ѝ на скитница.

Алекс си помисли, че трябва да вини Роулинс и проклетото му френско бренди, задето мислите му се бяха преобърнали така. Макар да знаеше, че не е справедливо... Думите на виконта само бяха дали глас и значение на това, което се бе породило в сърцето му в първия миг, когато видя Емалийн.

Отново потърси устните ѝ и я целуна, учудвайки се на отговора ѝ. Тя се притисна към него. Тялото ѝ беше горещо и гъвкаво. Както живия си темперамент, тя бе като огън под докосването му. Извиваше се под ръцете му, които изучаваха гърдите ѝ. Гърлен стон го призова да продължи. Под дланите му зърната ѝ се втвърдиха, напрегнати и нетърпеливи за докосването му. За устните му.

Така усамотени, под прикритието на беседката, без възможност да бъдат обезпокоени, Алекс започна да я разсъблича.

— Седжуик... — успя да прошепне тя слабия си протест.

— Няма никой наоколо...

— Не, не е това — каза тя и нахално му намигна. — Но роклята трябва първо да се разкопчее отзад.

Емалийн се завъртя в ръцете му и го погледна през рамо, а в очите ѝ пламтеше горещо нетърпение.

— Ако обичаш.

— С най-голямо удоволствие — отвърна той и развърза мокрите връзки. Изхлузи роклята ѝ през главата и долната ѝ риза я последва.

Опитните жени имаха един особен поглед, когато за първи път се събличаха пред мъж. Алекс го бе виждал у любовниците си и у

няколко други завоевания. Такъв, който казваше, че той е щастливец щом му бе позволено да види тази гледка. Но в очите на Емалийн нямаше подобна искра. Това не бе жена, свикнала да се съблича пред мъже, тъй като всичко в нея внезапно бе станало свенливо и нерешително.

Едва ли не сякаш се страхуваше, че ще се разочарова от това, което открие.

— Емалийн — прошепна той във врата ѝ, а зъбите му леко драскаха меката част на ухото ѝ. — Не знам от къде да започна. Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал.

Тя поклати глава, сякаш не вярваше на думите му. Затова той остави тялото и докосванията му да ѝ докажат, че е искрен. Устата му намери едната ѝ гърда. Той пое розовото ѝ зърно с устни и го придърпа, за да може да помилва с език настръхналото връхче, докато тя започне да стене.

— Гърдите ти са идеални — промърмори той, като потърси другата, за да се отдаде на същото възхитително занимание.

Тя се извиваше и трепереше под него, пръстите ѝ се впиха в раменете му и го задържаха на място.

— О, Седжуик — прошепна тя.

Дори докато продължаваше да я изучава, да я притиска, целува и смуче, пръстите му бяха заети да изследват бедрата ѝ. Кожата ѝ, толкова мека и разкошна, бе неговата награда. Пръстите му преминаха по меките къдрици на нейната женственост и тя ахна в отговор.

А когато го направи отново и дразнейки я, прокара пътека водеща до още по-голяма награда, тя изстена силно и нетърпеливо. Както и подозираше, Емалийн бе жена, която вземаше удоволствието си с пълна отдаденост.

И така, той премина в разузнаването си малко по-напред, като внимателно разтвори листенцата плът с нежно докосване и намери пътя към топлата, влажна сърцевина на желанието ѝ. Пръстът му се плъзна върху нея веднъж и още веднъж и още веднъж, а бедрата ѝ следваха движенията му.

Точно когато последва ритъма му, той спря за миг и плъзна пръст в нея.

— Седжуик — изстена тя и разтвори крака за него, а бедрата ѝ се повдигнаха, за да го посрещнат.

Покри устата ѝ с дълбока хищническа целувка, езикът му се движеше върху нейния, докато пръстите му танцуваха и я дразнеха. Той чувстваше собственото си тяло, толкова живо и твърдо от желание. Не можеше да мисли за нищо друго, освен как ще я изпълни, и ще съедини пламналата си мъжественост със стегнатата ѝ, готова да го приеме сърцевина.

Алекс се отдръпна и затаи дъх. В този миг ароматът ѝ го примамва, привлече го по-близо и той остави устните ѝ, за да потърси друга форма на удоволствие. Устата му се плъзна надолу по рамото ѝ, открадвайки няколко горещи, жадни глътки от гърдите ѝ, после се премести надолу през плоския ѝ корем, докато не подразни центъра на женствеността ѝ. Когато вдигна поглед към нея, тя се взираше в него, очите ѝ бяха изпълнени с желание, а устните ѝ разтворени, докато дъха ѝ излизаше накъсано.

— Какво правиш? — ахна тя.

— Това — отговори той и езика му пое по нов път по нежните розови листенца.

— О, не — ахна тя — Това е... това е...

— Възхитително? — предложи той, вкусвайки я отново, като я пое в устата си и я загали с език.

Бедрата ѝ потрепериха и той ги хвана, повдигайки я към себе си, докато продължаваше да я води към незабравимо, безспорно освобождаване. Емелин се зачуди на собствената си дързост. Лежеше гола на тревисто хълмче, с мъж, когото едва познаваше. Макар че точно в момента, това не изглеждаше съвсем вярно, тъй като той явно знаеше всяка тайна, която тялото ѝ криеше и няколко, за които дори самата тя никога не бе подозирала. Устните му бяха разпалили страстта върху устата ѝ, със сладкото мъчение върху гърдите ѝ, но това, което правеше с... там... беше сатанинско. Сякаш бе открил самия център на желанието ѝ и смяташе да го издърпа от нея, докато не открие освобождението си.

О, тя знаеше какво може да стори един мъж на жена. Да я изкуши с целувката си да повярва в обещания за неочаквани удоволствия. Но в това, което Седжуик правеше с нея нямаше никакви обещания. Само властно намерение. Когато езикът му отново се плъзна в нея, тя почувства как тялото ѝ се напруга от нужда, дъхът ѝ

спира в гърлото от страх, че ако помръдне, дори за да си поеме въздух, ще развали магията, която той бе направил.

Емалийн се надигна и изви бедра, когато той положи още една дълбока целувка върху нейната женственост и този път, през нея преминаха тръпнещи вълни, предвещаващи това, което предстоеше да се случи. Тя впи пръсти в ризата му, вкопчвайки се в него и се отдаде на целувката му, докато тялото ѝ се стегна до такава степен, че нямаше друг избор, освен да избухне в освобождение, което я запрати в свят на удоволствия.

— А-а, о-о — успя тя да простене, а бедрата ѝ се олюляваха върху безкраен океан от екстаз. — Седжуик — прошепна тя, когато бурните приливи отстъпиха място на ласкавите вълни.

Той се усмихна и остави следи от целувки от бедрата до устните ѝ.

— Не мислиш ли, че е време да се обърнеш към мен с рожденото ми име?

Тя изпусна една доволна въздишка.

— Александър.

— Все още ли мислиш, че съм скучен?

Тя се засмя и го целуна.

— Ни най-малко. Що за магия беше това?

— Едва началото — обеща той.

Емалийн трябваше да признае, че има нещо вярно в репутацията му на почтен мъж. Бе обещал, че удоволствията тепърва започват и удържа на думата си.

Правиха любов в беседката. Седжуик я докара до ръба на освобождението, преди да навлезе в нея бавно и нежно, разпалвайки я като сгорещен катран, докато бедрата ѝ се надигнаха и се раздвижиха трескаво, за да посрещнат тласъците му. Кулминацията ѝ я изненада, дива и буйна, споделена със собственото му освобождение, което го остави задъхан и изнемощял върху нея.

Те лежаха с преплетени тела, вплетени в едно, докато тръпките и треперенето продължаваха да препускат по телата им, оставяйки ги да се носят по течението на страстна буря.

Ако Емалийн си мислеше, че бе приключил, тя с изненада разбра, че Седжуик никак не е изтощен. Той я залюля в прегръдката си и пръстите му се заровиха в разбърканите ѝ кичури мокра коса.

— Емалийн?

— Да? — каза тя замечтано, докато вниманието ѝ бе съсредоточено към тъмния триъгълник от косми върху гърдите му. Пръстите ѝ си играеха и подръпваха кичурчетата.

— Била ли си... правила ли си...?

Тя вдигна поглед към него, тъй като знаеше съвсем точно какво я пита. Въпреки че не бе въпрос, който се задаваше на някоя, като мис Мабърли или лейди Даяна Фордъм, трябваше да се отпрати към жена като нея. Такава, която бе живяла извън уважаваното общество. Която не е била девствена, когато се е озовала в обятията му.

Не бе обидена, а само поразена от колебанието му да попита и нуждата му да знае.

— Не, Седжуик. Не съм. Не съм правила това... е, от много време.

Той кимна и отново се заигра с косата ѝ.

Въпреки това Емалийн знаеше, че отговорът ѝ не бе честен. А Седжуик бе твърде голям джентълмен, за да любопитства. Не че отговорът ѝ имаше някакво значение, но изпита потребност да му каже, за да не мисли той твърде лошо за нея.

— Веднъж имаше един — каза тя. — Обичах го и мислех, че и той ме обича — отклони поглед, тъй като не ѝ харесваше да се връща назад. Имаше правило, да не живее в сенките на миналото. — Но до ден-днешен не е имало никой друг.

„Няма и да има“, помисли си тя. Как би могла да съсипе такъв идеален спомен?

— Винаги съм мислила, че е въпрос на доверие да приема мъж в леглото си... или на одеялото за пикник.

За един дълъг миг той не каза нищо, докато не успя да попита с тих, сериозен глас.

— Ти ми се доверяваш?

Въпросът притежаваше повече тежест, отколкото тя смееше да си помисли. Небеса, как бяха стигнали до тук?

— Да — отговори, смаяна от собственото си признание. Да го държи скрито в сърцето си бе едно, но да го каже на глас... Тя вдигна поглед към него, към сиво-зелените му очи и усети как страховете ѝ се стопяват. — Предполагам, че да.

Баронът кимна и отново я придърпа в обятията си, където тя му се довери отново.

Часовете минаваха, но твърде скоро стана време тръгват. Седжуик и Емалийн отново бяха нахлузили мокрите си дрехи и крачеха ръка за ръка към къщата. Мисис Калиуик ги посрещна на вратата и когато първоначално ги видя, широко ококори очи. После избухна в смях.

— Милорд, може да твърдите, че сте Седжуик, но имате солидна доза от кръвта на Клифтън в себе си — тя ги забута навътре, където в една от спалните ги очакваше гореща вана и приготвени дрехи за преобличане.

— Мислиш ли, че тя...? — попита Емалийн, чудейки се, дали потайната им беседка бе наистина толкова скрита, колкото Седжуик бе обещал.

— Не, не би могла — успокои я той, като съблече мокрите си дрехи и влезе във ваната. — Но като се има предвид, че служи на Клифтън от три поколения, предполагам, че намира подобни следобедни забавления за напълно обичайни.

Те се разсмяха и той я хвана за ръката, като я издърпа във водата при себе си. Целуваха се, докосваха се и се миеха един друг. Преди да се облекат, още веднъж се възползваха от гостоприемството на Клифтън.

Когато се върнаха във файтона, за да потеглят обратно към дома, дълги сенки набраздяваха пътя. Емалийн се бе сгушила в Седжуик, обвила ръка около лакътя му.

Нямаше желание да се връща в Лондон. Искаше ѝ се този следобед да продължи вечно. Да не позволява на реалния живот да нахлуе в щастливата ѝ илюзия. Но това се случи по начин, който не бе очаквала.

На кръстопътя имаше една жена с куп деца около полата си, която ги подбутваше като стара кокошка през пътя. Те спряха и изчакаха екипажа да премине.

Децата бяха чисти и спретнати, но от закърпените им дрехи и изпити лица, ясно се виждаше, че живота не бе лек за голямото семейство.

— Елате насам — извика жената на децата, помахвайки с ръка към тях. — Този изтънчен джентълмен и неговата дама имат по-важни неща за вършене, отколкото да чакат вас, мързеланковци.

Тогава Емалийн забеляза какво стискаше жената в ръцете си. Бонето ѝ. Онова, което Седжуик бе захвърлил в реката. Тя го побутна и кимна към него. Очите му се разшириха и след миг той се засмя.

В същото време, най-малкото дете, момче на около четири, се откъсна и побягна, за да огледа конете.

— Уилям, възпрепятстваш пътуването на джентълмена и дамата му — извика тя. — Както и вечерята на братята и сестрите си. Какво има? — изражението на жената стана решително и тя издърпа най-малкия от пътя им.

Емалийн отмести поглед, защото не искаше да брои децата и да предполага точно колко гладни ще бъдат, докато падне нощта. Не и след като бе прекарала следобеда, заобиколена от всичко, което богатството можеше да позволи. Тя бе прекарала целия си живот, прескачайки между неравенството в английското общество. Понякога бе живяла с пълни, широки джобове, а друг път, без да знае как ще плати дори за чаша чай.

— Мадам — извика Седжуик след дамата. — Един момент моля — той се надигна от седалката и подаде юздите на Емалийн. Преди тя да разбере, той скочи долу и издърпа все още отрупаната им кошница от капрата. — Бихте ли ми направили услуга, като облекчите товара ни? Конете са уморени, а ние все още имаме да изминем няколко мили — той ѝ я подаде.

Жената зяпна, но бързо се съвзе и пое предложеното пиршество. Когато усети тежестта на кошницата, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Божичко, милорд. Ще ни направите дебели като крале. Много съм ви задължена. Заради децата.

Той кимна и отново се качи на файтона. Сълзи запариха и в очите на Емалийн. Той бе отправил предложението си елегантно и любезно, без да унижава горката жена, заради окаяното ѝ положение.

Докато Алекс поемаше юздите, цялото семейство им помахаше. Жената извика след тях:

— Днес е моят късметлийски ден. Намерих това прекрасно боне да плува в реката, а сега и цял пир за семейството ми. Това наистина е щастливият ми ден.

— Както и моя, мадам. Както и моя — каза той, гледайки не към нея, а към жената до себе си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Дори сега, три дни по-късно, докато изпълняваше някои поръчки на Малвина, Емалийн все още бе развълнувана и обърквана от странното признание на Седжуик.

„Моят щастлив ден.“

Не бе сигурна, дали това бе просто поредния комплимент или прочувствено признание. Но каквото и да беше, той продължаваше да показва уважението си към нея по хиляди начини.

Нощта след пикника, когато пристигнаха у дома, те игнорираха разпитите свързани със странното им облекло, протестите на Хюбърт за времето и всички останали въпроси. Имаха очи само един за друг. Качиха се горе и се строполиха върху огромното легло с преплетени тела и необуздано желание.

Правиха любов два или три пъти, дори Емалийн не можеше да си спомни точния брой. Страстта, която той предизвикваше у нея, заслепяващото пробуждане, което пораждаше с докосването, бедрата и целувките си, я зашеметяваха.

Следващия ден не бе по-различен. Докато направляваше работата или се срещаше с търговците, винаги щом се обърнеше, откриваше, че я наблюдава. С извивка на устните и бляскав страстен поглед, той я примамваше на горния етаж и отново се озоваваха в обятията си, нехаещи за приказките, които влюбеното им поведение пораждаше у слугите.

Сутринта щом отвори очи, видя, че спалнята ѝ бе пълна с букети от жълти рози. Ароматът бе опияняващ. Когато му се отблагодари малко по-късно, признателността ѝ бе безкрайна...

Не говореха за бъдещето, нито за това, което щеше да последва, след края на уговорката им. Тя нямаше никакво желание да мисли за това — не и когато имаха още десет невероятни дни и нощи, след които трябваше да си тръгне.

Изгубена в тези мисли, тя прекрачи бордюра на Бонд Стрийт, почти препречвайки пътя на приближаваща карета. Когато спря пред

нея, очите ѝ попаднаха на изографисаната отстрани емблема. Ненапразно бе наизустила „Дебрет“, тъй като веднага разпозна герба пред себе си. Херцогът на Сечфийлд. Бе срещнала наследника му маркиз Темпълтън на вечерния прием у лейди Оксли.

Емалийн вдигна поглед към откритата карета — най-вече от любопитство да види херцога, когото по-голямата част от обществото считаше за дяволско страшилище, но видя, че е празна. Тогава погледна към капрата и зяпна.

— Ти! — тя затвори уста и зажонглира с пакетите в ръцете си. Как бе възможно? Трябваше да е мъртъв. И тъй като явно не беше, какво, по дяволите, правеше, разхождайки се с каретата на херцог Сечфийлд така, че всички да го видят?

— И аз се радвам да те видя, дребосък.

Емалийн се намръщи.

— Не ме наричай така — тя се огледа наляво, после надясно, опитвайки се да определи, накъде е най-подходящо да избяга. Щом започна да се отдалечава, проклетия човек подръпна юздите и я последва.

— Качвай се, дребосък, трябва да говоря теб.

— Не мисля — скастри го тя, завъртя се на пета и пое в обратната посока.

Когато хвърли поглед през рамо, разбра, че той няма да се откаже. И още по-лошо, пришпорваше конете и тежката карета бързо завиваше, въпреки натовареното движение по оживената улица. Спря до нея, докато тя изчакваше на ъгъла, за да пресече.

— Качвай се, дребосък, или ще кажа на господаря Темпълтън, коя всъщност си ти.

Господарят му? Никога не бе чувала Елтън да нарича някого свой господар. И, разбира се, той трябваше да избере маркиз Темпълтън — защото разкриването на нейната идентичност пред вятърничавия, склонен да сплетничи господин, си плачеше за изнудване.

Е, поне можеше да намери известно успокоение в това, че някои неща никога не се променят.

— Ела с мен — каза ѝ той.

Тя присви устни и кимна. За нейна изненада, Елтън понечи да слезе и да ѝ помогне като примерен кочияш, но тя махна с ръка.

— Няма нужда. Стигнала съм до тук и без твоята помощ и, смея да кажа, че мога да продължа по същия начин — тя сама си отвори вратата и нахвърля пакетите си на седалката зад Елтън.

Нагласи полите си и се качи. Когато се настани, той погледна през рамо към нея.

— „Хановер Скуеър“, милейди?

Знаеше къде живее? О, това бе по-лошо, отколкото си мислеше. Тогава осъзна, че той очаква потвърждението ѝ и кимна. Нямахше смисъл да отрича истината.

— Нека бъде „Хановер Скуеър“ — каза той сваляйки шапка.

Тя скръсти ръце на гърдите си и погледна встрани. Елтън хвана юздите и насочи екипажа към уличното движение. Емалийн прокле факта, че бе наела карета. Но Седжуик бе взел файтона, а Хюбърт екипажа, така, че нямаше избор, освен да напазарува за Малвина с превоз под наем.

Но поне не бе взела със себе си някой от слугите на Томас — можеше да си представи, какво биха си помислили те при факта, че познава кочияша на Темпълтън.

Пътуваха известно време, преди той да проговори отново.

— Как си?

— Достатъчно добре — наистина ли го интересуваше? Беше потресена. Толкова пъти бе спала на студено. През повечето време преживяваше чрез ума и уменията си с картите, а той разговаряше с нея така, сякаш бе прекарала последния месец на почивка в Брайтън.

— Опитах се да те открия — каза той тихо.

Тя трепна. Лъжец.

— Е, изглежда е така, макар че бих добавила, с шест години закъснение.

— Да — не звучеше много доволен.

— Няма да ти дам никакви пари — заяви тя.

— Не си спомням да съм ти искал.

Все още не.

— Какво правиш тук?

— Бих те попитал същото — представяш се за съпруга на някакво конте. Лейди Седжуик, мисля — неодобрението в гласа му опъна нервите ѝ.

Значи бе разбрал и за това. Не беше нужно да пита как. Вероятно я бе забелязал да си тръгва от дома на лейди Оксли. Ако не бе толкова разсеяна онази нощ, можеше и да го види.

Седжуик. Той бе виновен. Разсейваше я от задачата ѝ. И то по начини, които никога не си бе представяла. Това, което трябваше да стори, бе да се откаже от тази забранена афера. Да го изостави и да се съсредоточи върху целта си.

— В какво си се забъркала, дребосък? — попита Елтън, прекъсвайки мислите ѝ.

— Щом искаш да знаеш, тук съм, за да спечеля турнир по карти. И няма нужда да се притесняваш толкова, съвсем скоро ще изчезна.

— Турнир? Хм. Майка ти и баба ти не биха одобрили това, което правиш.

— След като баба бе тази, която ме научи на тънкостите на пикета, мисля, че напълно би ме подкрепила.

— Пикет? — изломоти той. — Не мислиш да ходиш на турнира на Уестли, нали?

Тя извърна глава и се загледа в преминаващите магазини и къщи, преднамерено пренебрегвайки въпроса му.

— Този приятел мамии...

— Няма значение — изкрещя тя. — Аз също, а ти винаги си казвал, че в това съм най-добрата. Бих си помислила, че ти от всички хора, най-много ще одобриш изпразването на джобовите на един благородник.

Той се изплю през каретата.

— Ще загубиш и дрехите на гърба си и какво ще правиш след това?

Тя смени темата.

— Как така не си мъртъв? Чух, че са те обесили.

„И жалко, че не са успели“, прииска ѝ се да добави.

Той изсумтя.

— Сигурно си ме оплаквала. Както подобава, предполагам?

Тя прехапа устни. За неин срам, не беше.

— Ако изобщо те интересува, ми бе даден шанс да подобря живота си — господарят ми ме помилва. Получих прошка от краля.

Кралска милост за него? Емалийн поклати глава. Пълна безсмислица.

— Е, недей да гледаш така. Истина е. Господарят ми лично се погрижи. Спаси ме от бесилото и ме освободи.

Емалийн се втрени в него. Не беше свободен, а луд.

— Искаш да повярвам, че маркиз Темпълтън, това лекомислено конте, те е отървал от бесилото и ти е уредил помилване? Кралско опрощение? — тя се засмя. — Страхувам се, татко, че си си изгубил ума.

— Значи сега съм ти баща. Беше време да си спомниш този факт — каза той, като не звучеше никак щастлив от недоверието й. — Мислех, че ще се радваш да разбереш, че съм измамил скелета с косата.

— Е, за мен е някакво успокоение да науча, че ние с майка ми не сме единствените, които си измамил.

Той се извърна и продължи да кара мълчаливо. Минаха няколко пресечки, преди отново да заговори, макар и да не се обърна.

— Дребосък, ще говоря направо в такъв случай. Когато човек се изправи пред бесилото се променя.

— Така е, а името ми е Емалийн Денфорд.

— Не е това — каза й той. — Помагам на маркиза. Той разчита на мен.

— За какво? Пазаруването? Срегнах го. Той не се интересува от нищо друго, освен кройката на самото си и поредната си саркастична забележка.

— В него има повече от тези неща...

— И това го казва човекът, който е изпразнил повече портфейли от Дик Търпин^[1].

— Вече не го правя — Елтън леко разтърси юздите.

— Вълкът не си мени козината — каза тя.

— Не намесвай приказките на баба си в това. Аз съм различен човек. И смятам да те видя как излизаш от тази дяволска каша, в която си се забъркала, представяйки се за дама. Ти ще си тази, която ще увисне на въжето, ако не внимаваш.

— Стой настрана от моите работи.

— Независимо дали ти харесва или не, аз съм ти баща и смятам да те наблюдавам. Какво би казала майка ти, ако те видеше така? Тя имаше големи надежди за теб. Твърдеше, че някой ден ще бъдеш порядъчна дама.

Истинска дама, как ли не! Дъщерята на разбойник и...

— Майка не беше... — думите на Емалийн секнаха и тя извърна глава, за да не може той да види сълзите, които напиреха да се търкулнат по бузите ѝ. Баща ѝ, разбойникът, често отсъстваше, а майка ѝ, макар да присъстваше тялом, често съзнанието ѝ блуждаеше сред блясъка на висшето общество, сякаш бе живяла там цял живот. А в моментите, когато идваше на себе си и видеше истинската същност на живота си, безумието ѝ се превръщаше в скръб. — Вече я няма и не бих желала да казвам нищо лошо за нея.

Мълчанието се проточи дълго, преди Елтън да проговори.

— Върнах се — каза меко той. — Чух, че е болна и се върнах възможно най-бързо.

— Щом казваш.

— Сложила си ѝ хубава паметна плоча.

При тези думи, тя вдигна поглед. Беше се върнал. Макар твърде късно и очевидно доста след смъртта на майка ѝ, тъй като дълги години, там нямаше паметник. Не и преди Емалийн най-накрая да спечели достатъчно пари през една зима, за да се погрижи гроба на майка ѝ да бъде отбелязан с прилична плоча. От страх, че той може да направи още някое обезпокоително признание, тя попита:

— Как е баба?

Той изсумтя.

— Жива. Постоянно пита за теб. Е, по-скоро ме измъчва заради теб — той погледна през рамо. — Обвинява ме за това, в което си се превърнала.

Тя се изкиска и почти съжали Елтън. Майка му беше истинска вещица, но наистина, Старото мамче, както бе известна в някои кръгове, бе тази, която я научи да играе пикет и пърмийл. И как да печели почти всяка ръка, по начини, които не бяха по-почтени от самата старица.

Те пътуваха мълчаливо и най-накрая Емалийн реши да спре да се преструва, че са се сдобрили.

— Какво искаш всъщност, татко?

— Да те видя на безопасно разстояние оттук. Мога да говоря с негова светлост. Да ти намери работа някъде — почтена.

Емалийн се изправи и хвана резето на вратичката.

— Кълна се, ще скоча от каретата на секундата, ако посмееш...

— Сядай, дребосък — каза той и пришпори конете, за да наберат малко по-висока скорост. — Винаги си била буйна. Няма да те споменавам пред Темпълтън, ако това искаш. Но ще те наблюдавам, за да съм сигурен, че нищо лошо няма да ти се случи.

— Няма никаква опасност, не и от страна на Седжуик — въпреки че това не бе цялата истина. Сърцето ѝ бе полудяло, но никой и нищо не бе в състояние да промени това.

— О, твоят барон е достатъчно добър човек. Но не вярвам на тези Денфорд.

Денфорд? Емалийн поклати глава.

— Хюбърт и лейди Лилит са досадни, нищо повече.

— Не бих бил толкова сигурен.

Имаше нещо в думите му, което я накара да се поколебае.

— Какво знаеш за Денфорд?

— Наблюдавах ги. И не ми хареса това, което видях.

— Те нямат никакви пари, ако това търсиш. Зависят от Седжуик, той ги издържа.

— Слушаш ли ме, дребосък? Не си търся мишена, грижа ме е за теб.

Тя скръсти ръце върху гърдите си и изпусна едно подозрително „ъ-хъ“. В живота ѝ не бе имало нито ден, в който баща ѝ да не си търси следваща жертва. Бе научила занаята си по неговите стъпки, изхранваше се от уроците, които бе усвоила от него още в най-ранна възраст.

— Ти си също толкова упорита, колкото майка си, но имаш здрава умна глава на раменете си, така че ме изслушай. Този Хюбърт Денфорд е намислил нещо. Последните няколко дни се спотайва около доковете. И сега е там долу. Тръгнал е след нещо и е дяволски решен да си сложи лапите върху него.

Въпреки здравия разум, тя го изглежда косо.

— Какво общо има това с мен?

— Не знам, но е предпазлив. Той е опасен, дребосък, запомни ми думите. Замисля нещо коварно, да знаеш.

„О, това ли е“, помисли си Емалийн, Хюбърт Денфорд опасен? Със сигурност беше подъл, но умен и коварен не бяха думи, които някога би свързала с глупавия братовчед на Седжуик.

Елтън не бе приключил със странните си теории и продължи с думите:

— Господарят ми каза, че си раздразнила лейди Оксли. Че дъщеря ѝ е била готова да ти издере очите — той кратко се изсмя, сякаш е очаквал това от нея. — Маркизът те харесва. Каза ми направо „Елтън, това бе най-приятната вечер, която някога съм прекарвал у лейди Оксли. Войнствената лейди Седжуик постави старата кокошка на мястото ѝ“ — Елтън ѝ се усмихна. — Нарече те „войнствена“, така е. А това е изключително похвално, предвид това, че е излязло от устата на господаря.

Емалийн не виждаше как нещо изречено от суетния маркиз, може да бъде оценявано толкова високо, но продължи да слуша съвета на баща си, когато той продължи.

— Превърнала си лейди Оксли в свой враг, както и дъщеря ѝ, наред с мистър Денфорд. Няма нищо по-лошо от това, гладна и задължена лисица да живее под покрива ти.

Емалийн вдигна поглед към небето. Небеса, беше ѝ дошло до гуша от съдържателните провинциални съвети на баба ѝ. Фактът, че тя сама често цитираше непоправимата майка на баща си, беше без значение.

Но, въпреки поговорките, Елтън бе прав относно Лилит и Хюбърт. Тя бе напълно сигурна, че бе разтревожила Денфорд с пристигането си. Особено, след като си мислеха, че Седжуик и съпругата му са безмерно щастливи през своя втори меден месец и, че биха могли да заченат наследник, който да отнеме позицията на Хюбърт.

Това бе достатъчно, за да направи дори мижитурка като Хюбърт Денфорд опасен.

— Виждам бръчката на челото ти, дребосък, не се коси. Ще ги държа под око. Междувременно, искам да ми обещаеш, че ще стоиш далеч от Уестли.

Емалийн понечи да се възпротиви.

— Няма да...

— Тук в Лондон не е безопасно за теб, като се има предвид колко от богатшите си изиграла през последните няколко години.

— Какво знаеш за моите... моите... пътувания?

— Опитвах се да те настигна, щом искаш да знаеш. Да те намеря и да се уверя, че си в безопасност — той избърса челото си и отново изцъка с език на конете. — Но имах и други задължения към себе си, така че не ми бе възможно да се погрижа за теб, както исках. Това не означава, че не разбрах за измамите ти — той се изхрачи през каретата. — Херцогиня Шевертън! Тази жена има властта да те обеси. Какво си мислеше, дребосък?

Последният коментар прозвуча по-разтревожено, отколкото някога си бе мечтала да чуе от Елтън. Това се заби в сърцето ѝ и пусна корени на място, което не смяташе, че все още съществува. Там, където вярваше в обещанията на баща си.

Бе прекарала толкова много години, слушайки майка си да се оплаква от скиталческата му природа и случайните му източници на работа като разбойник по пътищата. Тя никога не успя да повярва, че е по-загрижен за тях, отколкото за плячката на някой път в безлунна нощ.

Но ето го пред нея, загрижен и разтревожен. Той я наглеждаше. Следеше Хюбърт, ако можеше да му се вярва. А тя искаше да му вярва, че той съжалява за изгубеното им време. Но не смееше да се надява, че подобна нелепа мечта е възможна.

Не и повече от това, Седжуик някога да повярва, че е дама. Дама, достойна за...

Тя поклати глава при тази мисъл.

— Справям се достатъчно добре... и съм много внимателна.

Сега бе ред на Елтън да изсумти и той го направи с удоволствие.

— Ако внимаваше, никога нямаше да те прострелят в Съри — той спря и я погледна. — Не мислеше, че знаеш за това, нали?

Тя поклати глава.

— Прекарах три месеца в опити да разбера какво се е случило с теб. Късаше ми се сърцето, докато търсех твоя... твоя... е, няма значение какво търсех.

Емалийн не хареса начина, по който очите ѝ се навлажниха при представата как Елтън я търси. Не искаше да чува и мъчителната болка в признанието му. Той я бе мислил за мъртва.

— Бях горд да разбера, че не си се предала без борба. Макар че, според мен не си се целила много добре. Учил съм те да се прицелваш по-високо, а не в мъжките части.

Емалийн сви рамене.

— В стаята беше тъмно.

Той изсумтя.

— Същата си като баба си. Обичаш да поставяш хората на мястото им, когато ти се удаде възможност. О, дребосък, не знаеш колко се зарадвах, когато чух за момиче, което играело майсторски пърмийл из провинцията. Точно там и тогава разбрах, че не си умряла. Никой не може да го играе по-добре от теб. Но си мислех, че щом веднъж си се измъкнала на косъм, ще бъдеш по-внимателна. Че може би ще се опиташ да започнеш нов живот.

— Така и направих — каза му тя. — И сега съм на самия край. Това ще бъде последната ми игра. След това ще стоя далеч от всичко това. Ще го оставя зад гърба си.

Елтън се изкашля.

— И аз съм казвал същото на майка ти, повече пъти, отколкото бих искал да си призная. Всеки път, когато ѝ обещавах, го мислех сериозно. Но пътищата и картите винаги те примамват. Една последна игра. Тези думи ще те убият някой ден, дребосък.

О, мили Боже! Колко пъти бе чувала Елтън да казва на майка ѝ съвсем същите слова? Да дава същите обещания, на които никой от тях не вярваше.

Но нейната ситуация бе съвсем различна. Това щеше да бъде нейната последна игра. Последният ѝ залог. Ако не заради парите, които щеше да спечели от турнира по пикет на Уестли, то заради Седжуик. Той я бе накарал да повярва в нещо много над това. Че любовта, доверието и вярата, могат да променят човек. Емалийн вдигна поглед към Елтън. Както, най-вероятно, бесилката бе променила баща ѝ.

Но преди да е успяла да каже нещо, той зави към „Хановер Скуеър“ и спря пред номер 17.

— Заповядай, дребосък, точно както обещах. Сега всичко, за което ще те помоля, е, ако попаднеш в беда да ме известиш.

Тя кимна, макар да нямаше намерение да прави нищо подобно. Какво, ако се обърнеше към него за помощ, а промяната, която твърдеше, че се е случила в живота и намеренията му се окажеха нищо повече, освен празни приказки и лицемерие, които бяха част от него точно както прословутата превръзка на окото му?

Симънс отвори входната врата и един от лакеите слезе по стълбите, за да вземе пакетите ѝ и да ѝ помогне да слезе от каретата.

— Благодаря ти — извика тя към Елтън и влезе вътре, без да се обръща назад.

„Ровенето в миналото, няма да сложи вечеря на масата“, обичаше да казва баба ѝ.

И все пак, когато стигна върха на стълбите, тя отправи поглед към него. Но всичко, което видя, бе елегантната карета на Сечфийлд, която се отдалечаваше от площада. Див порив се разбунтува в сърцето ѝ и почти я накара да се втурне след отдавна изгубения си баща, когато един глас от вътрешността на къщата я спря.

— Е, това бе показателна гледка — каза лейди Лилит, слизайки по стълбите. — Така, така. Непорочната лейди Седжуик се разхожда с каретата на маркиз Темпълтън. Чудя се, кой ще бъде благосклонен към теб сега? Ти напълно съсипа добрата си репутация днес, да не споменаваме как това ще zlepостави съпруга ти.

Емалийн се стегна. Седжуик! Как изобщо би могла да му обясни това? Може би трябваше просто да последва инстинкта си и да изтича след Елтън. Да приключи с целия този налудничав заговор — преди не само репутацията, а и сърцето ѝ да бъде непоправимо разбито.

Но тогава се случи нещо удивително. Симънс заговори със снизходителен, надут тон, който само един лондонски иконом владее до такова съвършенство.

— Мисис Денфорд, няма нищо преднамерено в начина на придвижване на лейди Седжуик. Тя трябваше да наеме карета за поръчките на лейди Роулинс, тъй като мистър Денфорд вече бе взел екипажа, а лорд Седжуик използва файтона си — Симънс звучеше толкова смутен, сякаш той самият бе попаднал в затруднение. — Вместо да се примиря, че нейна светлост ще се вози в някакъв съмнителен наемен файтон на връщане, аз изпратих бележка до иконома на херцог Сечфийлд, за да се погрижи, ако е възможно, тя да се прибере с каретата на негова милост.

Веждите на Лилит се събраха, докато поглеждаше първо към Симънс, а след това към Емалийн. После се завъртя на пета и закричи по стълбите, измърморвайки твърде високо:

— Е, ще видим това.

Щом тя вече не можеше да ги чуе, Симънс сам я смърри.

— Не ми е приятно да го кажа, но мисис Денфорд има право — какво си мислехте, като обикаляхте с каретата на Сечфийлд? Всички знаят, че Темпълтън я използва, а и когато този мъж я кара, изглежда съвсем непристойно.

— Той просто ми предложи превоз до дома, защото имах твърде много пакети — каза Емалийн, докато му подаваше доказателството, чантата с покупки, които бе направила, последвани от палтото и бонето ѝ. — Освен това, не мисля, че маркиз Темпълтън е точно най-развратния мъж в града. Със сигурност не е способен да компрометира нечия чужда съпруга.

— Мадам — каза той, — дори и да е така, не бива да забравяте, че една порядъчна дама никога не би се разхождала с каретата на друг мъж. Дори и безобиден, колкото маркиза. Хората ще помислят... — той отправи недвусмислен поглед нагоре. — Със сигурност хората ще си помислят най-лошото и ще го използват в тяхна полза. Не бих искал да я видя как разказва разни истории на лорд Седжуик.

Емалийн се сви.

— Не знаех — призна тя.

— Е, вече знаете — той кимна към купчината пакети. — Искате ли Томас да занесе нещата на лейди Роулинс?

— Не, няма нужда да го затруднявам. Освен това вероятно аз ще намина, за да видя как е тя този следобед.

— Много добре, милейди — той ѝ се поклони и се зае със задачата да прибере бонето и палтото ѝ.

Емалийн продължи през фоайето, но спря и се обърна.

— Симънс?

— Да, милейди?

— Защо ми помагаш?

— Мислех, че е очевидно — поколеба се той.

Тя скръсти ръце на гърдите си и поклати глава.

— Не особено.

Симънс изпусна дълбока въздишка.

— Вие сте господарката на този дом, а мой дълг и привилегия е да служа на това семейство.

Тя изви пръст към него, за да го повика да се приближи.

— Симънс, защо ми помагаш? И без празни приказки за дълг към домакинството и така нататък. Да не е, защото ви предложих

помощ за проблема ви с пикета?

— Мадам, вие ме обиждате. Помощта ви в подобно затруднение е само част от вашето неповторимо обаяние. Но, щом трябва да знаете, помагам ви, защото...

Горе, лейди Лилит бе започнала да звъни за прислужница, която да я обслужи. Незабавно. Докато острите ѝ викове пронизваха всеки ъгъл на къщата, Хюбърт врхлетя в антрето от задния коридор, като си мърмореше нещо.

Емалийн разбра по измъченото изражение, което незабавно се появи на лицето на Симънс, че Хюбърт бе влязъл в къщата откъм конюшните, през кухнята. Отново. Това бе една от неговите изненадващи проверки на персонала, за да се увери, че те не ограбват добрия му братовчед и да направи предложение за икономия по всяка нередност, която забележеше.

— Симънс, ето те и теб — извика той — Този приятел Томас, отново е сменил недогорелите свещи. Не разбирам защо е нужно да се сменят толкова често. Някой си докарва допълнителна печалба под масата, а?

Емалийн зяпна. Една от привилегиите на иконома бе, че той получава всички остатъци от свещите, тези, които могат да бъдат продадени за претопяване. Бе достатъчно разпространена практика, но това, което Хюбърт намекваше, бе обвинение на дългогодишен семеен слуга в кражба.

Симънс да краде, как ли не! Е, едно добро дело заслужаваше друго, а нямаше съмнение, че тя със сигурност бе длъжница на иконома.

— Братовчеде, аз помолих Томас да смени свещите — каза тя. — Лорд Седжуик не харесва да му дърдорят по средата на вечерта.

Хюбърт стисна устни и отпраши по посока на библиотеката.

— Отиде да изброи отново книгите, ако смея да кажа — измърмори Симънс.

Емалийн едва потисна смеха си.

— Мисля, че каза, че служиш на семейството?

— Да, така е — каза той твърдо — но, милейди, има семейство и семейство.

Емалийн го знаеше прекалено добре. Баща ѝ бе идеалният пример за това. И все пак трябваше да разбере защо икономът бе

рискувал толкова много, за да ѝ помогне.

— Но, Симънс, защо аз? Особено, след като знаеш... е, знаеш, че аз не съм...

— Вашето обаяние, милейди — каза ѝ той и леко наклони глава.

Горе, мисис Денфорд все още крещеше с цяло гърло за прислужница, която да отиде да се погрижи за нея. Веднага.

Симънс затвори очи и потръпна. Когато ги отвори, погледът му попадна на нея и обикновено неумолимите му устни се извиха в усмивка.

— Този дом има нужда от господарка. И още по-важно, от наследник.

Емалийн поклати глава. Правилно ли бе чула? Наследник? Полудял ли беше?

„О, не!“, помисли си тя, когато истината я удари по-силно, отколкото ако бе налетяла върху пощенската кола. Симънс не се интересуваше коя бе тя. Вероятно бе много доволен от пристигането ѝ. Той рискуваше всичко, за да може да види Седжуик истински женен. Женен и сляпо влюбен. Да създаде наследник, така че надеждите на Денфорд за титлата да не бъдат толкова... толкова явни. Невестата можеше да бъде довлечена от Нюгейт или Бедлам, или пък право от най-близкия затворнически кораб, но Симънс нямаше да се интересува, стига да можеше да се отърве от Денфорд, веднъж завинаги.

— Но аз не съм... не бих могла... — тя поклати глава към него. Толкова категорично, колкото успя, без да съсипва буйните къдрици, които прислужницата на Малвина бе подредила по-рано през деня. Тя се наведе към него и прошепна:

— Симънс, аз няма да бъда тук достатъчно дълго, за да разреша този проблем.

— Мадам, предстои да разберем това.

Тя отново поклати глава.

— Седжуик не желае съпруга, затова и си е измислил такава. И със сигурност не желае мен.

Симънс отново се усмихна.

— Така ли? Мадам, подценявате се. И въпреки че до сетния си час ще отричам, че съм се съгласявал с нещо, което мистър Денфорд е казал, аз вярвам, че лорд Седжуик е безумно влюбен във вас.

[1] Английски разбойник, живял през 1705–1739, обесен в Йорк, заради конекрадство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Безумно влюбен — каза Джак и се отпусна назад в стола си. Беше се присъединил към Алекс на масата в ъгъла в Уайтс — Всички говорят, че си се побъркал по жена си. Истина ли е?

Алекс се сви. Не искаше никога повече да чува тази дума. Бе дошъл в клуба, за да потърси малко спокойствие, далеч от художниците, майсторите, Денфорд...

И желанието си към Емалийн.

Да не би да беше полудял, та да прави любов с нея? Натискът на устните ѝ, копринената ѝ кожа сега бяха като треска, от която не можеше да се отърве. На която не можеше да устои. Затова избяга от къщата, преди да е прекарал още един следобед, с неусетно отминаващи часове в нейната вълшебна компания, в обятията ѝ...

За негово най-голямо разочарование явно и в клуба нямаше да може да си почине. Всеки, който пристигнеше, минаваше, за да го поздрави за щастливото завръщане на Емалийн и подобрилото ѝ се здраве. Изглежда, лейди Пепъруел бе спазила обещанието си да разкаже на всички за чудодейното възстановяване на Емалийн и по този начин, бе дала извинение на всеки женкар, конте и веселяк, да го плесне по гърба и да вметне някоя шега за това, колко влюбен е в съпругата си. Включително и Джак, който не само му бе пожелал „щастие“, но и бе поръчал бутилка мадейра — за сметка на Алекс, за да отпразнуват добрата съдба на Седжуик.

— Не мога да оставя образа ти на влюбен глупак да излезе извън контрол — каза приятелят му.

— Не съм влюбен — отговори той на Джак, който наливаше скъпото вино в две чаши. — Та това е съвсем нелепо.

Джак изсумтя.

— Тогава, обясни ми, защо си я завел до Клифтън за следобед на... как да се изразя? Съпругеско уединение? — засмя се той. — Не се опитвай да го отричаш, защото те видях да се прибираш, облечен в зеленото сако на Клифтън, а твоята Емалийн да седи до теб красива и

раздърпана. Е, ако това не е показателно, не знам кое трябва да е. Въпреки че бих искал да разбера...

— Джак... — предупреди го Алекс.

Негодникът имаше дързостта да се ухили.

— Не се пали, само щях да попитам, дали имат още едно от това отзад — каза той и махна с ръка към прашната бутилка. — Освен това не би било джентълменско, ако любопитствам — той се огледа за лакея и му даде знак да донесе още една бутилка.

Алекс с удоволствие щеше да плати, ако това можеше да отклони Джак от мислите му. Но дори мадейрата напълно го провали.

— Тъй като и двамата знаем, че не съм джентълмен — каза Джак, — изисквам пълен отчет — и започна скорострелно да задава въпроси. — Коя е тази перла? Разбра ли кой я е наел? И ако не възразяваш да ми кажеш, кой дявол те накара да преспиш с нея? Забрави този въпрос, тя е красиво девойче. Щях да се притесня за теб, ако не бе намерил начин да я прелъстиш.

— Ти си виновен за всичко това — каза му Алекс.

— Не и този път — каза Джак, посягайки бързо към бутилката, за да не бъде оставена извън обхвата му.

— Не знам как да се справя с цялата тази работа с Емалийн — призна той.

Джак го погледна изучаващо за миг.

— Не мисля, че ти е зле. А и, ако ми позволиш да кажа, лейди Седжуик не бе единствената, която изглеждаше доволна онзи следобед.

За известно време двамата стояха мълчаливо. Алекс размишляваше какво да каже, а Джак имаше благоразумието тихо да си пие мадейрата.

Ето това бе последствието от самодоволното му хвалене относно внимателното планиране и разума. Ето до къде го бе довело. Бе обвързан с жена, която дори не трябваше да съществува.

— По дяволите, Джак, какво да правя? — предаде се Алекс. — Това е по-скоро в твоята област, не в моята.

Джак отново се засмя.

— О, да. Не е типично за теб да действаш, без да претеглиш всички последствия, според изискванията на благоприличието. Какво ти е сторила тази девойка?

Алекс обмисли всички отговори и избра най-честния.

— Кара ме да се смея.

Очите на приятеля му се присвиха и той поклати глава.

— Никога не съм мислил, че ще го чуя от теб. Господи, ти си влюбен.

— Не знаеш и половината — каза Алекс и му сподели това, което бе научил за миналото на Емалийн — че е била измамница, която се е прехранвала, като е мамела стари дами, лъжейки ги на пърмийл.

— Професионална картоиграчка? — изпелтечи Джак. — Оженил си се за капитан Шарп?^[1]

— Не съм се оженил за нея — възрази Алекс.

— Все още не — измърмори Джак, допълвайки първо чашата на Алекс и след това своята.

— Не разбираш ли, че точно в това е въпросът? — отвърна Алекс. Със сигурност не мога да се оженя за нея.

Защо не я бе изхвърлил още през първата нощ? Щеше да намери някакво приемливо обяснение за заминаването ѝ и да излезе с чисти ръце от цялата тази каша.

Но сега вече не можеше. Не и след като бе правил любов с нея, бе слушал плановете ѝ за къщата, докато лежаха пред горещата жар на камината, голи и задоволени. Бе прекарал нощи, люлеейки я в ръцете си. Бе я научил да кара карета в парка. Бяха правили стотици неща, които женените хора приемаха за даденост.

Тя се бе превърнала в нещо повече от Емалийн, през тези твърде кратки изживени дни. Бе се превърнала в...

— Седжуик? — казваше Джак, щракайки с пръсти към него. — Беше се замечтал. Ще бъда принуден да се съглася с остатъка от Лондон и да заявя, че си безумно влюбен, ако не изтриеш това изражение от лицето си.

— Нямам подобно изражение — възрази Алекс.

Джак използва нищожното количество дискретност, което притежаваше и не каза нищо. Вместо това отпи голяма глътка.

— Не мисля, че имаш друг избор, освен да я задържиш.

— Да я задържа? Ти луд ли си? — избухна Алекс, сякаш подобно нещо можеше да се случи.

„Като че ли бих се осмелил.“ Той отхвърли тази идея. Не, не можеше да го направи.

— Можеш ли да си представиш, какво биха казали предците ми, да не говорим за семейството ми, ако разберат, че съм се оженил за жена със съмнителен произход? — каза Алекс. — Да не споменавам и факта, че има забележителна липса на морал, що се отнася до карти.

— По дяволите, Седжуик, не бъди толкова тесногръд. Половината от висшето общество мами на карти. А и никога не съм разбирал защо, когато някой си избира съпруга, трябва да взема предвид мнението на предците си. Надути, сърдити хора, които отдавна са на небесата. Никой от тях няма да се върне и да протестира. А ако го направят, първо ще трябва да минат през глупавата усмивка, която се появява на лицето ти всеки път, когато бъде споменато момичето. Та аз поръчах две бутилки „Мадейра“, без дори да забележиш, камо ли да се оплачеш.

— Забелязах — каза му Алекс. — А и признавам, че Емалийн е необикновена жена. Но не мога да оставя сърцето си да вземе това решение. Бракът е въпрос на морален дълг, а не на лични чувства.

— Ако наистина вярваше в това — каза Джак, — тогава защо не се ожени за някоя нацупена наследница и не приключи с това още преди години? Можеш да продължаваш да говориш за „подходящ съюз“, но и двамата знаем какво означава това. Бракът на братовчед ти с лейди Лилит. Този на госпожица Мабърли с тираничния Оксли. Но не това искаш ти. И никога не си го искал, смея да кажа.

— Имам титла и наследство, за които трябва да мисля — каза Алекс. — Не мога просто да избира всяка жена, която пожелае.

— Защо не, по дяволите? — оспори Джак. — Бих си помислил, че титла и наследство като твоите, могат да купуват на човек малко ексцентричност, от време на време. Ожени се за девойката и прекарай остатъка от живота си, като се присмиваш на всички, които са били против.

Алекс пое дълбоко въздух и поклати глава. Как можеше да стане?
Джак сви рамене.

— Прави каквото искаш. По дяволите, захвърли титлата и парите, ако ме питаш. Но какво ли ме интересува мен? Докато това означава, че ще продължаваш да ми плащаш питиетата.

Алекс пристигна на Хановер Скуеър малко по-късно. Джак и неговите дръзки предложения! Задръж Емалийн, как ли не! Та подобна мисъл бе направо нелепа.

И все пак, това досадно чувство не забави темпото му, докато изкачваше стълбите по две наведнъж.

Можеше само да се чуди в каква бъркотия се е забъркала Емалийн, докато го нямаше и проклет да е, ако не беше любопитен да чуе за подвизите ѝ с дразнещите търговци, клюките, които бе научила от Малвина, последното оплакване на лейди Лилит. Алекс не може да се въздържи и се усмихна. Защото дори оплакванията на лейди Лилит бяха забавни, когато Емалийн му ги разказваше. Той спря за миг пред вратата и погледна през рамо към Тотли хаус. Още веднъж осъзна, че думите на Роулинс от онази нощ го преследват.

„Знаеш със сърцето си, че има нещо в нея, което ще направи обикновения ти живот завършен, и ще ти дава причина да се будиш сутрин, за да разбереш каква бъркотия е забъркала.“

Какво, по дяволите, щеше да прави, когато тя си замине? Отвори вратата и реши да не обръща внимание на тази мисъл.

— Емалийн? — извика той, щом пристъпи в празното фоайе. — Емалийн, тук ли си? — мрачната тишина, която го посрещна, беше пуста като шотландско тресавище. Студено напомняне в юнския ден за скучната рутина, която щеше да се завърне в живота му, когато тя накрая си отиде.

— Емалийн? — извика той отново. — Симънс? — никой не отвърна на поздрава му, но моментното му спиране разкри звук от смях, който идваше от задната част на къщата. Нейният смях.

„Какво бе намислила“, изръмжа сърдитата му същност, но Алекс даде всичко от себе си, за да прогони тази мисъл. Нима няма да е щастлив, ако знае, че дните му на мрачен човек са останали назад, че може да има Емалийн до себе си завинаги?

Докато вървеше надолу по коридора, той чу бъркането на карти и отново гласа ѝ.

— Не, не, Томас, това изобщо не е благоприятно — казваше Емалийн.

Не е благоприятно. Какво, по дяволите, правеше този нахален лакей със съпругата му? „Тя не ми е съпруга, напомни си той. Тя не е моя жена“. И все пак, увеличи темпото и забърза към кухнята.

Вътре Емалийн стоеше начело на масата, а Томас и Симънс срещу нея. Нямаше никой друг в голямата стая.

Тя скочи на крака.

— Седжуик! Какво правиш тук?

Нещо в целия сценарий не беше наред. Какво, по дяволите, бе намислила?

— Това все още е моята къща — каза той и погледна към Симънс и Томас. И двамата изглеждаха, сякаш са прекарали деня, залагайки кухненските прибори. — И аз щях да ви попитам това.

Тя погледна към двамата и се намръщи.

— Карти — каза тя припряно, хвърляйки тестето на масата. — Открих, че Симънс и Томас играят карти — тя размаха пръст към виновната двойка. — Както винаги казвам, картите са най-сигурния начин да се окажеш прокълнат за цяла вечност. Изненадана съм от двама ви. Да не говорим за това, какво ще каже мисис Симънс!

Тя прибра тестето и въздъхна.

— Седжуик, ще ги оставя на твоето правосъдие. Страхувам се, че гледката на подобно безнравствено държание ме замая — тя побърза да се оттегли и къдриците ѝ се заклатиха във весело противоречие с буреносната извинка на веждите ѝ.

— Какво, по дяволите, беше това? — обърна се Алекс към виновно изглеждащата двойка пред себе си.

— Нейна светлост има непоносимост към карти — предположи Симънс.

— Така си и помислих — той отново погледна към посоката, в която бе изчезнала и поклати глава. Може би бе сбъркал, че е чул смеха ѝ по-рано, тъй като изглежда държеше на думата си да не играе пърмийл напълно сериозно. — Просто гледайте да не разбере за игрите ви всеки четвъртък вечер — нямаше нужда да я тласкат пак към изкушението.

— Разбира се, милорд — каза иконома.

— Да, милорд — добави Томас.

Той се обърна и понечи да излезе от кухнята, но спря и погледна през рамо. Имаше нещо, което не бе съвсем наред, в сцената, на която току-що бе станал свидетел. Но се съмняваше, че ще може да изкопчи истината от тези двамата, а знаеше, че адът щеше да замръзне, преди

Емалийн да издаде и думичка. Налагаше му се да повярва, че не е нагазила до гуша в поредната каша.

Той излезе от кухнята, за да я последва, но когато тръгна по коридора, изведнъж дочу Лилит и Хюбърт да говорят.

— Но вие трябва да дойдете, братовчедке — казваше Хюбърт, — напълно ще съсипете партито ни, ако не го направите.

— Да, майка би била изключително оскърбена, ако завари празни места в ложата си — добави Лилит. — Освен това, тази сутрин Седжуик се съгласи да ни придружи в операта, нали така, мистър Денфорд?

— Точно така — каза Хюбърт.

Опера? С лейди Лилит и Хюбърт? И лейди Оксли? Той замръзна на място. За това ли говореше Хюбърт на закуска? Смътно си спомняше да се съгласява с нещо, което братовчед му казваше само за да го накара да млъкне. По дяволите, бе се съгласил да отиде с тях тази вечер. Той стисна зъби. Трудно можеше да обясни на братовчед си истинските си желания за вечерта. Имаше толкова малко ноци, преди Емалийн... е, преди да трябва да се откаже от нея, че никак не му се нравеше да я дели с някого тази вечер.

„Ами, задръж я... задръж я завинаги.“ Алекс поклати глава. Трябваше да спре да пие с Джак. Това размътваше разума му и го правеше податлив на всякакви невъзможни идеи.

Тогава, за негово облекчение, чу Емалийн да казва:

— Просто не мисля, че мога да дойда — гласа ѝ беше тънък и писклив. — Изглежда пазаруването е било по-изнурително, отколкото смятах. Подозирам, че треската ми се е върнала... Чувствам се много гореща и ужасно замаяна.

Той надникна зад ъгъла и я видя да стои във фоайето с ръка върху челото и да се поклаща на крака, сякаш всеки момент щеше да се строполи. Въпреки че бе обградена от Хюбърт и лейди Лилит, никой от тях не изглеждаше готов да ѝ се притече на помощ. И доколкото познаваше Емалийн, според Алекс, тя бе готова да се хвърли на мраморния под само за да избегне вечер навън, с мистър и мисис Денфорд. А да не споменаваме и лейди Оксли.

Той със сигурност не можеше да я вини. Би бил щастлив да му насинят и другото око в този момент, ако това щеше да им осигури убедително извинение. Може би, ако Емалийн имаше желание...

Всъщност не беше нужно да стига толкова далеч, за да си останат у дома. Болестта ѝ щеше да бъде достатъчна, за да ги задържи далеч от ноктите на лейди Оксли.

— Емалийн, зле ли ти е? — каза той, като се приближи и я хвана, точно преди наистина да припадне. Вдигна я на ръце, наслаждавайки се на топлината на кожата и аромата на виолетки в косата ѝ.

— Седжуик, скъпи, това ти ли си? — тя запърха с мигли и облегна глава на гърдите му. Розовите ѝ, подканващи към целувка устни леко се разтвориха.

Как му се искаше да забрави цялата тази преструвка и отново да я целуне. Да я гледа, как преминава от тази фалшива болест към една съвсем друга треска. И щеше, веднъж щом я занесеше горе.

— Да, любов моя, аз съм — каза той и хвърли извинителен, снизходителен поглед към лейди Лилит и Хюбърт, които бе сигурен, че не бяха споделяли никаква привързаност помежду си през целия си брак. — Какво има? Неразположена ли си?

Тя въздъхна и се сгуши по-близо.

— Не, страхувам се, че е по-тежко. Не мисля, че ще можем да отидем на опера тази вечер — вдигайки очи към него, тя го погледна толкова нещастно, че ако устните ѝ не потрепваха леко, щеше да си помисли, че наистина е болна.

Той поклати глава и погледна към братовчедите си.

— Емалийн е твърде болна, за да присъства тази вечер.

— Не, не казвай това — отвърна Хюбърт. — Лейди Оксли е много придирчива към подредбата на местата си.

— Да — заяви лейди Лилит. — Ложата ще бъде напълно съсипана с празни места. Майка ще бъде много затруднена.

Това, което имаше предвид всъщност бе, че стиснатата лейди Оксли ще се ядоса, ако места, за които бе платила, останат свободни. Вдовстващата графиня не обичаше парите ѝ да отиват на вятъра.

— Страхувам се, че ще бъде разочарована — каза им Алекс. — Тъй като не мога да оставя съпругата си в това състояние.

Очите на Емалийн внезапно се отвориха и тя го погледна. И също толкова бързо, възвърна спокойствието си и се върна към състоянието си на полусъзнание, стенойки тихо от проклетото си положение.

Още веднъж, той усети подозрително бодване, че е намислила нещо повече от тази преструвка, за да избяга от двамата Денфорд, но не можеше да предположи какво бе то. Не че нямаше да разбере, в мига щом останеха насаме.

— Не, братовчеде, трябва да дойдеш — казваше Хюбърт. — Няма да е добре, ако и теб те няма.

— Две незаети места, биха били неппростими — заяви лейди Лилит.

Тогава, за негова пълна изненада, Емалийн се съвзе и подкрепи доводите на Денфорд.

— Седжуик, скъпи, ти трябва да отидеш тази вечер. Ще бъде съкрушена, ако стана причината за толкова много нещастие. Моля те, отиди заради мен и предай на лейди Оксли най-искрените ми извинения. Така тя може би няма да бъде толкова огорчена.

— Но аз... — запротестира той.

— Точно така, братовчеде — каза Хюбърт и посочи към Емалийн. — Чу смелата си съпруга. Сега, трябва да дойдеш с нас.

Лейди Лилит кимаше и, по дяволите, Емалийн също. Той беше готов да я хвърли точно тук и сега и да придаде на болестта ѝ по-голяма достоверност.

— Може би би могъл да вземеш лорд Джон вместо мен — предложи Емалийн. — Той намина по-рано, за да те потърси.

В този момент мисис Симънс влезе през задния вход и видя Емалийн в ръцете му. Тя нададе възмутен писък, че нейна светлост „умира отново“ и задърпа Алекс със себе си нагоре по стълбите. Там му забрани да влиза и го избута от спалнята, като квачка, която защитава пиленцето си.

Преди да каже на Емалийн, какво мисли относно това, че го бе изиграла с вечерното забавление, вратата се затвори в лицето му.

„Аз съм господарят на този дом! Пусни ме!“ Искаше му се да изреве, но се съмняваше, че някой ще го послуша. „Ето така става, когато се ожениш“, реши той.

Е, когато тя си замине, нещата щяха да си тръгнат постарому. Той отново щеше да е господарят на къщата. А живота му щеше да бъде... е, щеше да бъде... Имаше само една дума, която му хрумна... Незавършен.

Вечерта в операта бе по-ужасна, отколкото Алекс си бе представял. Особено, когато Емалийн бе удобно настанена у дома, а той страдаше мълчаливо сам.

За негово разочарование, мисис Симънс стоеше на пост пред вратата като страж на кула. „Намеренията“ му били твърде рисковани за здравето на нейна светлост, бе заявила тя. И така, той нямаше друг избор, освен да придружи лейди Лилит и Хюбърт, тъй като бе дал дума и нямаше артистичната дарба на Емалийн.

Заедно с двамата Денфорд, мистър и мисис Мабърли бяха част от партито. Както и нещастно изглеждащата мис Мабърли, и, разбира се, вечно надутия лорд Оксли, който стоеше до горкото момиче, за нейно очевидно неудобство. Лейди Оксли бе поканила също и току-що пристигналата в града херцогиня Шевертън, тъй като искала Емалийн да бъде „порядъчно представена“, както каза на Алекс.

„Порядъчно набучена на шиш“, помисли си той, тъй като херцогинята имаше най-острия език във висшето общество. Малко се осмеляваха да ѝ пресекат пътя или да ѝ се противопоставят. Емалийн добре се бе насадила с измислената си работодателка.

С пристигането на нейна светлост, у него се засили подозрението към интригите на двамата Денфорд и лейди Оксли, особено като се замисли кой стои зад появата на Емалийн в живота му. Може би се надяваха, че публичната постановка ще бъде добра сцена, за да я опозорят, а наред с това и него? Все пак лейди Оксли бе дала благословията си за брака на дъщеря си с Хюбърт, защото вярваше, както и почти всеки в обществото, че е малко вероятно Седжуик някога да се ожени. И така Хюбърт или неговото потомство оставаха наследници. Дори женитбата му с Емалийн не бе намалила надеждите на графинята, след като съпругата на Алекс беше болнава и никой не я бе виждал.

Обаче една жива и дишаща лейди Седжуик, особено тази Емалийн, щеше да им коства твърде много. Поради тази причина, те искаха да видят брака им компрометиран. А едно нещо, Алекс знаеше със сигурност — нито стиснатата лейди Оксли, нито алчния му братовчед биха наели такава прахосница, такава непредвидима лисица.

И за капак на всичко, Джак, който се бе съгласил да го придружи — ако не поради някаква друга причина, то поне, за да погледа новата

танцьорка, на която бе хвърлил око — се оттегли. Така Алекс трябваше сам да се изправи пред гнева на херцогинята от това, че нямаше да срещне Емалийн и да изтърпи раздразнението на лейди Оксли, задето в ложата ѝ щеше да остане незаето място.

Той погледна към празната седалка и се замисли за тази, която трябваше да седи там. Емалийн. Какво по дяволите бе намислила? Той просто не можеше да се отърси от чувството, че тя си е наумила нещо. Подръпна шалчето си и отново огледа претъпкания театър. Имаше нещо повече във фалшивата болест на Емалийн, освен избягването на Денфорд. Би заложил последната полица на Джак, че е така.

— Слушала съм много за съпругата ви, лорд Седжуик — каза херцогинята с висок шепот, посочвайки с ветрилото си към него. — А съм в града само от ден.

— Не се и съмнявам в това — намуси се лейди Оксли. — Момичето съвсем не е с ума си.

— Трябва да е забележителна, за да привлече вниманието на обществото толкова бързо, и още повече вашата благосклонност — каза херцогинята. — От това, което чух, вие почти не се отделяте от нея. Трябва да е необикновена, сигурна съм.

— Така е — отвърна Алекс, опитвайки са бъде учтив.

— Той е безумно влюбен — каза Хюбърт, навеждайки се от стола си.

Алекс трепна. Вече бе убеден, че това е единствената дума, която братовчед му може да произнася.

Херцогинята наклони ветрилото си към Хюбърт.

— Е, аз знам от опит, че когато някой барон Седжуик си потърси съпруга, обикновено се жени, защото е влюбен. Никога не се интересуват от мнението на обществото. Женят се по любов и пращат по дяволите последствията — невероятно, но херцогиня Шевертън се усмихна. — Поддържат интереса, бих казала. Пожелавам ви много щастие, Седжуик. Изглежда съпругата ви е причина за веселите пламъчета в очите ви. Точно, както дядо ви се държеше, когато се върна от Париж, женен за баба ви. Никога не съм искала да я отбягвам само защото е била танцьорка в операта, но...

— Какво-о? — избухнаха в един глас Алекс и Хюбърт.

— Танцьорка в операта — каза херцогинята, сякаш такъв възмутителен факт бе нещо най-обикновено.

— Ваша светлост — каза колебливо лейди Оксли, — сигурно грешите. Вдовицата произлиза от дълговековен благороден френски род. Дори е роднина на стария крал.

Херцогинята изсумтя.

— Женевиер Денфорд може и да твърди, че има кралска кръв, но това е връзка, породена от грешната страна на одеялото. Постелята на танцьорка от операта, бих казала.

Лейди Оксли отвори и затвори уста неколкократно, сякаш думите просто не можеха да преминат през това невероятно разкритие. Херцогинята пренебрегна заекването ѝ и се обърна към Алекс.

— Вашият дядо горещо обичаше баба ви. Нямаше жена в Лондон, която да не ѝ завиждаше за вниманието му. Дайте на съпругата си същото количество любов и ще умрете като доволен мъж, както дядо ви и, смея да кажа, баща ви го направиха.

Алекс можеше само да кимне безмълвно при този мъдър съвет. Освен това херцогинята бе върнала вниманието си към сцената и престана да мисли за смаяната групичка около нея.

Баба му е била танцьорка в операта? Това обясняваше много. Нежеланието ѝ да дойде в града не беше породено толкова от скръбта по съпруга ѝ, колкото от страха ѝ, че миналото ѝ ще бъде разкрито, че ще бъде отблъсната от семейството си.

Противно на възмущението изписано на лицето на Хюбърт, разкритието на херцогинята имаше обратния ефект върху Алекс. Искаше му се да се изсмее силно. Той много добре разбираше, какво бе направил дядо му. И по-важното, разбираше защо го е направил. Беше се оженил за жената, запленила сърцето му. Без която не би могъл да живее.

Не би могъл да живее без нея... нали точно това твърдеше и Роулинс.

Междувременно, лейди Оксли, лейди Лилит и Хюбърт се опитваха да убедят херцогинята, че вероятно греша относно вдовицата. И да възвърнат незначителната част от семейна чест, която очевидно нямаше никакво значение за дядо му.

Внезапно Алекс видя две възможности пред себе си. Да живее като Хюбърт, лейди Лилит и лейди Оксли, робувайки на доброто мнение на обществото, независимо от цената, или да живее, както

Джак го подтикваше, с повелите на собственото си сърце, запращайки обществото по дяволите.

Той вдигна поглед към херцогинята и старата дама има дързостта да му намигне нахално, сякаш знаеше за коренната промяна, която настъпваше у него.

Щеше да се ожени за Емалийн. Да щеше да се ожени за нея още тази нощ, ако можеше. И да върви по дяволите обществото. Проклетото благоприличие. Щеше да има жената, в която бе безумно влюбен и нямаше да го е грижа, какво щяха да кажат останалите.

Антрактът наближаваше, затова той щеше да се извини и да обясни, че не може да се наслади на вечерта, докато съпругата му е толкова болна. Щеше да използва репутацията си на влюбен в своя полза и бързо да се прибере.

Когато действието свърши и завесите се спуснаха, той скочи на крака.

— Моите извинения, ваша светлост, лейди Оксли. Страхувам се, че загрижеността за съпругата ми не ми позволява да остана повече — каза той, покланяйки се на двете матрони.

— Хъм — изсумтя лейди Оксли, а челото ѝ се повдигна скептично. — Подозирам, че съпругата ви е достатъчно добре. Лилит каза по-рано, че този следобед е била в достатъчно добро здраве, за да те вкара в затвора за длъжници на Бонд Стрийт и да се вози в каретата на Темпълтън. Затова мисля...

Но Алекс не слушаше. Емалийн се бе возила в каретата на Темпълтън? Старото му досадно чувство за семеен дълг се надигна у него.

„Дори не познаваш това момиче, а искаш да се ожениш за нея? Лудост! Глупост!“ Той потуши съмненията си и се вкопчи в новото си решение. Никакво тесногърдие повече, той беше един нов Седжуик. Дързък и жизнен. Само заради нея... Доколкото познаваше Емалийн, тя имаше разумно обяснение, а ако нямаше, щеше да измисли някоя история, която да бъде напълно задоволителна.

Херцогинята го погледна през лорнета си.

— Доведете съпругата си вдругиден да ме посети, Седжуик. Бих искала да се срещна с жената, която толкова очевидно е запленила сърцето ви.

Той отново се поклони.

— Страхувам се, че това може и да не е възможно — настоя той.
— Здравето й...

Дамата се изправи в седалката си.

— Вдругиден, Седжуик — това беше заповед, а не молба.

Докато се обръщаше, за да поднесе извинението си на останалите от компанията, той откри, че не е единственият, който отчаяно бърза да се оттегли от ложата на лейди Оксли.

Мис Мабърли се отдалечаваше, а майка ѝ след нея, и от това, което можеше да дочуе, изглежда укоряваше дъщеря си, задето не е обръщала повече внимание на графа.

Искаше му се да каже на мисис Мабърли, че се съмнява графа изобщо да е забелязал незаинтересоваността на дъщеря ѝ, нито пък мислеше, че мъжът го е грижа, че годеницата му го намира отвратителен. Със зестрата си тя щеше да влее едно малко състояние в хазната на Оксли, а за грубиян като графа, мнението на мис Миранда Мабърли относно брака им, не означаваше нищо.

Като се сбогува и игнорира протестите на Хюбърт и лейди Лилит, че мисис Симънс добре ще се погрижи за Емалийн, той си тръгна.

Докато бързаше по претъпканите пътеки, той кимаше на познати и приятели, когато съвсем буквално връхлетя върху Джак.

Приятелят му тежко се препъна.

— Хей, внимавай — каза той заваляно, а около него се разнесе миризма на бренди. Мигайки пиански, той изглежда се опитваше да го фокусира. — Алекс! — извика накрая. — Търсех те навсякъде. Това е проклетата катастрофа. С мен е свършено. Съсипан съм.

Минувачите отправяха шокирани погледи към тях, вероятно предполагайки, че и двамата са пияни.

Вместо да добавя още към настоящите интриги във висшето общество, той хвана приятеля си за ръката и го насочи към една уединена беседка.

— Какво по дяволите се е случило с теб? — попита той, разтърсвайки го силно.

— Съсипан, аз съм напълно съсипан — оплака се той.

— Ще бъдеш, ако брат ти чуе за това. Знаеш колко се възмущава Паркъртън от публични напивания.

— Е, това сега няма значение — каза Джак печално.

— Защо? Какво се е случило?

— Вината е твоя — оплака се Джак. — Проклетата ти вина. Отиде и си взе жена.

Алекс понижи глас.

— Ако си спомняш, ти я измисли.

— Да, така е — каза Джак. — Но никога не съм мислил, че ще ме забърка в такава каша.

— Какво общо има Емалийн с това?

— Стиснатия ми морален брат реши, че щом добрия ми приятел лорд Седжуик е намерил щастието си в брака, значи и аз трябва да го сторя.

„О, нямам време за това“, помисли си Алекс, оглеждайки претъпканите зали, за да се увери, че никой не слуша разговора им.

— Ами измисли си съпруга.

— Бих — каза Джак, — но брат ми вече ме е изпреварил и ми е намерил. Някаква консервативна, благоприлична дъщеря на викарий — Джак изстена, сякаш го влачеха върху колело с шипове. — Чу ли ме? Дъщеря на викарий!

— Ами, недей да се жениш за нея.

Джак поклати глава.

— Ако не се ожения за момичето, Паркъртън ще ме отреже. Нито пени повече.

— Джак, съвета ми е да се прибереш, да преспиш с тази мисъл и на сутринта... — той спря и погледна приятеля си. — Нека бъде късния следобед, когато станеш, ще дойда с теб при брат ти и ще ти помогна да го разубедим.

— Няма да помогне — отвърна Джак. — Каза ми незабавно да публикувам обявата... или ще трябва да напусна лондонската къща. Нареди на Бърдуел да започне да опакова нещата ми, ако не се срещна с архиепископа до утре.

Алекс се съмняваше, че Бърдуел, благоприличния иконом на Паркъртън, би бил щастлив да види Джак изхвърлен от гнездото. Мъжът изглежда винаги бе имал снизходително и меко сърце за брата негодяй на херцога.

— Ела, нека те заведе у дома — предложи Алекс.

— Не мисля — каза Джак. — Ако ще бъда женен за дъщерята на някакъв човек от простолюдието, ще се позабавлявам, преди да отида

на бесилото. Една последна нощ за веселие между меките бедра на...

— О, не, недей — каза Алекс, хващайки го за ръка.

Но Джак се отскубна.

— Ще отида зад кулисите и ще видя, дали моята Жизел е свободна. Моята хубава малка червенокоса приятелка, която сърцето ми желае. Проклетата ми слабост към червенокоси — заяви той. — Ще я пленя с целувката, с чара си, докато се окажа с оковани крака и заточен в най-далечния край на Нортхемптъншир — преди Алекс да успее да го спре, приятелят му се шмугна в тълпата и изчезна от погледа му.

Той поклати глава и обмисли, дали да тръгне след Джак, но желанието му да се ожени за Емалийн го изведе навън в нощта и го насочи към „Хановер скуеър“.

Джак се препъна и премигна, в опит да се фокусира върху плана си за атака. Да намери малкия танцуващ ангел и...

Точно тогава забеляза дребна фигурка в края на коридора, близо до вратата, която водеше зад кулисите.

„Хитра лисичка“, помисли си той. Да виси наоколо по време на антракта с надежда за... той погледна отново към главния коридор и видя, че наоколо няма никой, най-вероятно всички заемаха отново местата си. Той хвърли още един поглед към нея и поклати глава. Странен костюм, помисли си, поглеждайки към строгия муселин. Но вероятно имаше драматичен рецитал по време на второто действие и тя щеше да бъде в хора.

— Жизел, скъпата ми богиня, колко се радвам да те видя — каза той, хвана я за ръка и я завъртя. Тя полетя върху гърдите му и без колебание той затвори очи и улови устните ѝ в търсеща целувка.

Тя се гърчеше в обятията му, а ръцете ѝ се вдигнаха към раменете му в стегнати юмруци. Налагаше го, сякаш не искаше вниманието му. Ах, Жизел, тя искаше да направи антракта им буен. Той я придърпа по-близо, притисна я към стената, задържайки я неподвижна с бедрата си, а втвърденото му намерение се раздвижи срещу нея. Междувременно, той продължи да я целува, провокирайки езика ѝ да се присъедини към играта му. Подръпна долната ѝ устна със

зъбите си, а после задълбочи целувката си, докато не я чу да издава мек стон.

С Жизел никога не му трябваше много време, размишляваше той, докато ръката му се придвижваше по дължината на бедрото ѝ, през талията към гърдата ѝ. Пръстите му закръжиха около зърното ѝ. Като девствена госпожичка тя ахна, сякаш никога не е била докосвана по този начин.

Трябваше да признае, че бе отлична актриса, тъй като отново започна да се бори с него, така че той реши да прекрати оплакванията ѝ, както го бе направил предишната нощ — пръстите му се плъзнаха в корсета ѝ и освободиха едната ѝ гърда. Така можеше свободно да ѝ се наслади. Дланта му заброди по меката копринена плът, радвайки се на начина, по който зърното ѝ се втвърди и набръчка, а коленете ѝ се огънаха. Сега, когато малката му лудетина бе раздразнена и разгорещена, беше време за задкулиската борба, която му бе обещала.

— Е, сладкишче, покажи ми къде можем да останем насаме за малко — прошепна ѝ той, — и ще спазя обещанието си, ще те накарам да свършиш, преди завесите да са се вдигнали.

— Остави ме! — изкрещя тя, а ръцете ѝ отново забарабаниха по гърдите му.

От брентито ли беше или лисичката звучеше различно? Джак отвори очи и запремигва, опитвайки да се фокусира и с ужас осъзна, че жената, с която смяташе да прави любов не беше Жизел.

И тогава чу писъците.

Алекс пристигна на Хановер скуеър малко след това, въпреки че бе направил две важни отклонения — в „Рандъл и Бридж“, събуждайки горките продавачи посред нощ, за да избере идеалния пръстен и при архиепископа, за да получи специално разрешително.

Обясни му, че има някои неточности при сключването на брака му с Емалийн и иска да се увери, в правото на бъдещия си син за унаследяване. Архиепископът, загрижен за моралните последици от такъв въпрос и имайки предвид репутацията на Седжуик като благороден мъж, написа документа и го посъветва да доведе при него лейди Седжуик, за да извършат церемонията бързо и дискретно.

Алекс се завтече към дома си с намерението да разреши въпроса възможно най-скоро. Но, когато пристигна завари къщата в пълен хаос. На бордюра бе спряна карета и сякаш всяка свещ в къщата бе запалена.

Той отново погледна към екипажа и осъзна, че е на баба му.

Баба му? Невъзможно. Тя никога не идваше в града. Никога.

Но, ето че това беше нейната карета, което можеше да означава само...

— Скъпото ми момче, ето те и теб! — извика тя от парадните стълби, а глутницата ѝ от мопсове лаеше щастливо от пристигането му.

Алекс затвори очи и изстена.

— Бабо — каза той, като я целуна по бузата и се насили да се усмихне. — Каква изненада!

Никога не бе бил по-сериозен в поздрава си. И когато я погледна, виждайки я отново, той я заобича дори още повече. Баба му танцьорка в операта? Това обясняваше толкова много.

— Не виждам защо — каза тя, вдигайки едно от скъпоценните си кучета, за да го почеше между ушите. — Реших да дойда, за да се срещна със съпругата ти. Не можех повече да стоя настрана. Оставих скръбта по дядо ти да ме държи далеч от задължението ми на наставница и защитник на скъпата ти Емалийн. След като ти замина, осъзнах, че горкото момиче е оставено само със съпругата на Хюбърт и майка ѝ, които да я представят в обществото — тя се огледа и го задърпа към къщата. — Знаеш, че не обичам да говоря лошо за семейството, но е по-възможно лейди Лилит и майка ѝ да засипят твоята невинна Емалийн с клюки, отколкото да се погрижат добре за нея. Тогава разбрах, че е време да събера кураж и да се изправа срещу скъпите си спомени, като се завърна в тази къща — тя изтри една самотна сълза от бузата си и погледна към каретата му. — Но къде е Емалийн? Не е ли с теб?

— Не — каза той, без да се замисли. — Тя е — той внезапно спря и погледна нагоре към стълбите. Емалийн не беше у дома? Не, разбира се, че не. Тя бе намислила нещо и преднамерено го бе накарала да излезе за вечерта.

Въпреки здравия му разум, клюката на лейди Оксли избуя в ума му. Обикаляла с каретата на Темпълтън.

Не, помисли си той, позволяваше злобата ѝ да изкривява добрата му преценка. Ако Емалийн беше излязла, значи имаше основателна

причина. Дано да беше така.

— Искан да кажа, къде е Симънс?

— Четвъртък е — каза тя и му изшътка по детски. — Вероятно е на онази игра на карти, за която си мисли, че никой не знае — типично за баба му да знае всичко за къщата, в която не бе стъпвала от повече от петнадесет години. Тя му се усмихна снизходително и попита: — Е, къде е съпругата ти?

Той игнорира любопитството ѝ.

— Сигурно си изморена от пътуването, бабо — отвърна той. — Защо не се настаниш в стаята си и не се срещнеш с Емалийн сутринта?

— Остави това — каза тя. — Не съм изминала целия този път, за да бъда отпратена за още дванадесет часа. Сега, кажи ми направо, Александър, къде е съпругата ти? — както молбата на херцогиня Шевертън по-рано, въпросът на баба му не беше любезно запитване, а по-скоро заповед, дадена от генерал. Но, за негов късмет, когато тя влезе в къщата, промените, които бе направила Емалийн, отклониха вниманието ѝ. — О, небеса, къде намери тези картини? — попита тя, докато вървеше към стълбите.

— Милорд, мога ли да поговоря с вас? — помоли мисис Симънс шепнейки. — Насаме.

Алекс кимна и докато баба му бе погълната от закачените акварели, той наведе глава към икономката.

— Лейди Седжуик не е у дома.

— Не е у дома? — попита той. — Къде е тогава?

При това, баба му вдигна поглед.

— Нещо не е наред ли, Александър? — от изражението на лицето ѝ, Алекс разбра, че това не е разговор, който трябва да се провежда близо до вдовицата.

— Бабо, веднага ще се върна при теб — извика той. — Мисис Симънс има нужда от помощта ми.

Баба му ги изгледа скептично и се върна към проучването на новото обзавеждане, а мопсовете седяха на стълбите около нея като китайски фигурки.

Алекс последва икономката до кухнята. Беше празна, с изключение на тесте карти върху масата. Образът на Емалийн по-рано в кухнята, с Томас и Симънс, изникна в ума му. Картите. Емалийн държеше карти.

Играта на карти. Той погледна мисис Симънс и я видя да плаче.

— Умолявах ги да не я взимат със себе си, но нейна светлост ми обеща, че нищо лошо няма да се случи. Никога не съм харесвала склонността на Симънс да играе карти, но човек трябва да има някой друг порок, иначе не е щастлив. И след като бе изгубил толкова пари, изглежда, че тя бе единствената ни надежда.

Алекс поклати глава. Ако това, което казваше, беше истина... небеса, не. По-добре да беше отишла на разходка с Темпълтън. Поне тогава можеше да застреля маркиза, да избегне скандала и да спаси честта си.

— Вината е на херцогиня Шевертън — казваше мисис Симънс. — Тя им позволи да наемат този мошеник, а той замина и открадна всичките ни пари.

— Мошеник?

— Да, новия лакей при Шевертън играеше на високи залози и печелеше всички надници на слугите в Мейфеър. А нейна светлост, е, тя каза...

Алекс знаеше какво е казала. Как е скочила и е решила да помогне на персонала му. Но това болеше. Не това, че бе нарушила обещанието си да не залага, а това, че го бе излъгала. Бе предала доверието му. Не му се доверяваше достатъчно, за да му каже истината.

И все пак, ако бе дошла при него и му бе казала, че ще мами на карти пред всички слуги в Мейфеър, той щеше да я заключи в избата.

— Къде е играта тази вечер? — настоя той.

— В „Кралският кът“ — каза мисис Симънс и отново избухна в сълзи. — Игрят в „Кралският кът“, зад площада, близо до обществените конюшни.

Той се запъти към вратата, обърна се и каза:

— Дръж баба ми заета, докато се върна.

— Милорд? — извика тя.

— Да, мисис Симънс?

— Ако е някакво успокоение, лейди Седжуик ще върне честта в играта на тази къща — каза му тя, сякаш с това всичко се нареждаше.

Алекс знаеше, че единствения начин да спаси честта на семейството бе да прибере Емалийн незабавно вкъщи.

[\[1\]](#) Известен английски пират (1650–1702). — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

„Ъгъла на кралицата“, макар и разположено в Мейфеър, не беше най-почтеното заведение. В близост до обществените конюшни, обикновено привличаше за клиенти кочияши и конярчета, улични чистачи и коминочистачи.

А всеки четвъртък вечер и слугите от големите къщи на Мейфеър. Икономи и лакеи, прислужници и камериери, дори и няколко икономки и прислужнички, увлекли се по някой от мъжете в другите къщи.

Всички идваха, за да играят пикет, тридесет и едно, вист и Блек Джек. Въпреки че залозите изобщо не се доближаваха до тези, които техните господари правеха толкова нехайно, рискът не бе по-малък.

И така, Симънс, Томас и Емалийн пристигнаха в кръчмата малко след десет. През целия път до „Ъгъла на кралицата“, Емалийн им разясняваше какво трябва да направят.

— Томас, спри да се хилиш — скара му се тя. — Сега не е време за усмивки. То ще настъпи, когато си тръгнем от там с тримесечните им надници.

Лакеят сбърчи чело и направи всичко по силите си да изглежда сериозен, но искрата в очите му щеше със сигурност да ги издаде.

Емалийн стовари тока на ботуша си върху върха на обувката му.

Мъжът зави от болка и заподскача наоколо.

— Какво по...

— Сега запомни как се чувстваш — нареди му тя. — Защото ще направя нещо по-лошо, ако те хвана да гледаш, както котката на баба ми купичка сметана.

Той кимна и този път изражението му бе смесица от болка и сериозни намерения.

— Картите не са шега работа, господа — предупреди ги тя, когато спряха на ъгъла срещу целта си. — Но тази вечер, щастието може да ни се усмихне.

Те пресякоха улицата и влязоха в кръчмата.

Отвсякъде се разнесоха поздрави, тъй като Симънс и Томас, изглежда бяха известни и редовни посетители.

— Ей, Симънс, кое е новото момиче? — извика им един по-възрастен мъж, докато си проправяха път през претъпканата зала.

— Мис Тротър, прислужницата на нейна светлост — отговори Симънс.

Емалийн сведе свенливо глава и заоглежда съперниците изпод бонето си. Забеляза високия слаб мъж, който държеше картите близо до гърдите си. Ръцете му трепереха, докато вдигаше раздадените карти, но когато те се озоваха в ръцете му, треперенето отслабна.

Сигурно бе получил точно тези, които искаше.

Един по един, тя оглеждаше играчите, отбелязваше маниерите им и ги разпределяше по играта, която предпочитат.

Симънс продължи през стаята и не спря, докато не стигна до масата, заета от слугите на херцогиня Шевертън.

— Ето го и него — прошепна Томас. — Мошеникът със синята жилетка.

Емалийн погледна към „Капитан Шарп“, който се бе превърнал в ужас за слугите от Мейфеър.

Не бе повярвала, че един истински мошеник би играл със слуги, които залагат жълти стотинки. Но, докато оглеждаше купчините върху различните маси, тя видя доста украшения и дори няколко хвърлени монети от по 5 шилинга.

Добрият играч можеше да залага на подобни места. Ако съдеше по вида им, слугите бяха идеална плячка за всеки измамник. Цяло чудо беше, че още преди години не е дошъл някой, който да ги обере до последната стотинка.

На масата пред тях заподозреният им враг раздаваше карти и за непознатите изглеждаше съсредоточен в задачата си.

О, той правеше всичко възможно, за да изглежда като честен, средно добър играч, но за по-набитото око мъжът си беше, без съмнение, измамник. Справяше се доста добре, като криеше уменията си, раздаваше картите непохватно и се усмихваше прекалено много на минавачите, но Емалийн не повярва на никой от триковете му.

Не бе играла срещу най-добрите, за да не забележи някой от своите. Така че щеше да е истинско изпитание да успее да прикрие способностите си от него.

— Гейтхил — каза Симънс, поздравявайки мъж, който изглеждаше почти на неговата височина и възраст.

— Симънс — отвърна мъжът със същия благоприличен лондонски тон.

Емалийн знаеше от въпросите, които бе отправила на Томас и Симънс за това, кой щеше да бъде там, че мистър Гейтхил бе икономът на херцогинята на Шевертън.

— Довел си някой, който да ти върне загубите от миналата седмица, а? — попита Гейтхил, подхилквайки се леко и кимна към Емалийн.

Икономът на Седжуик сви рамене.

— Не бих й позволил да играе срещу твоите хора, ако нямаше умението или парите за това.

— Но това не е вярно, мистър Симънс, сър — изчурулика Емалийн. — Нейна светлост ми даде само нещо за късмет — тя протегна ръка и я отвори, за да видят всички златната гвинея, която умоляваше да бъде спечелена от честната ѝ ръчица.

Гейтхил подбутна един млад пъпчив мъж от тяхната маса и избърса стола с кърпичката си.

— Мис Тротър, не бихте могли да намерите по-подходящи мъже из обслужващия персонал в Мейфеър, с които да прекарате вечерта. Заложете тази монета и подозирам, че ще спечелите не само това, което душата ви желае, а и нашите собствени сърца.

Самодоволно копеле, помисли си Емалийн, въпреки че се усмихваше възможно най-невинно и направи всичко по силите си, за да се изчерви, докато сядаше на предложения стол.

Симънс също играеше ролята си.

— Мис Тротър, бих ви предложил да изпробвате късмета си при другите прислужнички — той посочи към една маса в другия край на стаята.

— Но аз винаги съм искала да пробвам някоя нова игра — отвърна тя и постави монетата пред себе си. — Баба ме научи да играя пърмийл, но, Божичко, това беше преди години. Господа, вие можете ли?

— Е, мис Тротър — отговори мошеникът. — Мисля, че вие доведохте късмета на нашата маса, така че пърмийл напълно ме устройва. Една уважавана стара игра.

Още двама слуги от Шевертън хаус, които можеха да играят се присъединиха, за да запълнят местата и картите бяха раздадени.

На път сте да откриете, искаше ѝ се да им каже, докато вдигаше първата си ръка, че късметът се е обърнал в моя полза.

Алекс вдигна високо яката и нахлупи шапката си ниско, като държеше лицето си добре скрито от всеки човек и карета, които преминаваха край него.

По дяволите, тя не осъзнаваше ли риска, който поемаше? Не само възможността да разкрият измамата ѝ, като Емалийн, но и собствената ѝ сигурност.

„Ъгъла на кралицата“ не бе място за дама.

Не беше място за неговата съпруга.

Алекс пое дълбоко дъх. Тя не беше негова жена, опита да се убеди той. Но това не беше съвсем вярно. Вече не.

Не и след като направеше предложението си. Тогава тя щеше да стане негова законна съпруга и да сложи край на тези уличаващи игри на карти и всякакви подобни изненади.

Но какво си мислеше той? Та нали щеше да се ожени за нея точно поради тези причини. За да не прекара остатъка от живота си в скучна рутина.

По дяволите, Емалийн, проклинаше под носа си, не позволявай нищо лошо да ти се случи. Имаме живот, който да изживяваме заедно.

Той влезе в кръчмата и завари мястото да се пука по шевовете. Никой не му обърна внимание, но с ниско нахлупената си шапка и вдигнатата яка, беше убеден, че дори да го погледнеха втори път, нямаше да го познаят.

От това, което можеше да види, изглежда по-голямата част от тълпата бе събрана около голяма маса в дъното на залата.

Проправяйки си път натам, той най-накрая успя да види какво привличаше толкова много внимание — голям куп монети в средата на масата, вероятно достатъчен, за да плати месечното възнаграждение на всички присъстващи в залата.

Алекс поклати глава. Нищо чудно, че никой не му обръщаше внимание. Изглежда всеки поглед бе прикован в двамата играчи, които се приготвяха за последната ръка.

Той хвърли бегъл поглед на мъжа, но дамата срещу него го накара да спре. Емалийн. И все пак не беше тя.

Модерната му поразителна съпруга бе скрита под сиво боне, чифт очила и рокля, която я караше да изглежда така, сякаш бе наддала с няколко килограма за последните няколко часа. Кожата ѝ бе изгубила яркия си розов цвят и изглеждаше бледа и сива.

Беше свършила добра работа, за да се прикрие. Нищо чудно, че се е представяла за компаньонка толкова дълго време — определено изглеждаше като такава.

Той вдигна очи и откри Симънс зад рамото ѝ, както винаги на пост. А недалеч от него, Томас и още двама от лакеите му, заедно с един прислужник и няколко прислужнички, всички погълнати от обожанието си към Емалийн.

— Още карти, мис Тротър? — попита я мъжът срещу нея.

Емалийн прехапа устна и погледна ръката, която имаше.

— Не знам.

Всички зрители около масата си поеха дълбоко дъх, сякаш и те бяха в същото затруднение.

Значи Емалийн наистина държеше честта на къщата в ръцете си.

Тогава тя поклати глава.

— Мисля, че тези ще ми свършат работа — отвърна и после се усмихна на мъжа, който държеше тестето. — Освен ако вие имате нужда от още карти?

Той изглежда обмисляше следващия си ход, докато разхлабваше възела на шалчето си и се взираше в картите си. Най-сетне вдигна поглед и се усмихна.

— Не. Сигурен съм, че сте победена, госпожице.

Емалийн бутна последната си златна монета пред себе си.

— Искате ли да докажете увереността си?

— Не го прави, Тъфри — призова икономът на херцогинята на Шевертън. — Ще разориш всички ни.

Мъжът пренебрегна молбата и плъзна последната си монета към купчината.

Емалийн задържа картите си още няколко секунди, засилвайки напрежението в стаята, преди да ги сваля.

— Мисля, че аз печеля.

— Проклятие — изруга готвачът на херцогинята и продължи шумно да изразява гнева си на френски, за тези, които го слушаха.

Както и да е, оплакванията му бързо бяха заменени от радостта на слугите на Алекс и тези от другите домове.

— Три пъти ура за мис Тротър — извика Томас.

Хор от „Ура, ура, ура“ — се разнесе из стаята.

— Тя спечели обратно заплатите ни — чу Алекс един от лакеите му да казва на друг. — И сложи край на измамите на онзи приятел.

Алекс погледна към лакея и после към масата. Не знаеше дали да ѝ се ядосва заради риска, който бе поела, или да остави чувството на гордост, което извираше от сърцето му да надделее и да се присъедини към останалите, които я поздравяваха.

Емалийн стана от мястото си и уви ръце около Симънс. Обикновено съдържания му иконом я прегърна, но се осъзна и я отдръпна от себе си, за да започнат да броят монетите и да ги разпределят между персонала на Седжуик и слугите от другите домове.

— Тя мами — оплака се Гейтхил. — Това е единственият начин, по който би могла...

— Да победи измамата, с която вие печелите? — попита Симънс, като се изправи и застана пред другия слуга, почти опирайки носа си в неговия. — Тези игри бяха само за нас, само приятелски начин да прекараме вечерите си навън, но ти трябваше да доведеш твоя „Капитан Шарп“ и да измамите другите слуги, като им вземете изкараните с честен труд пари.

Гейтхил се изчерви. Но не отрече обвинението, което бе още по-показателно.

— Това не е краят, Симънс — разпени се мъжът. — Не ми се вярва — зад него слугите на Шевертън и техния измамник, стояха мрачни или по-точно обкръжени.

Залата се бе разделила и Алекс беше нащрек, като внимателно държеше под око Емалийн.

— Хъм — отговори Симънс с цялото имперско излъчване на чуждестранен велможа. — Махайте се всички. Вече не сте добре дошли тук — той посочи към вратата и под възгласите и наздравиците на бившите си другари, слугите на херцогинята бяха изведени вън от „Ъгъла на кралицата“

Персоналът на Седжуик беше наобиколил Емалийн и изказваше подкрепата и лоялността си на жената, която бе възвърнала загубите им. И това не беше само неговото домакинство, а прислугата и помощниците на почти всяка друга къща в Мейфеър. Хора, които служеха в домове от величествените Тотли, до незначителните лордове. Всички те дойдоха, за да ѝ изкажат почитта си.

От лоялната светлина, която блестеше в очите им, Алекс знаеше дълбоко в себе си, че никой от тези слуги нямаше да проговори, ако знаеше или заподозреше коя е тя.

Приближи се до бара и кимна на собственика. Мъжът се отзова и Алекс плъзна кесията си върху бара.

— Нека всички пият, докато това се изпразни — ако не друго, поне няколкото бутилки бренди и ейл щяха да позамъглят спомените им за събитията от тази вечер.

Колкото до персонала на херцогинята, те не само трябваше да се справят със заядливата си господарка, ами и Алекс се съмняваше, че биха искали злодеянията им да се разпространяват из града.

Съдържателят претегли съдържанието на кесията и погледна в нея, сякаш не можеше да повярва. Това, което видя, го накара да се ухили. Покатери се на един стол и извика:

— Питиета за всички!

Последва нов порой от радостни възгласи и слугите забързаха напред, докато Алекс се отдръпна от тълпата и излезе през вратата. Там, сред нощния въздух, пое дълбоко дъх и обмисли това, което бе видял.

Отново го бе направила. Бе се забъркала в каша и се бе измъкнала без драскотина. Не можеше ли да стои далеч от подобни неща?

Мисълта за това, колко малко знае за тази жена, отне дъха му.

Неговата Емалийн — измамница на карти. Вярно, че знаеше, че е играла пърмийл срещу стари дами и техните компаньонки, както и срещу пияници, като сър Франсис, но никога не си бе представял, че ще играе със залози високи до небесата, срещу мъж, който изглеждаше по-запознат с вертепите на Саут Енд, отколкото с разредения въздух на Мейфеър. Той не можеше да си представи живота, който бе водила, и който я бе довел при него. Затова се зачуди как изобщо би могъл някога да я убеди да остане.

Да остане със скучен скъперник като него.

Емалийн се усмихна, докато гледаше как персоналът на Седжуик получава обратно заплатите си. Проклятие, за малко да не успее да ги спечели. Чак накрая успя да разбере методите на противника си и да се възползва от това — да разменя карти и да цепи тестето по два пъти, за по-добро раздаване.

Трикове, на които баба й, Старото мамче, я беше научила още в ранната й възраст. Опърпана стара повлекана, това беше тя, но никой не лъжеше на карти по-добре от нея.

— Мис Тротър — каза Симънс с нисък шепот. — Мисля, че ще е най-добре, ако ви придружим до дома — стана късно, а не бих искал негова светлост да се прибере и да разбере, че ви няма.

— Не, това би било истинска катастрофа — съгласи се тя и покри раменете си с наметката. Не й се нравеше, че трябва да лъже Седжуик, но по какъв друг начин би могла да помогне на Симънс и останалите слуги да върнат изгубените си заплати?

Симънс помахна на Томас да се присъедини към тях и лакея дойде незабавно. Те излязоха от кръчмата и се запътиха към дома.

— Успяхте, милейди — каза Томас. — Въпреки че със сигурност бяхме обречени, когато той свали тази дама. Но вие как получихте поп?

— Да, Емалийн, кажи ни — долетя познат глас иззад тях. — Как накара тази карта да се появи?

Тримата спряха незабавно.

Седжуик.

— М-м-милорд! — заекна Симънс.

Емалийн погледна през рамо и срещна очите на Алекс. Сега не беше време да показва страх, независимо колко силно трепереха краката й.

— Не беше нужно да правя каквото и да е. Аз винаги печеля.

— Да, вече знам това.

— Милорд... — започна Симънс.

Баронът го прекъсна.

— Ще се разправам с вас по-късно, Симънс. Това е между нейна светлост и мен.

— Може би, ако просто всички се приберем у дома... — предложи Емалийн.

— Ти не можеш да отидеш там — възрази той, прекъсвайки и нея.

— Заради това? — тя сви ръце в юмруци и ги опря на бедрата си. Точно поради тази причина първоначално не му се бе доверила. — Ако е, защото помогнах на персонала ти да си върне откраднатите заплати, трябва да те уведомя, че аз само...

Тя си мислеше, че го познава, но той напълно я изненада, като се засмя и я придърпа в обятията си.

— Не, малката ми избухливка. Няма нищо общо с факта, че токущо изигра най-добрия мошеник в Лондон — обясни той и положи целувка на челото ѝ. — Не можеш да отидеш у дома, защото баба ми би била много разстроена, да види настоящата лейди Седжуик облечена като кухненска прислужница.

— Твоята кааквоо?

— Моята баба.

Симънс явно не стоеше толкова далеч, колкото трябва и очевидно ги бе подслушал.

— Вдовицата е пристигнала? Невъзможно!

Алекс го погледна.

— Напълно възможно, Симънс. Пристигна на прага ни преди по-малко от час. И е в прекрасно настроение, заради това че не може да се срещне със съпругата ми.

Емалийн се опита да диша. Лейди Седжуик? О, бе стигнала твърде далеч с измамата си, ако тя бе причината да дойде в Лондон. Алекс бе едно нещо, но баба му?

— Седжуик, това е катастрофа — каза тя.

Той кимна в знак на съгласие.

— Но мисля, че имам идея как да те върнем у дома — успокои я той. — Симънс, вие с Томас трябва да се върнете и много дискретно да направите следното...

Разясни плана си и Емалийн се втрени невярващо в него. Кой би си помислил, че под тази скованост, Седжуик може да бъде толкова непочтен?

Разбира се, припомни си тя, това бе мъжът, който бе успял да си измисли съпруга.

След като изпрати Симънс и Томас, той я хвана за ръка и я поведе в обратната посока.

Топлината на пръстите му ѝ даде надежда, че ще открие начин да се измъкне от тази последна бъркотия. И тя се вкопчи в него по-здраво, отколкото в откраднатия поп по-рано тази вечер.

След една пресечка, Седжуик най-накрая проговори.

— Да разбирам ли, че си преодоляла непоносимостта си към картите? — лукаво я изгледа.

Емалийн трепна.

— Трябва да се страхуваш — каза ѝ. — Само ми кажи, че си спечелила тази игра честно и открито?

Тя не отговори. Какво би могла да каже? Това бе по-скоро въпрос на морална неопределеност, отколкото на правилно и грешно.

— По дяволите, Емалийн — изкрещя ѝ той. — Осъзнаваш ли опасността, в която се намираше там? Мъжът, срещу когото играеше, не беше някой лакей или неопитен младеж. По всичко личеше, че е мошеник. Рисува твърде много! Рисува нас!

Нас? Какво имаше предвид? Емалийн впи поглед в неговия, само за да открие, че той гледа право напред, сякаш виждаше бъдеще за каквото нямаше право да се надява.

За тях двамата, заедно.

Не, тя просто си въобразяваше. Заблуждаваше се, че го е грижа достатъчно, за да открие начин да останат заедно.

Но знаеше ли той, осъзнаваше ли, че това не подлежи на обсъждане? Нямаше значение, че това бе и нейното най-съкровено желание.

— Е, казвай — започна той. — Как така го победи, след като призна, че имаш само основни познания по пърмийл?

Тя изпусна една въздишка. Може би беше време за истината. Цялата.

О, небеса, не, не смееше. Ако му кажеше истината, щеше да сложи край на всяка надежда, че могат да останат заедно.

— Имам лек талант за карти — каза тя. Това не бе цялата истина — уменията ѝ с картите бяха легендарни, дотолкова, че не можеше да играе в обичайните кръгове на измамници и комарджии, които обикаляха из странноприемниците и пътищата на Англия.

Седжуик спря на ъгъла и изчакаха да премине една карета.

— И, нека позная — каза той. — Това твое умение е начинът, по който си си изкарвала прехраната.

Защо си мислеше, че ще може да продължава да го заблуждава? Тя пое дълбоко дъх и кимна.

— Преди да те прострелят или след това?

— И двете — призна Емалийн.

Седжуик изстена.

— Това ли е имала предвид лейди Нийли, когато е писала до херцогинята относно твоето неблагоприятие — измамила си сър Франсис на карти?

— Не беше нужно да мамя, за да му взема парите — повиши тон тя. — Победих сър Франсис честно. Той е ужасен играч.

— Всички играчи, с които си се сблъскала ли са били ужасни, колкото него?

Тя отново отвърна поглед.

— О, по дяволите, Емалийн, не ми казвай, че си обикаляла провинцията, и не само си се представяла за компаньонка на херцогинята, но и си играла с най-лековерните провинциални благородници?

— Е, казано по този начин, звучи много непочтено — отвърна тя. — Но истината не е точно такава. Никога не съм играла срещу някой, който не може да си позволи да загуби... или не го заслужава.

Седжуик изсумтя невярващо.

О, да вървят по дяволите този мъж и помпозната му аристократичност. Обичаше го с цялото си сърце, но понякога...

— За теб е много лесно да стоиш пред мен висок и могъщ, но не всеки има твоето богатство и място в обществото — избухна тя. — Смея да кажа, че не би бил толкова високомерен, без тлъстите си сметки и раболепните си слуги.

— Слугите ми не раболепничат — отвърна той и изправи рамене с благородно възмущение.

— Щом казваш — отговори Емалийн, — но светът, извън затворената ти черупка, не е спретнатото и подредено място, което си представяш. Всъщност, може да бъде доста опасен. Особено за сама жена.

О, проклетие, бе казала твърде много. Очите му се присвиха и се съсредоточиха в челото ѝ.

— Била си простреляна, заради измама — каза той, а в думите му се усещаше обвинение, а не загриженост, както до преди малко. — Така са те ранили.

— Не, Седжуик, не така бях простреляна. Ако искаш да знаеш, стреляха по мен, защото възразих доста яростно да бъда изнасилена. Изнасилена от един от твоите лордове, който си мислеше, че има правото и привилегията да притежава всяка жена, която не е от неговата класа.

— Ти не...

— Не — гласът на Емалийн бе напрегнат и глух. Алекс отново бе нахлул твърде навътре в тайните ѝ и сега го отблъскваше. Но този път, нямаше да ѝ го позволи.

— Разкажи ми, какво се случи — помоли и я поведе надолу към тиха, пуста улица.

Тя поклати глава.

— Емалийн, казвала ли си на някого за това?

— Никой не го е било грижа да разбере истината — отговори тя, сякаш го предизвикваше да направи точно това.

Да се загрижи. Да го е грижа за нея.

— Искам да знам. Да науча всичко — думите му прозвучаха с прямота, която никога не бе очаквала. Както признанието на Елтън по-рано през деня, молбата на Седжуик се заби в сърцето ѝ и трайно се настани там.

Където нямаше място за надежда. Това, че той искаше да узнае истината за нея можеше да означава само, че не желае да има повече лъжи помежду им.

И все пак, щом веднъж кажеше истината, цялата истина, възхитителните светлинки, които бе видяла по-рано в очите му, щяха завинаги да изгаснат.

Тя бе сигурна в това. И все пак как би могла да не му каже? Дължеше му толкова много.

Емалийн изпусна една въздишка и сведе поглед към калдъръма.

— Щом искаш да знаеш — заговори тя, — вечерта започна много добре. Бяхме в Патока в Съри. Хоуторн избираше целите, а аз играех.

Той я прекъсна.

— Кой е Хоуторн?

Хоуторн? Той искаше да знае подробностите. Но това бе Седжуик и заслужаваше да знае. Всичко.

— Съпругът ми.

— Твоят, какво? — избухна Алекс и спря внезапно.

— Чу ме, моят съпруг — опита да го накара да продължат да вървят, но той остана на място.

— Ти си омъжена?

Емалийн вдигна поглед към небето.

— Да, но не е, каквото изглежда...

— Не е, каквото изглежда? Когато нечия съпруга признава, че вече е омъжена...

Тя сложи ръце на бедрата си.

— Но ние не сме, Седжуик. Не сме женени.

— Но, ако ти вече си омъжена, това означава, че не можем...

Не можем, какво? Вдигна поглед към него и разбра истината. Видя мислите му, видя сърцето му, сякаш беше изписано в шока, който откри в очите му.

О, небеса, той желаше да се оженият. Тя дори не искаше да чуе за подобно нещо. Но не можеха и това беше факт. Поради безброй причини, най-малката от които беше брака ѝ. А най-важната бе, че почтен барон не можеше да се ожени за една измамница.

О, но ако беше възможно. Тя поклати глава.

— Искаш ли да чуеш историята ми или не?

— Да, но...

— Без повече въпроси. Ще удовлетвори желанието ти, като ти я разкажа, но няма да питаш нищо. Това е условието ми.

Той издаде гърлен звук, който прозвуча по-скоро като ръмжение, но тя трябваше да предположи, че се е съгласил.

Все пак Седжуик бе търпелив мъж, в спалнята и извън нея, и тя знаеше, че ще изслуша историята ѝ, така или иначе цялата истина не можеше да бъде пазена в тайна още дълго. Особено, след като вдовицата бе пристигнала при тях.

— Започвай — нареди ѝ той.

— Благодаря ти — отговори тя. — Е, докъде бях стигнала?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— „Патока“, в Съри — подсказа ѝ Седжуик.

— А, да. Хоуторн намери...

— Съпругът ти, Хоуторн е одобрявал твоите измами?

— Да, Седжуик. Небеса, той беше най-добрия измамник в три държави. Това бе причината да се омъжа за него. Ако не можеш да ги победиш... — понечи да каже Емалийн.

— Не вярвам, че бракът е част от тази максима.

— Тогава беше — отвърна. — Е, искаш ли да чуеш историята ми или не?

Той стисна зъби, сякаш за да възпре възражението си, и ѝ кимна да продължи.

— Както казах, имаше две идеални жертви. Местни благородници, млади и пияни. Както и да е, те нямаше да играят срещу жена, затова Хоуторн се присъедини към тяхната маса, въпреки протестите ми.

— Мислех, че е бил добър в измамите.

— Така е, но беше ужасен с картите. Не всички мошеници мамят, като подменят карти или други подобни. Много от тях работят с партньор, който да наблюдава от другия край на стаята или да служи за отвличане на вниманието.

— Обслужващото момиче там. Тази с... — той се затрудни с начина, по който да я опише.

— С пицната пазва? Да, но тя трябваше да разсейва Гейтхил. Всъщност беше платено на младото конярче на Тотли да отвлича вниманието на... — Емалийн погледна към Седжуик. Той изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да повърне. Наистина трябваше да излиза повече. Тя изпусна една въздишка. — Да продължа ли?

Алекс взе ръката ѝ в своята.

— Да.

Топлината на пръстите му, вплетени в нейните, бе успокояваща и изпълнена с нещо, за което не смееше дори да си помисли.

Е, след като веднъж изслушаше историята на мизерното ѝ минало, нямаше да е толкова любезен. Но тя му дължеше истината, особено след като го бе излъгала за тази вечер.

— Отначало — продължи разказа си, — той печелеше.

— Отначало?

— Винаги ставаше така с Хоуторн. Знаех, че в края на вечерта най-вероятно ще ни изгонят, затова се качих горе в стаята ни, за да събера багажа и да поспя няколко часа. Освен това залата се беше изпразнила и ако бях останала, щеше да бъде очевидно, че с него работим в екип. Стисках палци той да успее да задържи късмета си — тя спря за миг.

— Но не е успял — довърши Седжуик, тласкайки я към най-тъмната страна на историята.

— Не — Емалийн отново затвори очи. Не можеше да го направи. Никога, на никого не бе казвала, какво се бе случило в онази стая.

Седжуик, милия и прекрасен Седжуик, изглежда бе усетил колебанието ѝ и я придърпа по-близо към себе си.

— Ако не искаш да продължиш... — силата му я обгърна.

Тогава истината я порази. Можеше да преодолее всичко, защитена от прегръдката му. Дори кошмара, който все още я будеше нощем.

— Събудих се и видях, че Хоуторн влиза в стаята — прошепна тя. — Тогава за мой ужас, двамата простаци го последваха.

Седжуик пое дълбоко дъх. Тя почувства как ръцете му се стягат, сякаш самият той се готви да се хвърли в предстоящата битка.

— Хоуторн бе изгубил повече, отколкото имаше, отколкото ние имаме. Повече от това, което аз притежавах и, за което не му бях казала.

Седжуик леко се засмя.

— Криела си от собствения си съпруг?

— Може да бях млада, когато се омъжих за него, но не и сляпа за недостатъците му. Трябва да призная, че имам няколко скрити монети, които дори той не можеше да намери.

Алекс леко разроши косата ѝ.

— Какво стана после?

Емалийн въздъхна.

— Хоуторн бе предложил услугите ми за през нощта. И на двамата. Когато се възпротивих, той ме блъсна на леглото и ми нареди да мълча.

— Млъквай, малка лукава кучко! — Хоуторн се обърна към придружителите си. — Можете да я имате, джентълмени, правете с нея, каквото искате. Тя е прекрасна, но трябва да бъдете малко по-груби с нея.

Емалийн лежеше на леглото, борейки се да си поеме въздух. Бе я ударил толкова силно, че спря дъха ѝ.

Хоуторн искаше да изхлипа. Той със сигурност бе предавал хора в миналото си, но тя бе различна. Не беше ли точно това причината баща ѝ да възрази, когато избяга и се омъжи за него?

„Дребосък, момичето ми, той няма да ти бъде предан. Ще те изостави в плачевно състояние някой ден, запомни ми думите.“

Сега предсказанието на баща ѝ се сбъдваше, ако се съдеше по похотливия блясък в очите на младите мъже. И все пак, нима не бе наясно от самото начало, че един ден, по някакъв начин, Хоуторн щеше да я докара до нещо толкова ужасно, че да не може да се измъкне?

Още по-лошо бе, че когато вдигна поглед видя как мъжът, когото обичаше, измъква четката ѝ за коса и я пуска в джоба си.

Господи, не. Той знаеше за скривалището ѝ, за тайното място в дръжката. Беше разбрал и отмъкваше всичко, което бе спестила.

— Сбогом, скъпа — каза някога обичния ѝ съпруг, докато излизаше.

Вече не беше обичан. Нещастното копеле.

Но колкото и да ѝ се искаше да го плюе и проклина, тя се намираше в окаяно положение. Тогава си спомни за съвета на баща си, който все още можеше да използва. По-добре от жалките поговорки на баба ѝ.

„Дръж го наблизо и зареден.“

За щастие, тя винаги го правеше. Погледът ѝ се стрелна към пътната ѝ чанта под прозореца. Беше толкова близо и все пак, твърде далеч, за да помогне.

След като Хоуторн бе излязъл, първият мъж каза:

— Хайде, уличнице, покажи ни как се бориш — той се пресегна, хвана нощницата ѝ и я съдра.

Когато започна да се бори и да вика, другия мъж стовари месестата си лапа върху устата ѝ, и я притисна към матрака. Другата му ръка се уви в косата ѝ, така че да не може да се съпротивлява.

— Не прави това — предупреди я той, шепнейки в ухото ѝ, докато огромната му длан спираше въздуха ѝ. — Съдържателят си има достатъчно проблеми с разрешителните и съдията, който му диша във врата. Не бих искал да го събудиш с мяукането си.

Другият мъж ровичкаше в панталоните си.

— Да не споменаваме врявата, която вдигнахме с онова момиче, което бе довел от Лондон за нас.

Нямаше да чака да разбере какви неприятности са причинили на горката нещастница. Много добре можеше да си представи. Ритна поедрия от двамата в подутите слабини, като го просна по гръб, виещ от болка и ругаещ цветисто.

Приятелят му я освободи само колкото да я фрасне в главата. Удари я толкова силно, че тя излетя от леглото и се строполи на земята. Замаяна и объркана, се отърси от сблъсъка, опитвайки се да накара стаята да спре да се върти. Но този път късметът бе на нейна страна. Щом вдигна поглед, осъзна, че се е приземила под прозореца, на една ръка разстояние от чантата си. Бръкна в нея и успя да сграбчи пистолета си.

Сега всичко, което трябваше да направи, бе да възстанови нормалното си зрение и добре да се прицели за единствения изстрел, който имаше.

На пътеката от лунна светлина, която нахлуваше през прозореца, ѝ се стори, че вижда приближаваща се фигура. Определено чу черните, грозни обещания, които той бълваше и знаеше, че може да направи само едно.

Вдигна треперещата си ръка и натисна спусъка. Пистолетът гръмна и копелето падна настрани.

— Уби ли го? — попита Седжуик. Вместо укор, във въпроса му се прокрадна неуместна надежда.

Емалийн поклати глава.

— Не. Само го одрасках. Но беше достатъчно, за да го повали за момента — спря, за да подреди последните избледнели нишки на историята си и за да не каже къде точно бе ранила мизерника. — Не помня много след това. Изправих се, за да побягна, но бях направила само крачка или две, когато ме простреляха.

Тя чу, как Седжуик изскърца със зъби и краткия му, изпълнен с мъка въпрос.

— Как оцеля?

— За мой късмет, съдържателя се намираше в голямо затруднение. Беше погнат от местните власти и добрите граждани вдигаха врява и настояваха да бъде затворен. Последното нещо, от което имаше нужда, бе синът на ескуайъра да бъде застрелян под покрива му, а да не говорим и за жена със съмнителна репутация да умре в една от стаите му горе. Най-малкото, щеше да има разследване. Затова ме извели от града към главния кръстопът и ме захвърлили от едната страна, предполагайки, че ще умра, преди да е настъпило утрото. Достатъчно далеч от странноприемницата, за да останат извън подозрение.

— Как научи всичко това?

— Разбрах го по-късно — тя несъзнателно докосна челото си. Все още я болеше, но това бе урок за лицемерието, който никога нямаше да забрави. — Следващото, което си спомням, е че бях в циганска каруца — продължи тя. — Бяха преминали през малките часове и едно от децата забелязало ръката ми да се подава между храсталаците. Водачът им искал да ме оставят, защото това не било тяхна грижа, но майка му, жена с известна власт, осъждала подобни постъпки и заявила, че семейството им ще бъде сполетяно от лош късмет, ако пренебрегнат тежкото ми състояние. Казала, че един ден ще мога да им се отплатя — Емалийн се усмихна. — Каквато и да е била причината, трябваше да ѝ благодаря, тъй като имаше и значителни лечителски умения. Тя почисти раната ми, заши я и ме упои, за да заспя.

— И си спомняш всичко това?

— Отчасти. Спомням си лицето ѝ, миризмата на билки, гласовете им, тихи, говорещи на техния си език. Научих цялата история по-късно, когато се бях посъвзела.

— Какво стана тогава?

— Керванът продължи да се движи около седмица, докато не стигнахме малко селце, високо на хълмовете, и старата жена заяви, че е време да си вървя. Оставиха ме при един мил викарий и съпругата му, които ме приеха, без дори да им мигне окото. Старата циганка намекна, че съм от висшето общество и ще е добре за тях, ако ми помогнат. Така те се грижеха за мен, а аз последвах примера ѝ и ги оставих да мислят, че съм заможна жертва на ужасно стечение на обстоятелствата. Бавно се възстановявах, но накрая престоя ми се превърна в криза.

— Как така?

— Падна тежък сняг и една голяма група се озова в капан в селото. Херцогът и херцогинята на Харингуорт. В странноприемницата нямаше място за всичките им слуги, така че викарият и съпругата му бяха принудени да предложат стаи, както всички останали. Дочух викария, изключително благочестив човек, да казва на съпругата си, че не знае какво да прави. Имаха нужда от стаята ми, но не им даваше сърце да ме изгонят.

— Все пак...

— Да, все пак възможността да приюти компаньонката на херцогинята не бе за изпускане. Той имаше нужда от нов покрив за енорията и ако тя останеше доволна от подслона и храната, можеше да отнесе случая му до нейна светлост — Емалийн спря. — Разбираш ли, аз бях в най-хубавата стая за гости, а те не можеха да предложат на скъпата придружителка на херцогинята таванската стая.

Седжуик кимна.

— Разбирам дилемата им.

— Значи можеш да си представиш кой бе преместен, за да направи място на важната им гостенка.

— Урок, от който си се възползвала — отбеляза той.

— Точно така — призна Емалийн. — Но урокът не започна, докато по-късно същия ден, херцогинята не поиска да поиграе пърмийл, а не можеше да намери достатъчно партньори.

— И нека позная...

Емалийн се ухили.

— За една-единствена вечер открих напълно нова плячка — богати и отегчени матрони.

Седжуик се засмя.

— Предполагам, че си се възползвала от ситуацията.

— Отначало не — призна. — Херцогинята беше най-надменната и плашеща жена, която бях срещала. Освен това бях изумена как тези хора играят, без да мислят за последствията — тя го погледна. — Макар изумлението ми да премина бързо, щом осъзнах, че има голям залог, който чака да бъде спечелен.

Той се засмя.

— И ти го спечели.

— Да. Но имаше и нещо още по-хубаво. Тъй като се научих да чета с екземпляра Дебрет на майка ми, притежавах доста знания за обществото.

— Предполагам, че заради това знаеше толкова много за Клифтън и Лейди Оксли.

Тя трепна.

— Чул си за лейди Оксли?

— Как бих могъл да го избегна? Хюбърт разказа подробно оплакванията на лейди Лилит тази вечер на път към театъра.

— Съжалявам за това — извини се тя.

— Всъщност съм доста впечатлен. Звучи така, сякаш си запомнила цялото нещо.

— Така е.

— Докажи го — настоя той.

— Питай ме нещо — отвърна тя на предизвикателството му. — Каквото и да е.

— Добре. Лейди Пепъруел например. Коя е била майка ѝ?

Емалийн погледна към нощното небе. Поне можеше да пробва нещо по-трудно.

— Майката на лейди Пепъруел е била мис Мери Трипли, втората дъщеря на четвъртия барон Ноктън. Вярвам, че настоящия барон живее в Ноктън Парк, което граничи с абатство Седжуик. Нали така?

Седжуик зяпна.

— Искаш ли да опиташ пак?

Той поклати глава.

— Бих казал, че уроците са ти послужили добре. Наистина ли можеш да си спомниш всичко?

— Всичко, освен страниците, които липсват — отвърна тя. — Както баба ми би казала, за всичко си има причина. А способността ми

да цитирам тези писания ми позволи да разговарям с херцогинята и компаньонката ѝ много леко. Междувременно, нейна светлост имаше изобилие от информация относно нещата, които се случваха в обществото. Такива клюки, които ги нямаше на уважаваните страници на Дебрет.

— А, хляба и водата на обществото — клюките.

— Точно така. И когато си тръгнах от дома на викария, имах нова цел...

— И нова самоличност — добави той.

Тя кимна.

— Да. Видях как викарият и съпругата му се надпреварваха да угодят на компаньонката на херцогинята. Така, след известно време, прекарано в изучаване на обширните връзки на нейна светлост, можех да пресея кой ще бъде най-добрият работодател...

— Или по-скоро най-удобният — отбеляза той.

— Именно. Херцогинята на Шевертън рядко идваше в града. А когато го правеше беше известно, че реже с широк замах с хапливите си и язвителни коментари.

— Жена, от която човек трябва да се страхува — каза той.

— Да, и такава, на която почти всеки би искал да услужи. Докато презрението ѝ е ужасяващо, на благосклонността ѝ се гледа като на социален комплимент, защото обикновено се смилява над някоя млада дама и си поставя за цел да ѝ осигури чудесен брак. И така, като се представех за нейна компаньонка, всеки щеше да иска да ми помогне...

— И същевременно вероятно да спечели щедростта на херцогинята.

— Точно така — Емалийн се огледа и потрепери.

Седжуик я хвана за ръка и я поведе зад ъгъла, спирайки пред царствено изглеждаща къща, чиито колони и еркери прозорци говореха за богатство и изисканост.

— Кой живее тук? — попита тя.

— Джак.

Емалийн отново погледна към къщата.

— Изглежда доста скъпа за приятеля ти. Не му ли е малко плитка кесията?

— Джак няма кесия — каза Седжуик през смях. — Къщата принадлежи на брат му, херцога на Паркъртън, но двамата имат негласна уговорка, че той може да живее тук, стига да не се замесва в скандали.

— И все още може да я ползва? — пошегува се тя.

— След голяма доза раболепност — отвърна Седжуик, като изкачи стълбите и дръпна звънеца.

Измъчен на вид иконом се появи на вратата, с двама лакеи по петите.

— Лорд Седжуик? — каза мъжът. — Помислих, че сте господарят, който отново се прибира пиан у дома — той се обърна към другите двама слуги и им кимна да се връщат по местата си. — Понякога лорд Джон има нужда от малко помощ, за да намери леглото си.

— Мога да си представя — отвърна Седжуик.

— Страхувам се, че господарят е навън и не знам кога ще се върне — той понечи да затвори вратата, но Алекс мушна ботуша си в пролуката.

— Не съм тук, за да се видя с лорд Джон — каза той на иконома. — Имам нужда от салона ви за около час — отстъпи настрани и позволи на мъжа да я види.

Емалийн забеляза как старият прислужник поглежда първо към нея, а после и към Седжуик.

— Милорд, в този дом няма да влезе улиčníца — заяви той, клатейки пръст към Седжуик. — Ако негова светлост чуе, че подобни неща се случват в къщата му, ще ми съдере кожата, а да не говорим за това, което ще стори на младия господар.

— Бърдуел, ти си прекрасен човек, но това не е, каквото изглежда...

— Трябва ли да ви напомням, че работя за лорд Джон? — намръщи се Бърдуел. — Знам точно как изглежда.

Седжуик я хвана за ръка и я избута напред, въпреки че икономът отново се опитваше да затвори вратата.

— Добри ми човече, искам да ти представя съпругата си, лейди Седжуик.

— Милорд, ако си мислите, че ще повярвам, че това е съпругата ви...

Сега, след като можеше да го види, Емалийн добре огледа иконома. Не само гласа, а и лицето му ѝ бяха познати. Тя му се ухили.

— Почтен и благоприличен, е това беше най-доброто, което съм чувала — каза тя с провинциален акцент. — Но все пак, не мисля, че херцогът би бил щастлив да разбере, че верния му надежден слуга е Дингби Майкълс.

Веждите на Бърдуел се повдигнаха разтревожено. Той отвори още малко вратата, оставяйки тънък лъч светлина да падне върху лицето ѝ.

— Дребосък? — попита той. — Дребосък, това ти ли си?

Тя се ухили и кимна.

— Сега ни пусни, проклето старче, или ще докарам целия Боустрийт тук, за да те приберат зад решетките.

Бърдуел, или Дингби поклати глава, но отвори широко вратата.

— Влизайте и двамата, преди да ви е видял някой. Слугите на тази улица са по-големи клюкари и от господарките си.

Седжуик я последва вътре. След това се наведе и прошепна в ухото ѝ.

— Дребосък?

Тя махна с ръка.

— Не си мисли, че ще ти помогне да разбереш това, което искаш. Просто старо име.

— А ние трябва да спазваме правилата, нали? — казваше Бърдуел. — Последвайте ме по коридора към градината. Има няколко врати отзад, а в дясно уличка с частни конюшни, ако ви потребват.

Емалийн кимна. Веднъж разбойник, цял живот разбойник, помисли си тя. Не се съмняваше, че бившият партньор на баща ѝ знае всеки път, за бягство от Лондон и дори няколко, през които и невестулка не може да се промъкне.

Елтън винаги казваше, че няма палач, който да направи достатъчно здрав възел, за да попречи на Дингби Майкълс да се измъкне.

— Вие се познавате? — попита Седжуик.

— Колко знае той — обърна се Бърдуел към Емалийн.

Тя погледна през рамо и смигна на Алекс.

— Не и толкова, колкото би искал.

Икономът се засмя.

— Дребосък, винаги си се изразявала ясно. Какво правиш тук? — мъжът спря и се завъртя, сочейки я с костеливия си пръст. — Ти си била. Ти беше тази долу в „Ъгъла на кралицата“ тази вечер! Трябваше да се сетя, щом чух, че някакво девойче е ошушкало онзи измамник, който лъжеше на карти там през последния месец — той се пресегна и положи ръка на бузата ѝ. — Това, което си направила е нещо добро.

— О, я стига — скастри го тя.

Икономът отново се засмя.

— Все още скромна до безкрайност, но това е черта, която си наследила от майка си, ако смея да кажа.

Седжуик се намеси в задушевия им разговор.

— Не искам да бъда груб, но дойдохме тук с основателна причина.

— Конте — каза ѝ Бърдуел отстрани.

— Той не е толкова лошо конте — довери му тя.

От самото „конте“ долетя едно доста силно „хъм“.

— Как мога да ти помогна, Дребосък? Знаеш, че дължа на баща ти живота си повече пъти, отколкото мога да броя — Дингби свали шапката си. — Бог да помилва душата му.

Очевидно не бе чул за доброто здраве на Елтън и тя не видя причина да го осведомява. Въпреки че като крадци си бяха близки, не мислеше, че някой от двамата би искал да поднови старата им връзка.

— Дингби — прошепна тя. — Имам нужда от място, където да сменя дрехите си и да се поизмия малко.

— Както си и помислих, криеш се, нали? — той кимна мъдро. — Салонът ще ви свърши работа.

Седжуик пристъпи напред.

— Един от слугите ми ще пристигне всеки момент с дрехите ѝ. Ще се погрижиш ли да бъдат донесени направо тук?

— Да, милорд — отвърна Бърдуел, завръщайки се към ролята си на лондонски иконом и ги поведе надолу по коридора към елегантно обзаведения салон. Той накуцваше леко и раменете му бяха приведени от възрастта. Очевидно имаше неща, които дори Дингби Майкълс не можеше да открадне — младостта и жизнеността му отдавна си бяха отишли.

Той спря пред вратата и погледна Емалийн, преструвайки се отново.

— Ще ви донеса кана с вода, хубав сапун и чисти кърпи. Ще се върна бързо — каза ѝ той, а думите му намекваха за йоркширските му корени.

Той остави свещите, които носеше на бюфета и се обърна, за да излезе. Понечи да затвори вратата, но след като погледна отново към Седжуик, я остави леко отворена, сякаш искаше да се увери, че тя ще е в безопасност.

— Дребосък? — повтори Седжуик.

— Просто прякор, нищо повече — отвърна тя, сваляйки бонето си.

— Дингби Майкълс — каза той. — Дингби Майкълс... Къде съм чувал това име?

Емалийн сви рамене. Вече бе казала твърде много пред него, но нямаше какво друго да стори, освен да се разкрие пред стария приятел на баща си, за да им спечели помощта, от която се нуждаеха.

От която Седжуик се нуждаеше всъщност. Тя все още не бе убедена, че не трябва да подвие опашка и да избяга.

Лейди Седжуик на „Хановер скуеър“? Та тя никога не идваше в града.

Емалийн погледна към Алекс, който, изглежда, още се опитваше да си спомни защо името на иконома му звучи толкова познато. След миг отвори уста и тя разбра, че е направил връзката.

— Дингби Майкълс? Този Дингби Майкълс? — той посочи към вратата, докато клатеше невярващо глава. — Джентълменът от Йорк, Бичът на Норич?

— Не забравяй и Крадеца на добродетел — добави тя. — Винаги е смятал, че това е най-видното му прозвище.

Седжуик поклати глава, а пръстът му посочи вратата.

— Но този мъж е опасен и известен престъпник!

Емалийн поклати глава на свой ред.

— Не мисля, че вече може да се качи на седлото, а камо ли да изстреля куршум. Поне не и точно.

— Това не оправдава делата му — започна Седжуик, а устните му се свиха в стегната упорита линия. — Законът е напълно ясен в подобни ситуации.

Тя сложи ръце на хълбоците си. Понякога чувството за правилно и грешно на Алекс бе толкова праволинейно, че ставаше досадно.

— Значи ще докладваш на властите, че възрастния иконом на херцога на Паркъртън преди е бил най-известния разбойник от Лондон до Гретна? — тя поклати глава. — Да оставим настрана неминуемия скандал и разрухата, която ще донесеш на херцога и семейството му. Всъщност кой би ти повярвал? И второ, когато властите те попитат как си стигнал до тази забележителна информация, какво ще им кажеш? Че Дингби Майкълс е стар приятел на съпругата ти?

Той хвърли цилиндъра си на близкото канапе.

— Емалийн, за правилата и реда на тази земя си има причини. По дяволите, аз съм магистрат, заклел съм се да подкрепям закона.

Тя можеше да види противоречието в очите му. Колкото и да не бе съгласна с него, как можеше да не се възхити на моралната му сила и дух? Със Седжуик животът бе толкова подреден и дисциплиниран. Правилно и грешно.

А тя бе прекарала целия си живот, танцувайки около тази граница, заобикаляше я при желание и открито я игнорираше, когато нуждата и празната кесия го изискваха.

И колкото и да ѝ се искаше да издърпа Седжуик от това помпозно светилище и да среже перфектно вързаното му шалче, част от нея мечтаеше да може да се изкачи в кулата му от слонова кост и никога да не излезе. Да сбърчи нос с аристократично възмущение, че подобен престъпник може да живее на не повече от три пресечки от Хановър скуеър.

Разбойник в Мейфеър!

И от величествената си кула, високо над облаците, тя нямаше дори да помисли за Дингби, куцането му и сълзящите му очи, докато полицаия го извлича от някоя студена килия, после закача разбитото му старческо тяло на края на въжето, а тълпата му се подиграва.

Но колкото и примамлив да беше животът на Седжуик, въпреки че толкова много години бе завиждала на благородниците за красивите им домове и безбройните слуги, тя не можеше да забрави от къде идва и какъв живот бе живяла.

Дълговете, които имаше.

Нито пък можеше да забрави мъжа, който ѝ носеше ментови бонбони и панделки за косата и помнеше рождения ѝ ден дори когато баща ѝ забравяше, а майка ѝ бе твърде изгубена в бълнуванията си, за да забележи.

Междувременно Седжуик бе започнал да крачи напред-назад по турския килим. Много красив турски килим.

Разсеяна, Емалийн се наведе, за да го разгледа.

— Какво правиш? — попита той.

— Мисля, че това би изглеждало идеално в библиотеката — отговори тя през рамо, докато повдигаше единия ъгъл, за да провери качеството. — Чудя се, дали херцога би възразил, ако доведе мистър Саундърс, за да му покажа какво искам да ми изтъче? Това е идеално.

— Да не си полудяла? — той внезапно спря да обикаля. — Има опасен престъпник в къщата, а всичко, което можеш да правиш, е да разглеждаш обзавеждането?

— Остави горкия Дингби на мира — скара му се тя, после стана от килима и се запъти към бюфета. Имаше хубави линии, а дърворезбата бе великолепна. — Съмнявам се да е обрал някого през последните петнадесет години — продължи тя. — И точно ти да го кажеш. Ти и твоята Емалийн. Хрумвало ли ти е някога, лорд магистрате, че да си измислиш съпруга е незаконно?

Челюстта му започна да пулсира. Но не каза нищо. Само я гледаше със сбърчено чело и стиснати зъби. Мразеше, когато я гледаше така. Сякаш нямаше търпение да се отърве от нея и от досадното ѝ минало. Дотук със загрижеността и интереса му.

— Добре, ще забравя миналото на Бърдуел, ако спреш да пипаш вещите на херцога.

— По дяволите, Седжуик, няма да открадна нищо. Защо да го правя, след като имам парите ти на свое разположение?

Челото му се набразди при шегата ѝ.

Емалийн игнорира липсата му на чувство за хумор и, въпреки протестите му, вдигна една ваза и я обърна, за да види кой я е направил. И безразлично я върна на мястото ѝ.

— Фалшификат.

— Как така фалшификат? — попита той и се приближи, за да даде своята оценка за произведението на изкуството. — Искам да те уведомя, че херцогът на Паркъртън е много изискан колекционер. Известен е с набитото си за качество, око.

— Значи трябва да си прегледа очите. Това е фалшиво. Не е Уенли.

— Откъде би могла да знаеш? — каза той, като вдигна вазата и огледа печата на грънчаря. — Печатът е точно тук — Уенли.

Тя поклати глава и посочи към надписа.

— Виждаш ли бръшляновото листо вляво от името?

— Да.

— На оригиналите е отъясно. Който е правил това е бил не само невнимателен, а и крайно мързелив.

Той се вторачи в нея със зяпнала уста. Много внимателно тя взе вазата от ръцете му и я сложи на рамката на камината.

— Не бих искала да я изпуснеш. Дори да е фалшификат, ще ни е трудно да го докажем, ако е на парчета — тя го заобиколи и отиде да погледне свещниците наблизко.

— От къде знаеш тези неща? — успя накрая да попита той. — Че това не е истински Уенли или, че китайските тапети на мистър Старлинг идват от Чийпсайд?

— Или че скъпоценните камъни на лейди Нийли са от глина? — предложи тя.

— Така ли?

— Със сигурност — сви рамене Емалийн. — Докато ти си учил латински и гръцки с учителя си, аз изучавах изящното изкуство на оценяване на вещи — тя спря и срещна въпросителния му поглед. — Крадени вещи, Седжуик.

Ръката му се стрелна към слепоочието и той потърка набразденото си чело, сякаш за да прогони внезапно появила се болка.

— Баба ми търгуваше с крадени вещи, а Дингби бе един от най-добрите... снабдители — заедно с баща й, но нямаше да му каже това. Поне не сега. Алекс изглеждаше готов да припадне.

Емалийн отиде до него и го поведе към канапето.

— Ако не друго, поне нестандартното ми обучение те предпази от онези лондонски търговци. Шокиращо е, че се опитаха да ни пробутат това, като нещо качествено.

— По дяволите, Емалийн — успя да продума той. — Всеки път, щом помисля, че съм разкрил най-лошата ти тайна, ти ме изненадваш отново. Има ли още нещо и да смея ли да рискувам да получа сърдечен удар, ако науча най-тъмните ти тайни?

Тя лукаво му се усмихна.

— Това зависи от състоянието на здравето ти. Срамота ще е, миналото ми да те погуби. Силно се съмнявам, че Хюбърт ще бъде щедър към твоята вдовица.

Този път и двамата се разсмяха и тогава се случи нещо вълшебно. Седжуик се пресегна, за да докосне бузата ѝ.

От докосването му през нея премина тръпка. Неканен, погледът ѝ се вдигна, за да срещне неговия.

— Не трябваше да рискуваш толкова много тази вечер.

Сърцето ѝ заби в порочен ритъм. Той наистина ли се бе притеснявал за благополучието ѝ? Не само за риска да разкрие истината за Емалийн, а за самата нея? И тогава Алекс ѝ каза толкова много.

— Емалийн, защо? Защо си вече омъжена?

Тя отмести поглед.

— Няма нищо, което да може да сторим за това.

— Ще видим. Няма да се откажа от... — той спря и я погледна.

— Смятах тази вечер да се оженим.

Тя погледна встрани и сълзи изпълниха очите ѝ.

— О, Седжуик.

— Мислех, че се разбрахме да ме наричаш с кръщелното ми име.

Тя поклати глава.

— Нямам право.

— Имаш пълното право — каза ѝ той. — И ще ме наричаш така съвсем скоро. Когато се оженим.

— Но как?

— Може би този Хоуторн е мъртъв и ти си свободна.

— Това би било отговор на много молитви — отговори тя и положи глава на рамото му.

— Ако ли не, трябва да има някакво несъответствие в брака ти, което може да бъде използвано, за да бъде анулиран. Елиът, моят адвокат, е майстор в намирането на пролуки.

Емалийн го погледна.

— Би направил всичко това за мен?

Той кимна.

— Това и много повече.

— Но миналото ми винаги ще ме преследва. Винаги ще има хора, като Нийли, които помнят мис Дойл, или като Дингби... Няма да

можем да избегнем скандала. Остави ме да си замина, Седжуик. Така е най-добре — смело изречените думи извираха от сърцето ѝ. Тя не искаше да го напуска, но ако останеше, щеше да го съсипе. Обичаше го твърде много, за да не избяга.

— Емалийн, нямам намерение да те оставя да си заминеш. Освен това никога не съм бил голям любител на Лондон и смятам, че сте в абатство Седжуик ще те държат заета дълги години — той си играеше с една от къдриците ѝ. — Затова нека не говорим повече за заминаването ти. Чуваш ли?

Тя кимна, но не бе напълно убедена.

Да тръгне. Трябваше да си отиде, да го изостави, да му позволи да живее живота си без нея. И все пак какво ако беше прав и имаше начин двамата да бъдат заедно?

Точно тогава Дингби се върна и Емалийн вдигна глава.

Бившият разбойник погледна първо нея, после барона, застанали толкова близо един до друг. Челото му се набразди от нещо, подобно на родителско неодобрение. И тя знаеше какво означава това. Отдръпна се от Седжуик.

Отлично! Последното, от което имаше нужда бе, Дингби да стига до погрешни заключения. Може и да не бе способен да стреля точно, но това не означаваше, че е забравил как се зарежда пистолет.

— Твоят човек донесе това — каза той и застана между нея и Седжуик. Докато ѝ подаваше вързопа с дрехи, предпазливият стар мъж хвърли на барона укоряващ поглед. — С Негова светлост ще те оставим да се приготвиш, дребосък.

Тя намигна на Алекс и каза на стария си приятел:

— Имаш ли нещо за пиене наоколо, Дингби? Вярвам, че Седжуик ще иска да пийне. Прекара доста поучителна вечер.

— Това и още нещо — измърмори старецът. — Оттук, милорд. Херцогът държи скъп портвайн в запас и въпреки че стриктно ми е наредено да не позволявам лорд Джон да научава за него, не мисля, че ще има нещо против, ако ви наляе една чашка.

Седжуик погледна от нея към Дингби и обратно.

— Ти тук ли ще останеш?

Надежда ли долови в гласа му? Алекс искаше тя да остане? Емалийн по-скоро си мислеше, че ще посрещне с облекчение предложението ѝ да си замине.

— Ще бъда тук — каза му тя. Колкото и да се изкушаваше да избяга в нощта и да избегне срещата с баба му, му даде думата си.

— Елате с мен, милорд — подкани го Дингби с най-добрия си тон на иконом.

Емалийн свали костюма си и изтри от лицето си сместа от пепел и талк, която бе използвала, за да прикрие тена си. Над рамката на камината имаше огледало, така че успя да подреди косата в някакво подобие на прическа, като използва няколкото фиби, които имаше под ръка.

За щастие, дрехата, която Томас бе донесъл, бе една от семплите й рокли. Очевидно бе накарал някоя от прислужниците да му помогне. Тя я изкара, но осъзна, че ще ѝ трябва малко помощ за връзките на гърба.

Отиде до вратата, за да види дали наоколо няма някоя прислужница, но дочу грубия глас на Дингби.

— Какви са ви намеренията към нея, милорд?

— Моите какво?

— Намеренията ви казвам. Дребосъка е много важна за мен и не искам да я видя да бъде... да бъде...

— Мистър Бърдуел, бъдете сигурен, че ситуацията не е такава, каквато мислите. Емалийн, или по-скоро Дребосъка, е моя живот. Всъщност възнамерявам да се грижа за нея и да я защитавам.

— Хъм — промърмори той. — Ще видим дали ще го направите. Дължа живота си на баща ѝ. Веднъж, когато на северния път ние...

Небеса, не, помисли си Емалийн. Това бе последното нещо, което искаше Седжуик да разбере. Тя отвори вратата и изобрази изненадано изражение на лицето си, сякаш не очакваше да ги намери там.

— Господи, страхувам се, че имам нужда от малко помощ.

Може и да беше заблудила барона, но не и Дингби — той я изгледа мрачно, с погледа, който му бе спечелил прозвището Бича на Норич. Емалийн не му обърна внимание и безгрижно се усмихна на Алекс, като наклони глава към рамото си.

— Не мога да стигна връзките на гърба. Би ли ми помогнал?

Тя се обърна с гръб към Седжуик и на свой ред изгледа остро Дингби.

Старият мъж размахва пръст към нея.

— Дребосък, ще трябва да се изкажа по въпроса.

— Не и жив, Дингби Майкълс.

— По дяволите — измърмори той и погледна към Седжуик. —
Не трябваше да уча момичето да стреля с пистолет.

— Значи теб трябва да виня за дупката в стената си — отвърна
Седжуик.

Бърдуел изсумтя.

— Бъдете благодарен, че дупката не е в бричовете ви, милорд.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Алекс и Емалийн влязоха в градската къща на Седжуик през кухнята. Точно когато тихо щяха да се изкачат по задните стълби, от коридора долетя ясен глас.

— Няма я горе, нито пък внука ми. Настоявам да претърсите къщата от горе до долу, докато не получа някои отговори!

Вратата на кухнята се отвори и лейди Женевиер Седжуик влезе величествено. Тя спря внезапно и Симънс почти налетя отгоре ѝ. Покрай краката им, кучетата ѝ припкаха послушно, поглеждайки от един човек към друг, за да видят, дали някой се е сетил за среднощното им похапване.

— Бабо, ето те и теб — каза Седжуик, сякаш досега я бе търсил. Тя вдигна лорнета си.

— А ти къде беше?

— Да ме доведе, ваша светлост — отговори Емалийн, бърза както винаги.

Алекс се сви и изрече кратка молитва спонтанното ѝ обяснение да няма нищо общо с разбойници.

Бе слушал достатъчно за измамници и бандити тази вечер.

— Много съжалявам, но объркването е по моя вина — каза тя. — Лейди Роулинс не се чувстваше добре по-рано и излязох набързо, за да постоя при нея — Емалийн се наведе. — Много е слаба след раждането.

— Така и трябва. Раждането на дете е ужасна работа — заяви баба му. — Но, ето те и теб, нашата Емалийн — тя набързо я огледа и я придърпа в обятията си за една силна прегръдка. Алекс не можа да чуе какво ѝ прошепна в ухото, но по усмивката на лицето на баба му, пролича, че всичко бе простено. Тя хвана ръката на Емалийн и я задърпа навън от кухнята. — Сега можем хубаво да си побъбрим. Има толкова много неща, които искам да науча за теб...

— Бабо, вярвам, че това може да почака до сутринта — каза ѝ Алекс.

— Глупости — отвърна тя. — Чаках толкова години, за да се срещна със скъпата ти Емалийн и няма да позволя да ме отпратиш точно сега.

Но преди да изпълни заплахата си, че ще отвлече Емалийн, вратата се отвори и влязоха лейди Лилит и Хюбърт.

— Ето те и теб — каза лейди Лилит, а лицето ѝ гореше от гняв. Пръстът ѝ укоряващо сочеше към Емалийн.

Мопсовете отговориха, като залаяха диво и заръмжаха срещу мисис Денфорд.

Високата кльощава жена погледна злобно под носа си и им изкрещя.

— Млъквайте, пагубни животни такива.

Мопсовете подвиха малките си опашчици и побягнаха, за да се скрият зад голямата пола на господарката си.

Лейди Лилит направи една крачка и гневно изпъна рамене към първоначалната си жертва.

— Вината за всичко това е твоя, Емалийн Денфорд — изправи се тя. — Твърде болна, за да дойде на опера с майка ми. Пълни глупости! Ти отхвърли грубо милата ѝ покана и изпрати този вълк, този развратен...

— Моля да ме извините — започна Алекс. — Аз не съм...

— О, млъкни — избухна лейди Лилит, напълно самозабравяйки се. — Това не е заради твоята грубост, но ще стигна и до там след малко — преди той да успее да каже нещо, тя продължи. — Обвинявам теб за катастрофата тази вечер — каза тя, а кривият ѝ пръст отново прободеше въздуха. — Не бих се учудила, ако си планирала всичко, като изпрати лорд Джон на свое място само за да съсипеш единствения шанс на брат ми за щастие.

— Лорд Джон? — попита Емалийн. — Аз само предложих...

— Разбира се, че си. Колко невинно изглеждаше, когато удобно се разболя този следобед и успя да измолиш отсъствието си, пращайки тази змия в нашата компания.

Алекс присви очи към лейди Лилит и го обзе неясно предчувствие.

— Какво е направил Джак?

— Какво е направил? Какво е направил? — извика тя почти истерично. — Той съсипа мис Мабърли, това направи.

— Той какво? — възкликнаха Алекс и Емалийн в един глас.

Хюбърт се намеси и довърши историята.

— Веднага, след като ти си тръгна, Седжуик, лейди Оксли отиде да потърси мис Мабърли и я завари в компрометираща ситуация с лорд Джон. Изглежда ръката му е била...

— Хюбърт! Не го казвай! — възрази съпругата му. — Не ме принуждавай да преживявам отново този ужасен момент.

— За съжаление, Лилит също ги е видяла — прошепна той високо.

— Да, така е — изломоти тя. — Когато майка ми започна да крещи, незабавно ѝ се притекох на помощ. Там беше лорд Джон, ужасно пиян, а ръката му беше върху... върху...

— Гърдите на мис Мабърли — довърши Хюбърт.

Лейди Лилит го изгледа гневно.

— Фигурата ѝ — поправи го тя. — Майка ми ги заварила да се целуват. Но това не е най-лошото. Как би могъл сега горкия ми брат да се ожени за нея? Не и след като истинската ѝ същност бе разкрита. Порочно, ужасно момиче! — тя отново се обърна към Емалийн: — Вината е твоя, всичко е заради твоето влияние. Ти си ѝ казала да го направи, казала си ѝ да захвърли Оксли, като...

— Достатъчно — намеси се Алекс и пристъпи между Емалийн и лейди Лилит. — Съпругата ми не е сторила нищо подобно. Чух всяка дума от това, което каза на мис Мабърли онази вечер и нито веднъж не ѝ е предложила да „захвърли“ брат ти.

— Хм! — изсумтя лейди Лилит. — Все още те държа отговорна, братовчедке Емалийн. Ако беше дошла тази вечер и бе изпълнила дълга си, като съпруга на Седжуик да се появиш с него на операта, нищо от това нямаше да се случи. Оксли е съсипан от загубата си.

Съсипан от загубата на зестрата на мис Мабърли, помисли си Алекс.

— Може би не е толкова ужасно — каза той вместо това. — Ще отида да поговоря с Джак. Трябва да е било недоразумение, което ще може да се изглади.

— Недоразумение? Той бе сложил ръка на гърдата ѝ! — възкликна лейди Лилит. Щом осъзна, че е казала думата на глас пред него и Хюбърт, силно се изчерви.

— Това наистина звучи ужасно — съгласи се Алекс. О, по дяволите Джак и неговото пиянство. Какво, дявол да го вземе, си е мислел, когато е целунал мис Мабърли? Тогава си спомни думите на приятеля си. Хубава, малка червенокоска. Хубава, малка червенокоска?

О, проклетие, сигурно беше сбъркал мис Мабърли с танцуващата си любовница.

— Ще се погрижа за това на сутринта — обеща Алекс. — Ще извикам Джак и ще го накарам да се извини на мис Мабърли. Вярвам, че я е объркал с някоя друга. Чиста грешка. Със сигурност, когато Оксли чуе обяснението и Джак го компенсира за ситуацията, пътя му към брака с мис Мабърли ще бъде разчистен.

— Да се ожени за тази уличница? Никога! Майка беше права за нея през цялото време. Добре, че се отървахме от нея и евтината ѝ зестра.

След това лейди Лилит се обърна към съпруга си.

— Хайде, мистър Денфорд, изтощих се от цялата тази свада — и закрачи нагоре по стълбите, но не и преди да прати на Емалийн още един надменен и огорчен поглед.

Хюбърт сви рамене и последва съпругата си към стаята им.

Щом заминаха, баба му се върна към молбата си, сякаш изобщо не я бяха прекъсвали.

— Хайде, ела — каза тя и уви ръка около тази на Емалийн, насочвайки я към трапезарията.

Точно тогава часовникът отбеляза часа и Алекс се възползва.

— Бабо — започна той, като я прекъсна, и бързо раздели двойката. — Не виждаш ли, че Емалийн вече е изморена? Нима си толкова жестока, че да не ѝ позволиш да си почине в този късен час. Няма да ми е приятно, ако по твоя вина получи пристъп.

Баба му присви очи.

— На мен ми изглежда достатъчно добре. Всъщност, мисля...

— О, не съм съгласен — прекъсна я той. — Емалийн е много изморена. Нали така, скъпа?

Емалийн погледна първо към него, а след това към баба му и за момент, Алекс почти се усъмни, че ще се присъедини към преструвката му. Изглеждаше раздвоена, но как бе възможно? Със сигурност, последното нещо, което искаше, бе този разговор с баба му.

Не и преди да е имал възможност да я осведоми за писмата, които съпругата на адвоката му бе писала през последните три години.

За негово облекчение, тя въздъхна тежко и се опря на него.

— Колко си прав, Седжуик. Чувствам се ужасно замаяна.

Алекс изигра ролята си на всеотдаен съпруг и я вдигна на ръце.

— Играй с мен — прошепна в ухото ѝ — и ще ти се реванширам през остатъка от вечерта — после вдигна поглед към баба си: — Както виждаш, Емалийн не е в състояние за твоя разговор. Утре ще отговори на въпросите ти.

По това време вече щеше да я е отмъкнал далеч от любопитството на възрастната си роднина.

— Лека нощ, бабо — каза той и понесе Емалийн нагоре по стълбите.

За негово най-голямо разочарование, тя ги последва по петите като някой от досадните си мопсове, в търсене на нещо сладко.

— Какво си мислиш, Александър? — възрази възрастната дама. — Къде я водиш?

Внукът ѝ се обърна на втората площадка.

— В покоите ни — отвърна той през рамо. От начина, по който тя реагира, човек би си помислил, че е казал, че отива да хвърли Емалийн през прозореца.

— Не можеш да го направиш! — запротестира баба му. — Напълно неуместно е!

Алекс спря и внезапно го осени подозрение. Сведе поглед към Емалийн, която бързо затвори очи, преструвайки се на припаднала. Не че очакваше да разбере нещо при нейните актьорски способности.

Така че се обърна към баба си, която изглеждаше готова да се паникьоса.

— И защо, бабо, е неуместно съпругата ми да прекара нощта в моето легло? — попита той, като се постара да подчертае думите и тя трепна.

— Е, защото... защото... — заекна. — Тя е болна! — каза, посочвайки с кокалестия си пръст към Емалийн. — Няма да може да си почине както трябва, ако и ти си там. Настани я в розовата стая, където ѝ е мястото.

— Но, бабо, това винаги е била твоята стая и двамата с Емалийн дори не сме си помисляли да те отделяме от любимата ти спалня. Нали

така, скъпа? — попита той Емалийн и я повдигна, за да я събуди.

Тя отвори едното си око и го използва, за да прецени намерението му. Дори не смееше да погледне към вдовицата.

— Ами, да — отвърна тя. — Не можем да направим такова нещо. Той се усмихна на баба си.

— Точно така. Сега, съпругата ми и аз, ще си лягаме. Освен ако имаш да кажеш още нещо, бабо?

— Аз... аз... — възрази тя, но затвори уста и поклати глава.

Алекс ѝ кимна и закрачи към господарските покои. Направи великолепно изпълнение, като хвърли Емалийн върху леглото и се обърна към баба си. След като нахално намигна на шокираната си роднина, той каза:

— Лека нощ, бабо. Сладки сънища — и затвори вратата шумно, като сложи резето, за да не ги безпокои никой.

Ако тя имаше някакви други възражения, не го бе грижа. Не и след като вече със сигурност знаеше кой стои зад пристигането на Емалийн в живота му.

— Защо не ми кажеш — започна той, — кога си се срещнала с баба ми и каква примамка използва тя, за да те убеди да дойдеш в Лондон и да се представяш за моя съпруга?

Вдовицата стоеше в коридора и зяпаше затворената пред носа ѝ врата. Какво се бе случило току-що?

— Бабо? — извика Хюбърт от края на коридора. — Добре ли си? Той отиде до нея и я погледна, сбърчвайки загрижено чело.

Беше глупав дръвник, но ѝ беше внук, макар тя да винеше баща му, задето се бе оженил за най-младата дъщеря на барон Ноктън — момичето бе внесло доста притеснителен характер в кръвната линия. Все пак Хюбърт бе от семейството, а когато имаш проблем, към кого друг да се обърнеш, освен към роднина?

— Бабо, да извикам ли мисис Симънс? Да дойде ли някоя от прислужниците да ти помогне да си легнеш?

— О, остави, Хюбърт, не съм чак толкова изкуфяла, че да не мога да се погрижа за собствените си нужди — но все пак му позволи да я отведе до спалнята ѝ долу, макар и неохотно. — Просто бях малко обезпокоена да видя Алекс и Емалийн толкова...

— Нежни един с друг? — предположи той. — Да, объркващо е да видиш мъж, толкова увлечен по съпругата си. Не е естествено, ако ме питаш.

— Той е увлечен?

— Напълно влюбен — довери й внукът й.

Влюбен? Не можеше да бъде.

Хюбърт не бе приключил с клюкарстването.

— Страхувам се, че са напълно доволни да прекарват времето си до късно там вътре. Седжуик на практика я държи като затворница с прищевките си. Трябваше да чуеш врявата, която идваше оттам снощи. И това продължи четири часа! — той изцъка с език. — Безобразие.

— Часове? — попита тихо баба му, поглеждайки отново към вратата.

— Часове — потвърди Хюбърт. — Наистина, трябва да се направи нещо. Накрая той ще я убие.

— Как така? — успя да попита тя. Седжуик винаги бе изглеждал толкова скучен. Изобщо не беше от типа, който...

— Питаш как? Ще ти кажа. Макар това да е теория на Лилит, а не моя. Тя смята, че като се има предвид крехкото здраве на Емалийн, едно дете със сигурност би я убило. Много се натъжи от тази мисъл.

— Дете?

Хюбърт кимна.

— Сигурно ще можеш да поговориш със Седжуик. Убеди го да я изпрати обратно в провинцията, преди да е станало прекалено късно.

— Не се безпокой — каза му лейди Женевиер Седжуик, овладявайки смущението си и взе на ръце няколко от обичните си кучета. — Ще се погрижа за това още сутринта.

Емалийн се измъкна изпод завивката.

— Кааквоо?

Седжуик закричи към нея, като сваляше самото, шалчето и жилетката си. Те паднаха на пода в небрежна купчина.

— Попитах кога с баба ми сте измислили този план? — ботушите му последваха останалото.

Тя поклати глава.

— Не знам какво имаш предвид — по дяволите, защо лейди Седжуик бе дошла в града? Щеше да съсипе всичко с намесата си, а Емалийн от опит знаеше колко много проблеми може да донесе бъркането в чужди работи.

Без да каже и дума, Алекс я хвана за глезена, измъкна обувката ѝ и я хвърли. Тя се удари в стената и падна зад стола.

— Как е разбрала истината? — попита той и пръстите му преминаха по прасеца ѝ и стигнаха до жартиера. С бързо движение освободи чорапа и го плъзна надолу по крака ѝ.

— Седжуик, разбрал си погрешно...

Той пусна глезена ѝ и хвана другото ѝ стъпало, за да му отдаде същото внимание.

— Тя се справяше добре — продължи той, като я хвана и я завъртя по корем, — докато не споменах, че ще си лягаме — и скочи върху нея, прекрачи я и бързо развърза връзките на роклята ѝ.

— Не съм забелязала...

Той се наведе, положи гореща целувка на рамото ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Сигурна ли си? — ръцете му намериха края на роклята ѝ и я свалиха до кръста. Пръстите му пробягаха по голата кожа, а устните му оставяха диря от горещи целувки, които пробуждаха желанието ѝ.

Емалийн изстена. Небеса, какво трябваше да направи? Не биваше да му позволява да прави това. Не и след като баба му беше в къщата. Но, проклет да е, знаеше как да накара тялото ѝ да кипи от страст.

Той я хвана и отново я обърна така, че да застане лице в лице с него.

— Не мисля, че трябва да... — започна тя.

— Защо не?

Похотливият блясък в очите му, издайническата издутината в панталоните му, я приковаваха... отговаряха на собствените ѝ нужди, а тя много добре знаеше какво ще последва. Точно това, което желаше...

— Аз съм... ъм, омъжена — опита тя.

— Докажи го — Алекс се наведе и целуна корема, гърдите, раменете ѝ. После спря и вдигна поглед към нея. — Нека бъда напълно ясен. Утре ще проведем дълъг разговор с баба ми и между нас няма да

има повече тайни — каза той и се протегна, за да хване брадичката ѝ. — И от тази нощ нататък, ти си моя съпруга. Сега и завинаги.

Изрече го толкова сериозно, че всичко, което можа да направи тя, бе да кимне, омагьосана от страстта в гласа му.

— Добре — той свали ризата си и я захвърли настрани.

Гледката на голите му гърди я остави бездиханна. Идеално оформената, мускулеста плът, призоваваше ръцете ѝ да го докоснат и да прокара длани по стоманената шир.

— Ммм — измърка тя, шокирана, както винаги, от начина, по който тялото ѝ му отговаряше. Гърдите ѝ натежаха, стомахът ѝ се стегна, а възхитителния копнеж, който само той можеше да задоволи, се разля по крайниците ѝ като живак. — Седжуик, това е грешно.

— Така ли е сега? — каза той ухилен. — И все пак вчера не беше грешно, когато правех това... — устните му намериха нейните и дълбоко я целуна. — Или това...

Роклята ѝ се превърна в оплетена купчина и ръцете му се плъзнаха от бедрата, към гърдите ѝ, докато не намери втвърдените ѝ зърна, доказателството за желанието ѝ.

— Много грешно — ахна тя, а бедрата ѝ се повдигнаха, потреперващи от очакване.

— Особено, когато правя това... — устните му покриха едното ѝ зърно, събуждайки у нея чисто удоволствие с целувката си.

Тя не можеше да продължава, без да го докосва, държи, гали.

Пръстите ѝ трепереха от желание, когато намери колана му и разкопчаха бричовите му, след което ги свали и го остави напълно гол за нея.

— Емалийн — изстена той, когато тя пое мъжествеността му в ръцете си и започна да го гали. Нетърпеливо изследваше дължината му, копринената главичка, вече влажна и готова за собственото си бурно удоволствие.

Устните му оставиха следа от горещи целувки по тялото ѝ, през врата, до устата, където се спряха гладни и ненаситни, сякаш искаха да откраднат и последния ѝ дъх. Това я направи слаба и безплътна и същевременно жадуваща за нещо повече.

За един миг той разтвори краката ѝ и навлезе в нея.

Тя изстена и се повдигна, за да го посрещне. Как така, винаги знаеше кога е готова и толкова жадуваща за него?

Той я изпълни до край, утолявайки част от глада ѝ, но болката и желанието да намери освобождението си, я караха да се гърчи под него, в търсене на пътя, който щеше да я отведе там. И точно когато го намери, вдигна поглед към него и откри, че той я гледа.

Ръката му обви кръста ѝ и ги завъртя така, че тя се озова върху него. Отначало Емалийн затаи дъх, в опит да улови ритъма, но докато изпробваше движенията си, дразнейки го като се плъзгаше нагоре-надолу, тя откри, че тази позиция предлага своите предимства.

Възхитително, порочно и толкова чудесно.

— Това е грешно — каза му тя отново и освободи косата си така, че фибите се разхвърчаха около него.

— Тогава го направи правилно.

Това и стори, като започна да го язди диво и напълно забрави, че не трябва да го прави. Копнееше единствено да намери освобождението си, да почувства как и той стига върха. Точно преди това да се случи, той отново я завъртя, хвърляйки я върху матрака и започна да се движи рязко и бързо, докато не я остави на дъх разстояние от кулминацията.

Тогава спря и тя отвори очи.

— Ти си моя, сега и завинаги — и я изпълни отново, заравяйки се в нея, а тя извика от удоволствие, от раздиращото освобождение. Той бързо се присъедини към нея, като свърши с мощен тласък, дишайки накъсано и тежко.

Вълните екстаз завладяха и двамата им. Непокорните желания, нуждата, която се надигаше в нея експлодира и тя извика името му.

— Алекс! О, Алекс! — тялото ѝ се разтресе и изви срещу неговото, в търсене на всяко късче божествено освобождение, което можеше да намери.

И когато бурните вълни започнаха бавно да се оттеглят, Емалийн легна сгушена в ръцете му и се зачуди на това доволство, на това всеобхватно чувство, което я изпълваше. Там, в тъмното, докато той все още бе в нея и я държеше в обятията си, тя въздъхна и си пожела да прекара всички нощи до края на живота си с този невероятен мъж.

Никой от тях не каза и дума дълго време. Бяха изтощени и отпуснати, и позволиха на тихото царство на сънищата да се прокрадне покрай тях.

Когато започна да потъва в сън, Алекс нежно я целуна по челото. Последното нещо, което си спомняше, бяха думите, които копнееше да чуе отново. В които копнееше да повярва.

— Завинаги, Емалийн. Нищо няма да застане между нас.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Когато утрото се запрокрадва през завесите, Алекс вече бе буден. Всъщност почти не бе спал. Бе държал Емалийн през цялата нощ, оставяйки я да спи в убежището на обятията му, и се бе зарекъл по хиляда различни начина, че ще я има завинаги.

Но тя вече бе омъжена.

Не, не можеше да е истина. И все пак, въпреки всички клетви от предишната нощ, в светлината на деня не бе толкова убеден, че ще успее да намери начин да бъдат заедно.

С малко повече късмет това копеле Хоуторн можеше да е мъртво, но за да разбере дали е така, щяха да са му нужни месеци, дори години.

А какво, ако беше жив и разбереше за новия живот на Емалийн? Тя беше права. Парите нямаше да са достатъчни, за да му затворят устата.

Не, той нямаше да изостави надеждата, че в първия ѝ брак имаше някакво несъответствие, което да го направи недействителен.

По дяволите, колко неудобно време Елиът да отсъства. Особено при условие, че адвокатът му беше достатъчно хитър, за да намери пролука и в най-железния договор.

Неудобно, осъзна той, или удобно за някой, който искаше да се увери, че отличния адвокат на Алекс няма да му е под ръка, за да го измъкне от сегашните му затруднения?

Тогава си припомни за писмото. Някога безобидните фрази, придобиваха ново значение.

Странно наследство... непознат чичо... съжалявам, но трябва лично да отидем до Шотландия...

Някой искаше Елиът да е извън града и то достатъчно силно, за да го подмами със скъп имот.

Той прекара ръка през косата си и изстена. Можеше да си представи кой е бил. Спомни си, че баба му притежаваше къща и имот зад границата.

Би ли се лишила от него само за да го подтикне да се ожени?

Искаше ли питане? Това беше баба му. Бъркаща се в чужди работи и досадна до мозъка на костите си. Бе обърнала живота му с главата надолу, без да се интересува от последствията. Въпреки това не можеше да ѝ се ядоса много. Нейното тайно минало го бе накарало да види толкова ясно собственото си бъдеще. Тогава погледна към другото натрапило се в живота му създание и се усмихна. В крайна сметка, планът ѝ бе довел Емалийн в живота му.

Алекс се измъкна от леглото и отиде до прозореца, като разтягаше мускулите си и раздвижваше раменете си, за да прогони сковаността от тях.

Щом надзърна през прозореца видя, че зората се издига, светла и розова. Още един хубав ден.

Идеално за пикник, помисли си той и отново погледна към спящата Емалийн. Ако се бяха оженили предишната нощ, щеше веднага да поръча на усмихващата се мисис Симънс кошница и да прекарат следобеда в Клифтън хаус, правейки любов на тревата.

Алекс се усмихна. Това със сигурност би докарало баба му до припадък. Е, тя искаше той да се ожени и да създаде наследник и сега желанието ѝ щеше да се сбъдне.

Наследник.

Той спря по средата на стаята. Господи, как можеше да е толкова безразсъден? Отново се вгледа в Емалийн.

Тя може би вече носеше дете. Вечерта с Роулинс внезапно придоби нов смисъл, и смрази кръвта му чак до босите му крака.

Ами ако от това се родеше дете? Не можеше да понесе мисълта, първото му дете да бъде обявено за копеле. Или Емалийн да бъде подложена на подигравки и презрение от обществото.

Не, налагаше се незабавно да разреши този проблем с брака, дори ако трябваше да прати Хенри с карета до Шотландия, за да върне Елиът у дома.

Долу входната врата се отвори и затвори. Алекс погледна към часовника, чийто стрелки сочеха шест и половина. Кой можеше да напуска къщата в този час? Беше рано дори и за слугите, а освен това те никога не използваша парадния вход. Той леко разтвори завесите и забеляза Хюбърт да крачи бодро по площада.

Хюбърт? Какво, по дяволите, правеше братовчед му, станал толкова рано сутринта?

Точно тогава се появи карета, Хюбърт кимна на мъжа и се качи вътре. Кочияшът наклони глава от капрата, изслуша инструкциите на братовчед му и изплющя с юздите. Тръгнаха бързо и Алекс ги проследи с поглед, учуден от тази мистериозност, и изпълнен с лошо предчувствие.

Пъзелът стана дори още по-загадъчен, когато няколко мига по-късно, друга карета мина по площада. Тъмна и без герб, тя последва братовчед му на дискретно разстояние. Ако това не бе достатъчно, изненадата му бе безгранична, когато забеляза кочияша на втората карета.

Елтън, скандалния прислужник на Темпълтън.

Защо той би следил Хюбърт?

Внезапно си припомни какво бе казала лейди Оксли предишната нощ. Че Лилит бе видяла Емалийн да обикаля „в каретата на Темпълтън“.

Алекс още веднъж погледна отпътуващите карети, за да прецени посоката им и взе бричовете, ботушите, ризата и самото си.

Хвърли още един поглед към Емалийн, изпрати ѝ въздушна целувка и каза под нос, докато я оставяше:

— Щом ти не ми даваш отговорите, от които се нуждая, вярвам, че намерих някой, който би могъл.

На лондонските пристанища корабите идваха и си отиваха, с приливите и отливите, по строго определен график. Нищо не можеше да промени издигането и спадането на водата, затова Хюбърт бе дошъл толкова рано сутринта — за да бъде първия, който щеше да посрещне кораба, вече вързан на кея.

Следеше пристигането му от седмици. Първо чрез вестниците, а сега, когато бе в Лондон, и лично. Чакаше търпеливо деня, в който „Щедрата госпожица“ щеше да се върне у дома.

— Дано да е той — измърмори под носа си. — Дано да е той.

Ако не беше, не знаеше какво щеше да прави. Още няколко месеца с нея в къщата и щеше да стои и да се усмихва, докато братовчед му обявява предстоящото раждане на наследник.

Защо не можеше съпругата на Седжуик просто да си остане болна, вместо да се появява толкова здрава и жизнена.

И, разбира се, братовчед му имаше жена, която да го забавлява, прекрасна гледка, чиито глас беше като утеха в бурен ден.

Нямаше значение факта, че Седжуик притежаваше и титлата, и земите, и богатството, докато той, Хюбърт, имаше само името Денфорд.

През целия си живот, както и баща му преди него, той бе таил надежда, че един ден някакво нещастие ще сполети настоящия притежател на титлата и Денфорд ще бъдат върнати на полагащото им се място на върха на семейното дърво.

Е, той нямаше да прекара живота си в чакане, както бе направил баща му. Не, щеше да се увери, че Седжуик никога няма да може да осигури наследник. Имаше нещо, което не бе съвсем наред в цялата тази работа с Емалийн и Хюбърт бе човекът, който щеше да стигне до дъното на загатката.

На борда на кораба моряците тичаха насам-натам и най-накрая подвижният мост бе поставен и пътниците започнаха да слизат.

Беше ли получил писмото му? Беше ли изобщо на борда?

В същия момент строен мъж на подходящата възраст слезе на брега. Хюбърт си пое дълбоко дъх. Това беше. Големият му залог. Ако този бе човекът, Лилит никога повече нямаше да го погледне така, както гледаше хората от простолюдието, дръзнали да се появят в обществото.

— Сър? — каза Хюбърт.

— Мистър Денфорд? — отговори мъжът и му подаде писмото.
— Много се радвам да ви видя.

— И аз вас — отвърна Хюбърт и разтърси ентусиазирано ръката му.

Когато Емалийн се събуди, Алекс го нямаше. Разочарована да намери празно мястото в леглото до себе си, тя се опита да се убеди, че така е най-добре. Колкото и да ѝ се искаше да повярва във всички тези обещания, че ще намери начин да бъдат заедно, тя знаеше, че подобни приказки не се случват на жени като нея.

Не можеше да отрече каква и коя бе тя и беше време да го запомни.

Така отрезвена, Емалийн се измъкна от удобството и топлината на леглото на Алекс — не нейното, не тяхното, а неговото легло — и стана.

Изправи се пред пълния с красиви рокли гардероб и въздъхна. Те не бяха нейни. И никога не са били. Като погледна неохотно за последен път към коприната и сатена, посегна към стария си муселин и го облече.

Почукване на вратата привлече вниманието ѝ и тя замря. Вдовицата? Лейди Лилит? Бе обградена от врагове. Събирайки кураж, тя каза:

— Влез.

Мисис Симънс се втурна в стаята с голям пакет в ръката и усмивка на лицето. Когато забеляза измачканото легло, усмивката ѝ премина в ухилване.

Емалийн от своя страна се изчерви. Цялото домакинство ли знаеше, какво се случва в тази стая?

Явно, да.

— Подарък от негова светлост. Току-що пристигна. Помислих, че ще искате да го отворите.

Емалийн поклати глава. Последното нещо, което искаше, бе да види още нещо, което щеше да се наложи да изостави. Още един спомен за щедростта на Седжуик... и собственото ѝ двуличие.

— Милейди, трябва да го отворите.

Емалийн отново поклати глава и мисис Симънс изцъка с език, дръпна връзките на пакета и остави кафявата хартия да падне.

— О, Боже! — възкликна икономката.

Емалийн се обърна, за да погледне и пожела с цялото си сърце да не го бе правила.

Беше копие на роклята ѝ от пикника. Тази, която бе съсипала, когато падна във водата.

— Има бележка — каза мисис Симънс, като я издърпа и я набута в ръцете ѝ.

Емалийн погледна думите и усети горещото парене на сълзи.

„За следващия ни излет в провинцията. Може и да я сполети същата съдба.

Седжуик“

Но нямаше да има вече пикници, нито повече следобеди, прекарани в безделие и страст.

Романтичната душа Мисис Симънс вече бе извадила роклята от хартията и изтърсваше и пригладваше гънките по нея.

— Е, ще я облечете веднага — каза тя с неумолимия тон, който сигурно бе наследила от майка си.

— Не мога... — опита да протестира Емалийн.

— Можете и ще го направите — заяви икономката и я завъртя, като започна да дърпа връзките на муселинената ѝ рокля. — Чуйте ме добре, милейди. С годините те забравят как да ни омайват. Уверете се, че сте свършили своята работа и сте насърчили вниманието му, като носите подаръка му.

От опит знаеше, че е безсмислено да спори с мисис Симънс.

Облечи роклята, призова я тъничък гласец. Вземи я със себе си.

Пръстите ѝ се протегнаха, за да докоснат муселина и бродерията около подгъва. Емалийн не можа да се въздържи — усмихна се на спомените, предизвикани от друга такава рокля.

За пътуване с файтон, притисната към Алекс. За тичане боса по тревата. Ръцете на Алекс около нея...

Тя въздъхна. Беше идеален ден.

Икономката взе замечтаното изражение на Емалийн за съгласие, свали старата ѝ практична рокля и я замени с новата.

— Ще поиска кошница за пикник, когато се върне у дома и ще ви завари красива и готова за него.

На Емалийн не ѝ даде сърце да каже на жената, че няма да е там. Не можеше да остане повече. Дори и съблазънта на турнира на лорд Уестли не можеше да я задържи.

Сякаш вече чуваше клюките.

„Чухте ли за лейди Седжуик? Играла нечестно у Уестли и избягала с парите. Баронът е съсипан. Напълно съсипан.“

Единственото, което можеше да направи, бе да си замине и да „загине“, както бе планирала. Тогава Алекс щеше да е свободен да

склучи истински брак и да създаде наследник.

Да си тръгне сега бе най-правилно. След цял живот прекаран нечестно, Емалийн искаше да направи поне това както трябва.

Но, о, как ѝ се искаше да остане. Да наблюдава как дъщерята на Малвина расте. Да види завършена балната зала. Да довърши уроците на Симънс по тънкостите на пърмийл.

Да бъде завинаги неговата Емалийн.

Мисис Симънс свърши с връзките ѝ и отстъпи, за да огледа работата си.

— Хмм — тя потупа стиснатите си устни, очевидно не съвсем доволна от резултата. — Ще изпратя Джейн да се погрижи за косата ви.

— Няма нужда — понечи да каже тя, но се обърна и видя, че винаги изпълнителната икономка се бе засуетила да намери прислужницата.

Емалийн знаеше, че няма време да се шляе сега. Най-добре бе да избяга и да изчезне.

Взе винаги готовата си пътна чанта, напъха старата си рокля вътре и се обърна да си върви. Само за да види лейди Седжуик на вратата.

— Къде си мислиш, че отиваш? — настоя дамата.

Емалийн преглътна. Вече не бе необходимо да си тръгва. От убийствения поглед в очите на вдовицата, можеше да прецени, че няма да живее още дълго.

— Какво има в тази чанта? — попита лейди Седжуик, насочвайки кокалестия си пръст към опърпаната торба.

— Нищо — отвърна ѝ Емалийн. — Нищо, което да не съм имала и преди да пристигна.

Вдовицата погледна към претъпкания шкаф и после към изтърканата чанта. Странна светлина се появи в кафявите ѝ очи. Разбира, помисли си Емалийн. Но какво? Как би могла да е запозната с подобна дилема?

Но преди да бъде разкрито още нещо, моментното помилване на Емалийн се появи в необичайната форма на лейди Лилит. Тя си напъха носа в стаята и погледна първо към Емалийн. Очите ѝ преминаха по новата ѝ рокля. Тя огорчено подсмръкна, сякаш парите за нея бяха

дошли от собствения ѝ джоб, но после изглежда си припомни добрите маниери и неохотно поздрави.

— Добро утро, братовчедке Емалийн.

Лейди Лилит може и да беше изпуснала темперамента си предишната нощ, но на дневна светлина, изглежда, си бе спомнила коя бе господарката на къщата. Без значение колко усилия костваше на чувствителността ѝ. Със задължителната доза гостоприемство, тя се усмихна на вдовицата.

— Милейди, колко добре изглеждате! Ще слезете ли за закуска? Имаме прекрасен шанс да наваксаме, след като Хюбърт и Седжуик няма да се присъединят към нас.

— Седжуик го няма? — попита Емалийн, без да помисли.

Лейди Лилит ѝ хвърли преценяващ поглед.

— Да. Симънс каза, че е излязъл много рано. Мислех си, че би трябвало да знаеш нещо за плановете му, като се има предвид колко... колко привързани изглежда сте двамата — неодобрението ѝ от подобна съпругеска връзка нарастваше с всяка следваща дума.

— Всъщност, Лилит — каза вдовицата, — Емалийн и аз възнамерявахме да појъзим в парка. Ще се присъединиш ли към нас?

— Езда? В парка? По това време? — дамата изглеждаше толкова скандализирана, колкото и звучеше. — Но, милейди, това не е...

— Модно? Така съм чувала. Но утрото е чудесно, въздухът е още свеж и убедих Емалийн да дойде с мен — вдовицата ѝ се усмихна. — Нали така, Емалийн?

Всичко, което тя успя да направи, бе да кимне и да се надява, че на кочияша на лейди Седжуик не бе платено да я захвърли в Севън Дайълс или в някой друг вертеп.

Вдовицата я хвана под ръка и я поведе покрай зяпналата лейди Лилит.

— Ела, скъпото ми момиче. Имаме много да си говорим.

Емалийн се зачуди дали горката френска кралица не се е чувствала по същия начин, през последния си ден като първата дама на кралството.

— Милейди — започна Емалийн, след като се бяха настанили в отворената карета на вдовицата и потеглиха от номер 17.

Поне беше в посока Хайд парк... засега.

— Не казвай и дума, ти двулично момиче, докато не се отдалечим достатъчно от къщата.

— Ако само...

Лейди Седжуик вдигна пръст и предотврати следващите думи.

Емалийн въздъхна. Явно нищо нямаше да стане така, както го бе мислила, когато вдовицата за първи път бе съчинила плана.

И всичките ѝ настоящи проблеми се дължаха на това, че бе изиграла твърде много ръце на пърмийл в дома на сестрата на лейди Седжуик.

Джослин Парк

Два месеца по-рано

— Кажете ни повече за херцогинята — лейди Джослин прикани младата жена от другата страна на масата, докато раздаваше новите ръце на пърмийл.

— Да, кажете ни, каква е тя — помоли лейди Седжуик.

При толкова нетърпелива публика, мис Дойл даде всичко от себе си, за да задоволи слушателите си с разнообразни истории за предпочитанията и антипатииите на херцогинята на Шевертън, докато печелеше тлъста сума от играта. Още две седмици с тези дами и щеше да може да си почива цяло лято.

Ех, само ако всички домакинства, в които отсядаше бяха толкова удобни и приятни като това. Тези две вдовици, сестри по брак, бяха прекрасна компания и я обсипваха с всякакви удобства дори само за да чуят още нещо за херцогинята на Шевертън.

Мис Дойл им се отблагодаряваше, като ги осведомяваше с любимите си клюки относно известната благородничка. Тайната около крема за лице с мътеница на нейна светлост. Личният ѝ избор на модисти в Лондон — не твърде модерни, но напълно компетентни, любимото ѝ меню за неделната вечеря с викария, любимите ѝ набожни четива.

За нейно учудване, трогателния съвет за набожните четива, който винаги бе бил подбрана информация, предизвика избухване на смях и у двете дами.

— Да не ни казвате, че херцогинята на Шевертън е започнала да чете набожни книги?

Един измамник винаги усещаше момента, в който представлението е приключило и точно в този миг мис Дойл разбра, че е нагазила в калта.

Тя незабавно премина към резервния си план. Бързо да си замине от Джослин парк. Ако стигнеше до странноприемницата извън селото, можеше и да успее да се качи на пътуващата на север пощенска кола и на сутринта да е достатъчно далеч.

— О, мили Боже, о, страхувам се, че мигрената ми се завръща. Дами, ще възразите ли, ако... — с ръка на челото, тя скочи на крака, но не стигна далеч.

— Седни — нареди лейди Джослин и посочи стола, който тя току-що бе освободила.

Мис Дойл стори това, за което я помолиха. През годините, които обикаляше сред благородниците, бе научила някои неща. Първото и най-важно правило бе, никога да не кръстосваш шпаги с вдовица.

— Наистина беше съвсем убедителна, докато не стигна до частта с набожността — каза ѝ лейди Седжуик. — Но, скъпо мое момиче, херцогинята на Шевертън никога не чете нищо друго, освен клюкарските колонки и новините за търговския флот.

— Новините за търговския флот? — повтори мис Дойл, запомняйки тази пикантна новина, за бъдещо ползване, и даде всичко от себе си да пренебрегне факта, че бъдещето ѝ вероятно бе твърде ограничено.

Тогава вдигна поглед, за да види как домакините ѝ избухват в смях. И ѝ просветна — те не бяха открили току-що измамата ѝ, знаеха от известно време.

— Кога...?

— Кога какво? — попита лейди Джослин, попивайки очите си.

— Кога разбрахте, че не съм... не съм... е, знаете.

— На работа при херцогинята на Шевертън? — подкани я лейди Седжуик. — Откакто ти предложих превоз до Ъпър Алтън.

— О! — каза мис Дойл. — Тогава защо ме оставихте да говоря празни приказки през последните две седмици?

— Изпробвахме те — отвърна лейди Джослин с директен и сериозен тон.

— Изпробвали сте ме? — мис Дойл не бе сигурна, че ѝ харесва как звучи това.

— Да видим колко си добра в измамите.

— За какво?

— Искаме да се представиш за някого — каза ѝ лейди Седжуик.

— Името ѝ е Емалийн Денфорд, баронеса Седжуик, и ти си идеалната жена за задачата.

— Емалийн — започна лейди Седжуик, щом се отдалечиха от Хановър скуеър. — Когато чух Седжуик да се хвали, как си е измислил съпруга, кълна се, не исках нищо повече от това да го накажа за двуличието му. Ти трябваше да бъдеш по-скоро неприятна изненада, която да сложи край на самодоволството му и бързо да го насочи към задълженията и отговорностите му — тя поклати глава. — Да си измисли съпруга! Нечувано.

— Направих всичко, което ми казахте — отговори Емалийн. — Дрехите, къщата, появите на обществени места.

— О, да, знам — каза лейди Седжуик, като натърти думите. — Но направи и малко повече от това, което бяхме обсъждали. Не трябваше да... Емалийн, ти увери мен и сестра ми, че не си жена с липса на морал.

— Но аз не съм! — запротестира Емалийн. — Аз... аз... — не знаеше какво да каже и вместо това избухна в сълзи.

Лейди Седжуик въздъхна.

— О, скъпа — тя извади кърпичка от чантичката си и я подаде на Емалийн. — *Ma chérie*^[1], защо са тези сълзи?

— Вие сте виновна, лейди Седжуик!

— Аз?

— Да, вие и лейди Джослин — каза Емалийн, като се издуха в кърпичката и попи още няколко заблудени сълзи. — Не ми казахте, че Седжуик е толкова... толкова чудесен.

— Алекс? Моят внук? — вдовицата звучеше недоверчиво.

Емалийн кимна и отново избухна в сълзи. О, проклетие, тя никога не плачеше, но сега... о, да върви по дяволите, този мъж. Проклети да са всички те.

— Но, скъпа, той наистина е безкрайно скучен.

— Е, не е! — отвърна ѝ Емалийн. — Той е мил, великодушен и е много добър в... — при това тя се изчерви, както и вдовицата.

— О, Боже! — бе всичко, което дамата бе способна да изрече. Тя отправи дълъг и суров поглед към Емалийн. — Това не е някоя от твоите преструвки, нали? Защото няма да ме залъжеш. Имахме уговорка. Няма да получиш залога си за турнира по пикет, ако...

— Не го искам — каза тя на вдовицата. — Няма да играя.

— Но ти каза, че с парите от турнира на Уестли ще можеш да започнеш нов живот.

— Вече не мога — отвърна тя и отмести поглед.

— Защо не? — попита вдовицата.

— Защото ако играя и после изчезна, това ще съсипе Седжуик.

— Да, да, това го обсъдихме, но ти ще се разболееш и ще умреш. Емалийн поклати глава.

— Не мога.

— Не можеш да умреш? Разбира се, че можеш и ще го направиш. Такава беше уговорката ни.

Емалийн отново започна да плаче.

— О, мила! — въздъхна лейди Седжуик. — Какво не е наред?

— Обичам го.

— Ти кааквоо? — вдовицата се облегна на седалката и зяпна Емалийн.

— Обичам Седжуик. Обичам го с цялото си сърце. Не искам да го напускам, но трябва...

— Обичаш внука ми? — прошепна старата дама.

Тя кимна и шумно подсмъркна.

— А какви са чувствата на Седжуик към теб? — вдовицата махна с ръка. — Не ми казвай. Видях го с теб снощи. Хюбърт беше прав, той е безумно влюбен.

— Той иска да се ожени за мен — изплака тя.

Лейди Седжуик ококори очи.

— Така ли?

Емалийн отново кимна.

Дамата се пресегна и хвана ръката ѝ. Когато Емалийн погледна в кафявите ѝ очи, откри там радост и щастие.

— Тогава се омъжи за него. С моята благословия.

— Искате да се омъжа за Седжуик? — Емалийн не можеше да повярва.

Старата дама кимна.

— Да. Единственото нещо, което винаги съм искала е той да намери някого, който да обича, който да му донесе радост. А ти очевидно го правиш. Омъжи се за него, Емалийн. Остани завинаги с нас.

— Не мога — каза ѝ тя.

— Защо не?

— Имаме различен произход. Аз не съм дама. Не съм достойна за него.

— Не била достойна! Видях те, ти приготвяше чантите си, за да си заминеш и не взе нищо, което да не бе донесла със себе си. Мисля, че си достойна.

— Но, баща ми, майка ми...

— О, за това ли се притесняваш? — вдовицата наклони глава. — Кой са били родителите ми?

Емалийн въздъхна.

— Граф и графиня Сен Илие.

Старата дама поклати глава.

— Майка ми беше танцьорка в операта, а баща ми караше товарни фургони.

— Но в Дебрет... — започна да спори Емалийн.

— Лъжи. Измислихме ги, за да се уверим, че няма да има приказки, след като се оженим. Моят Александър не даваше и пукната пара за низшия ми произход. Той ме срещна в Ревю, където бях певица, и три дни по-късно ми предложи. Оженихме се и една вечер по време на медения ни месец, измислихме произхода ми — дамата въздъхна замечтано, като най-вероятно си припомняше страстната нощ. — Разбираш ли, Емалийн, докато има хора, които смятат кръвните линии за толкова съществени, аз вярвам, че сърцето и характера на човек са най-важни. А мисля, че ти имаш в изобилие и от двете.

Емалийн отново започна да плаче, тъй като не знаеше как да ѝ каже, че дори с нейната благословия, бракът им е невъзможен.

— Милейди — каза кочияшът на вдовицата, поглеждайки към каретата, която се приближаваше към тях.

— Кой е това? — попита Емалийн, защото не можеше да различи човека.

— Херцогинята на Шевертън.

Емалийн потъна в седалката и си пожела с цялото си сърце, каретата на вдовицата да ги бе отвела в Севън Дайълс.

— Женевиер? — извика херцогинята. — Ти си в града? Много съм недоволна от Седжуик. Снощи го видях в операта, а той не ми спомена нито дума за теб. Вероятно е знаел, че първото нещо, което бих направила сутринта е да се отбия.

Вдовицата изобрази най-добрата си усмивка.

— Ваша светлост, колко е чудесно, че ви срещам отново. Но не трябва да се сърдите на скъпия ми Алекс, защото аз пристигнах снощи като изненада.

— Ха! Дошла си в града, за да видиш съпругата му — херцогинята надникна в каретата. — Това тя ли е?

Лейди Седжуик подбутна Емалийн с лакът, за да се изправи и тя го направи, макар и неохотно.

Бяха представени и херцогинята предложи съветите си в няколко насоки, относно избора на Емалийн за търговци.

Очевидно вече знаеше за всички обновления на номер седемнадесет и като съседка, чувстваше за свое задължение, не, за ангажимент да наминае и да види, че работата и качеството ѝ са подходящи за очакванията в тяхната част на Мейфеър.

Преди лейди Седжуик или Емалийн да успеят да откажат, нейна светлост си уреди среща за чай с тях в три часа и нареди на кочияша си да продължи.

Херцогинята издиша шумно.

— Е, съпругата на Седжуик изобщо не е това, което очаквах — тя не каза това на някой конкретно, но тъй като персоналят ѝ беше свикнал със странните ѝ изблици, никой не отговори.

С изключение на лакея на капрата. Той беше нов и затова си помисли, че трябва да отвърне на въпроса ѝ.

— Не е ли малко старичка, за да е омъжена за барон Седжуик?

Херцогинята вдигна царствен поглед към мъжа.

— Каза ли нещо?

Той не ѝ служеше достатъчно отдавна, за да осъзнае, че това беше още един от въпросите, на които не бе нужно да отговаря.

— Казах, ваша светлост, че дамата изглеждаше стара, за да е съпруга на Седжуик. Мислех, че той е млад господин.

Трябваше да поговори с Гейтхил за този лакей, който беше наел в нейно отсъствие.

— Възрастната дама беше баба му — каза му тя. — Другата жена е съпругата му.

Мъжът имаше дързостта да поклати глава.

— О, не, това не беше съпругата му, а прислужницата й. Макар да изглежда по-добре на дневна светлина, отколкото...

— Какви глупости говориш? — настоя херцогинята, като се обърна и го изгледа сурово.

Мъжът преглътна.

— Тази жена не е съпругата на Седжуик, а прислужницата й.

— И откъде го знаеш?

— Защото тя беше снощи в „Ъгъла на кралицата“. Разпознах я по пръстена на ръката й. Обра всички ни, като мамеше на пърмийл.

— Пърмийл? — попита херцогинята и хвърли поглед към каретата на Седжуик. — Тя играе пърмийл?

— Като най-обикновен мошеник — каза той, с лек полъх на съжаление в гласа.

Херцогинята на Шевертън за първи път бе поразена, устата й остана отворена, а ръката й се опря в стената на каретата за опора. Пърмийл?

Кочияшът погледна през рамо.

— Добре ли сте, ваша светлост?

— Роджърс, обърни каретата. Закарай ме до номер седемнадесет на „Хановер скуеър“, веднага.

Седжуик стоя пред ергенската квартира на маркиза на Темпълтън почти цяла сутрин, в очакване Елтън да се върне.

Не бе успял да настигне него или Хюбърт и тъй като не знаеше накъде са се запътили, реши, че най-добрият начин на действие е да отиде на следващото място, на което кочияшът на маркиза най-вероятно щеше да се появи.

— Седжуик — долетя насмешлив глас откъм вратата. — Какво правиш тук? Не ми казвай, че прекрасната ти съпруга вече те е

изгонила и сега трябва да си търсиш ново жилище? — маркизът слезе по стълбите. — Защото те предупреждавам, че тук е достатъчно хубаво, но хазайката през повечето време мирише на чесън и оцет — той му махна да се качи по стълбите. — Все пак, предполагам, че си дошъл да търсиш Елтън, а не мен. Очаквах да пристигнеш още след вечерята у лейди Оксли, така че, предполагам, вече си научил истината.

Седжуик не знаеше как точно да разбира странния мъж. Понякога бе любимият клоун на обществото, а друг път, твърде прецизен в наблюденията си.

— Определено бях поразен — казваше Темпълтън. — Съпругата ти... е, вече трябва да знаеш, щом си тук.

— Съпругата ми? — повтори Алекс и присви очи.

Темпълтън внимателно го наблюдаваше.

— Значи не знаеш и това е само разузнавателна обиколка. Имаш похвални инстинкти. Трябва да те представя на един мой приятел. Името му е Пим. Той винаги е нащрек за интелигентни и остроумни мъже.

Тропот от копита прекъсна думите на мъжа и той вдигна поглед.

— Много добре. Ето го и самия Елтън. Ще видим какво има да каже той относно твоето идване. Бях се обзаложил с него, че няма да дойдеш по-рано от утре. Значи изгубих пет шилинга. Но не му напомняй, защото точно сега нямам и петаче на мое име и отново закъснявам със заплатата му.

Елтън спря каретата пред къщата. Скочи от нея и кимна на някогашния си работодател. После спря и срещна погледа на Алекс с равнодушния си смъртоносен взор.

— Дошъл сте заради Дребосъка.

Алекс кимна в отговор.

— Значи я познаваш, знаеш коя е.

— Разбира се, че знам — отвърна Елтън и се изплю на калдъръма. — Тя е моя дъщеря.

Това бе последното нещо, което Алекс бе очаквал да чуе. А бе достатъчно глупав да си мисли, че Емалийн няма повече тайни.

Сигурно изглеждаше толкова изненадан, колкото се чувстваше.

— По дяволите, Елтън — изруга Темпълтън. — Не можеш да продължаваш да го казваш на хората, все едно хвърляш френско гюле.

Направи същото с мен онази вечер и за малко да падна от каретата — той кимна към вратата. — Ела вътре да пийнем по едно, Седжуик. Изглежда имаш нужда. А и не мисля, че би желал историята на съпругата ти да бъде разкрита пред публика, колкото и скромна да е тя.

Алекс кимна и последва Темпълтън вътре, а Елтън закрачи след него.

Щом влезе в дома на скандалния маркиз, той бе поразен от спартанското, почти военно обзавеждане. Карта на Англия висеше на стената, докато друга, на Франция беше закачена отсреща. Не беше квартира, която се очакваше от бъдещия херцог на Сечфийлд.

— Ти си бащата на Емалийн? — попита Алекс Елтън, след като Темпълтън наля питиета на тримата.

— Да — отговори грубият мъж. — Виждам, че не го одобряваш, но това, че тя е моето момиче не бива да е най-голямата ти грижа.

Темпъл се засмя.

— Не знам. Ако аз бях разбрал, че съпругата ми е дъщеря на разбойник, сигурно щях да съм малко недоволен.

— Е, ние и двамата знаем, че това няма да стане — промърмори Елтън.

Въпреки недомлъвките, каквато и да беше историята зад изявлението на мъжа, Алекс нямаше време да гадае.

— Да не казваш, че Емалийн е в опасност?

Елтън не отговори, а просто подаде на Алекс сгънат лист хартия и му кимна да го отвори.

Беше митническа декларация от кораб с име „Щедрата госпожица“.

Той не знаеше какво общо има това с Емалийн, затова погледна към Елтън.

Мъжът въздъхна дълбоко и посочи към долната половина на листа. Алекс погледна и Темпъл надзърна през рамото му.

— Не! — изстена баронът, докато четеше списъка с пътниците.

— Това не е всичко — му каза Елтън. — Мъжът беше посрещнат на пристанището от братовчед ти.

— Хюбърт — измърмори той под носа си. Имаше само едно място, на което двучлният му братовчед би завел джентълмена — „Хановер Скуеър“. Той се изправи и се запъти право към вратата.

— Хюбърт? — повтори Темпъл, като последва двамата навън. —
Но аз мисля, че името върху листа беше Хауърд. Хауърд, лорд Хали.

[1] Любима (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Не след дълго Емалийн и лейди Седжуик се върнаха на „Хановер скуеър“. През целия път вдовицата не спираше да я убеждава да остане със Седжуик. Дори и след като тя призна истината — че вече е омъжена.

Но старата дама бе непреклонна. Смяташе, че Емалийн трябва да се довери на Алекс, а той щял да намери начин да преминат през привидно непреодолимите трудности. Когато отбиха на площада, тя призна:

— Не трябваше да пращам мистър Елиът за онзи имот. Но той е шотландец и е толкова пестелив човек, че бях сигурна, че ще налага стръвта и ще напусне Лондон, за да се погрижи.

На вратата бяха посрещнати от намусения Симънс.

— Мадам, милейди — поколеба се той, преди да хвърли поглед през рамо.

— Какво има, Симънс? — попита Емалийн.

— Проблем, мадам. Хюбърт...

— Достатъчно, Симънс — извика Хюбърт от вратата на салона. — Аз ще поема от тук. Дами, ако обичате, влезте.

Лейди Седжуик хвърли раздразнен поглед на внука си.

— Хюбърт Денфорд, какво си мислиш, че правиш? Не можеш да ми нареждаш...

— Мадам, влез вътре и седни или можем да обсъдим родословието на придружителката ти точно тук.

Емалийн преглътна. О, небеса. Хюбърт бе открил истината.

Точно тогава откъм библиотеката несигурно се приближи възрастен мъж.

— Бяхте прав, мистър Денфорд, баронът има превъзходна колекция от първите издания на Билингсуърт. Смятам да обсъдя научните си открития с него, след като казахте, че той ще... — когато забеляза Емалийн и лейди Седжуик, мъжът спря. — О, извинете ме, къде са ми маниерите. Хауърд, лорд Хали, на вашите услуги — той

леко се поклони, което бе добре, защото двете дами зяпнаха по не особено женствен начин към него.

Лорд Хали? Бащата на Емалийн? Не можеше да бъде!

— К-как казахте, че ви е името, сър? — заекна лейди Седжуик.

— Хауърд, лорд Хали, мадам. Не съм изненадан, че никой не ме помни. През последните около тридесет години бях в Африка. Живях извън обществото твърде дълго време и, за съжаление, далеч от компанията на толкова прекрасни дами — той отново се поклони и този път, когато се изправи, погледът му се отклони към Емалийн и челото му се набразди, докато изучаваше чертите ѝ. Поклати глава и пое ръката на лейди Седжуик, за да я поднесе елегантно към устните си. Емалийн погледна към Хюбърт, който се хилеше като котка. Нещастното копеле бе довело лорд Хали тук не заради благородните научни идеали, както си мислеше той, а за да съсипе Седжуик веднъж завинаги.

— Лорд Хали — каза Хюбърт с ласкателното обаяние на уличен търговец на дрипи. — Бихте ли ни извинили за момент? Трябва да поговоря с моите роднини. Вярвам, че ще намерите гледката на градината от задния салон за доста приятна след дългото ви пътуване. Съпругата ми би била много щастлива да се погрижи за освежаващи напитки.

Мъжът се усмихна в абсолютно неведение за ролята си в безскрупулния фарс.

— Звучи прекрасно — съгласи се той.

Лейди Лилит на драго сърце излезе в коридора.

— Лорд Хали, оттук. Ще позвъня за чай. Кога за последно сте опитвали хубав плодов пай? Готвачът ни е поносим, но мисля, че този на граф Тотли ни изпрати вчера от техния, който е превъзходен.

Лорд Хали я последва, а Хюбърт посочи към кабинета.

— Ако обичате...

Лейди Седжуик и Емалийн се предадоха пред молбата, макар и само защото нямаха избор.

Щом влязоха в стаята, Хюбърт затвори вратата с уверено затръшване.

— И така, към кого имам удоволствието да се обърна? — попита той Емалийн.

— Не бъди задник — изстреля лейди Седжуик. — Това е на Алекс...

Той ѝ хвърли изпепеляващ поглед.

— Достатъчно. Шарадата приключи. Аз знам, ти знаеш, всички знаем, че тази уличница не е Емалийн Денфорд. Няма Емалийн Хали Денфорд и никога не е имало, а този мъж — каза той, посочвайки към задната част на къщата — няма деца.

— Хюбърт, не го прави — замоли се Емалийн, като се приближи и положи нежно длан на ръкава му. — Не искаш да причиниш това на Седжуик.

— Седжуик! — избухна той. — Аз трябваше да съм Седжуик.

— О, не и тази проклета глупост — измърмори лейди Седжуик, като се стовари в близкия стол.

— Не е глупост — повиши тон той. — Няма причина да смятам, че не съм законният наследник на титлата Седжуик.

Вдовицата извъртя очи.

Емалийн премести поглед от нея към Хюбърт и зададе въпроса:

— Защо ти да си барона?

— Попитай нея — каза той и посочи баба си.

Лейди Седжуик шумно издиша.

— Това беше преди петдесет години — и съм убедена, че избрах правилния наследник.

Избрала правилния наследник? Какво, по дяволите, можеше да означава това?

Хюбърт закричи пред баба си.

— Объркала си ги! Дори не си знаела кое бебе, кое е. Просто си избрала както дойде кое дете да е наследникът и кое да е обречено на нищета.

Емалийн погледна към нея, шокирана от това разкритие.

Дамата сви рамене с типично галско безгрижие, сякаш просто бе разляла чая.

— Бащите на Алекс и Хюбърт бяха близнаци — обясни тя. — Няколко месеца след като се родиха аз бях с тях, докато дойката им бе излязла и някак ги обърках. Не можех да кажа кое бебе, кое е. Наследникът и вторият син.

Емалийн се втренчи в нея.

— О, небеса, не!

— Собствените й деца — подигра се Хюбърт. — Не е могла да ги различи.

— Те бяха близнаци, за Бога. Еднакви във всяко отношение. Дори дойката им не можа да ги различи. Затова извикахме скъпия ми Алекс и той много ми се разсърди. Нареди ми да избира кой да е наследникът и кой — вторият.

— Така и направила, без истинско доказателство — каза Хюбърт обвинително. — Няма причина да вярвам, че аз не съм истинският наследник.

Емалийн можеше да измисли хиляди причини, но това бе най-малката й тревога. Мястото на Седжуик като барон бе сигурно, но бъдещето му никак не изглеждаше светло.

Не и докато братовчед му кроеше планове за социалния му крах.

— Какво искаш, Хюбърт? — попита баба му.

— Искam тя да си замине — отговори той и посочи Емалийн.

— И това е всичко? — възкликна тя, удивена от цената на Хюбърт.

— Да, ти ще напуснеш Седжуик. Ще го изоставиш — поясни той.

Сега разбра истинската му цел. Но не можеше ли да разбере, че това никога нямаше да се получи?

Вдовицата също съзря недостатъка на плана му.

— Хюбърт, глупак такъв, Седжуик никога няма да го позволи. Може да изпратиш Емалийн и на края на света, но братовчед ти ще я намери. Не можеш да ги разделиш.

— Мога и ще го направя — каза Хюбърт с ръце на гърба си и започна да обикаля надутото из стаята. — Когато съпругата му замине, Седжуик няма да може да се ожени повторно. Няма да може да осигури наследник и титлата ще премине у мен, където й е мястото.

— Само, ако го надживееш — измърмори баба му под носа си.

Седжуик, Елтън и Темпълтън пристигнаха на Хановер Скуеър точно когато каретата на херцогинята на Шевертън спираше пред номер седемнадесет.

— Ваша светлост — поздрави Седжуик и се поклони ниско. Темпълтън и Елтън последваха примера му.

— Седжуик, трябва да говоря с вас. Има нещо относно съпругата ви, което привлече вниманието ми... — погледна към другите двама. — Темпълтън — каза и му кимна. — Въпросът не ви засяга — като реши, че го бе отпратила подобаващо, хвана Седжуик под ръка и го затегли нагоре по стълбите.

— Моля ви, не мислете, че ми е приятно аз да съм човекът, който ви съобщава това — продължи, — но съпругата ви е играла карти в най-непочтената странноприемница снощи — тя спря и погледна към Алекс, сякаш преценяваше реакцията му. — Залагала е със слугите. И имам причина да вярвам, че не е тази, за която я мислите.

На Алекс му се прииска да удари главата си в стената. Първо, двуличието на Хюбърт, а сега и херцогинята на Шевертън на вратата му. Помисли си, че нищо повече не би могло да го изненада днес.

— Ваша светлост, сигурен съм, че е някакво недоразумение — каза той, с надеждата да я успокои. — Страхувам се, че моментът не е много подходящ за визита — хвана ръката ѝ и се опита да я поведе обратно към каретата ѝ, но дамата не приемаше отказ.

— Седжуик, можем да обсъдим това вътре, като цивилизовани членове на обществото, или на улицата, като група рибарски съпруги — изрече тя с висок, властен глас, който можеше да бъде чул чак в Хайд парк, ако не и на Чийпсайд.

— Тук те хвана — каза Темпълтън през рамо.

Херцогинята отправи смразяващо студения си поглед към маркиза.

— Темпълтън, изчезвай или ще си поговоря с дядо ти относно твоето неуважение.

— Ще намерите сродна душа, ваша светлост — отвърна той, без да обръща внимание на погледа ѝ. — И той ми повтаря същото ежедневно.

Херцогинята издаде едно възмутено „Хм“ и като изкачи стълбите на номер седемнадесет, влезе в къщата, сякаш бе нейна собствена.

Алекс, Темпълтън и Елтън нямаха друг избор, освен да я последват.

Симънс не се виждаше никъде, но възрастен мъж стоеше на стълбите и разглеждаше акварелите, които Емалийн бе окачила там.

— Прекрасна работа — каза той, като погледна към Алекс и намести очилата си. — Лорд Седжуик, предполагам?

Алекс кимна.

— Аз съм...

— Лорд Хали? — възкликна херцогинята. — Хауърд, това ти ли си?

— Ваша светлост — каза той и вежливо се поклони. — За мен е чест, че все още ме помните.

— Как бих могла да ви забравя? Лекциите ви за туземците в Научното общество ме изпратиха в несвяст за шест месеца.

Лорд Хали се наду.

— Ласкаете ме. Това беше преди години.

— Какво правите тук? — попита херцогинята. — О, колко съм глупава, разбира се, че знам. Дошъл сте да посетите дъщеря си.

— Моята какво? — попита той.

— О, вие! Разсеян, както винаги — каза тя. — Съпругата на Седжуик. Емалийн Хали Денфорд.

Той сбърчи чело.

— Ваша светлост, сигурно ме бъркате с някой друг, тъй като аз нямам дъщеря.

Когато херцогинята на Шевертън присви очи към Алекс, вратата на кабинета се отвори и Хюбърт излезе заднешком, следван от баба им, която размахваше слънчобран и го налагаше с него.

— Ти, невъзможно момче — казваше тя. Туп! Туп! — Родителите ти е трябвало да те удавят при раждането, ти, чудовищно дете! — туп! Фрас!

— Бабо! Моля те, спри! — викаше Хюбърт.

Емалийн беше точно зад вдовицата и я окуражаваше и наставляваше.

— Отново, милейди. Заради Седжуик!

Когато стигнаха средата на фоайето, настъпи пълен хаос.

— Дъщеря?

— Ето я — Емалийн!

— Измамница!

— Титлата е моя!

Какофонията продължи нестихващо, като всички крещяха едновременно. Единственият, забеляза Алекс, който не участваше в нея бе Темпълтън.

Маркизът седеше в нишата, дългите му крака бяха изпънати напред, а ръцете му скръстени на гърдите. Усмивката му стигаше от ухо до ухо.

— Честна дума, Седжуик — извика той. — Винаги съм си мислел, че си много скучен. Не разбирам как може толкова да съм грешал.

Седжуик стоеше в средата на салона със скръстени на гърдите ръце и здраво стъпил като Родоския Колос.

— Искам да припомня на всеки един от вас, че аз съм господар на тази къща и незабавно ще въведа ред. Запомнете думите ми, ще изгоня всеки, който не ми се подчини.

— Хм — намуси се херцогинята.

Той я изгледа изпепеляващо и дамата стисна здраво устни.

Емалийн предположи, че го направи, защото не искаше да бъде принудена да изпусне и миг от неизбежния скандал.

— Седжуик — започна лорд Хали. — Намирам за непростимо това, че сте използвали името ми по подобен начин. Паметта на съпругата ми... — мъжът се поколеба за миг и погледът му се спря върху Емалийн. — Да го кажем така, приемам това, като обида към моята Елинон.

— Елинон? — ахнаха Емалийн и Елтън.

Хали се намести в стола си.

— Да, Елинон — той намести очилата си и отново погледна Емалийн. — Макар да е доста странно, тъй като тя имаше същата руса коса и сини очи като вашите, мадам.

Херцогинята също погледна към Емалийн.

— За Бога, Хали, прав сте. Момичето е точно копие на Елинон.

Емалийн почувства, че настръхва.

— Името на майка ми беше Елинон.

Лорд Хали отново я погледна и пребледня.

— Разкажи ми за нея.

— Не виждам защо... — възпротиви се Емалийн, защото винаги се чувстваше неудобно да говори за майка си.

Мъжът се изправи и седна до нея. Той хвана ръката ѝ и повтори молбата си.

— Разкажи ми за нея.

Емалийн прехапа устни и обмисли думите си.

— Цветът на очите и косата ни беше еднакъв, но аз винаги съм мислела, че нейните са по-ярки. Тя обичаше цветята. Особено розите.

Той ѝ кимна да продължи, като я подтикна със следващ въпрос.

— Къде живеете?

— В къщичка, близо до Ъпър Алтън.

Мъжът затвори очи и хвана главата си с ръце.

— Чия къщичка?

— Мисля, че е била на баба ми. Никога не съм я срещала, защото е умряла точно преди да се родя — тя спря. — Беше извън селото и имаше красив поток, който течеше през единия ъгъл на двора.

Лорд Хали отмести поглед, а очите му бяха замъглени.

— Разкажи ми за характера на майка си.

Емалийн внезапно го погледна подозрително.

— Имаше прекрасен характер, но не беше добре.

— Как така — притисна я той.

— Беше луда — отговори Елтън с нисък, тих глас, който се прокрадна през стаята. — Но вие вече знаете това, нали, милорд?

Хали кимна и очите му се замъглиха от сълзи.

— Майка ѝ е била луда? — прекъсна ги Лилит. — Каква изненада.

— Млъкнете, лейди Лилит — каза херцогинята на Шевертън. — Собствената ви майка не е открила Америка.

Лилит отвори уста при обидата, но не каза нищо повече.

Междувременно лорд Хали се взираше невярващо в Емалийн с широко отворени очи.

— Ти си детето на Елинор?

Емалийн кимна.

— Моята дъщеря?

Не ѝ харесваше това, че тя беше тази, която трябваше да му го каже.

— Не, милорд — тя кимна към Елтън. — Той е баща ми.

Из стаята се разнесоха ахвания, най-вече от лейди Лилит, която прие новината с триумфална усмивка, която известяваше абдикацията на Емалийн.

Но нямаше да стане така.

Елтън въздъхна.

— О, Дребосък, обичах майка ти с цялото си сърце. Отгледах те като моя собствена дъщеря. Но Елинор вече бе бременна с теб, когато я открих в онази къщичка — той кимна към лорд Хали. — Той е истинският ти баща, не аз.

Стаята потъна в смаяна тишина. Емалийн се отдръпна от лорд Хали.

— Не е вярно — погледът ѝ диво се стрелна към Елтън, а ръцете ѝ се притиснаха към гърдите. — Аз съм твоя дъщеря.

— О, как бих искал да е така. Никога не съм бил по-горд с някого в живота си, отколкото с теб — старият разбойник коленичи пред нея. — Но аз не съм твоя баща, момиче, и винаги съм го знаел.

— Как е възможно? — Емалийн премести поглед от Елтън към лорд Хали.

— Предполагам, че вината е моя, скъпа — каза лорд Хали. — Не трябваше да се женя за майка ти, след като знаех, че не е добре с ума, но я обичах. Когато беше на себе си, беше най-прекрасната жена, любяща и страстна. Но после изпадаше в някой от пристъпите си и нямаше начин да стигна до нея.

Емалийн кимна. Такова беше нейното детство. Моментите, в които майка ѝ бе най-грижовния родител и други, през които бе далечна и апатична и едва разпознаваше собствената си дъщеря.

— Пристъпите ставаха все по-чести и беше много трудно да ги скрием от обществото. Семейството ми ме подтикваше да я пратя в приют и да кажа на всички, че е умряла — той поклати глава. — Но не можех да гледам как я затварят, затова я заведох в Тъпър Алтън и наех жена да се грижи за нея. Поне щеше да се радва на цветята, които толкова много обичаше. За да прикрия болестта ѝ, обявих, че заминаваме за Африка. После отидох без нея. Изоставих моята Елинор, защото не можех да се изправя пред неизбежния край.

Той сведе засрамено глава.

— Значи просто сте я изоставил? — попита Елтън. — Просто така? Ако сте я обичал, как сте могъл да ѝ го причините?

Лорд Хали вдигна поглед към него.

— А какво направихте вие със съпругата ми, сър?

— Обичах я — каза той. — И я оставях само когато се налагаше, за да има храна на масата — той огледа стаята. — Тогава имах друг

занаят. И понякога отсядах в тази къщичка, когато се нуждаех от дискретен подслон.

Никой не попита за причината, тъй като миналото на Елтън бе добре известно, а лорд Хали бе достатъчно проникателен, за да прозре истината.

— Пристигнах една нощ и намерих старицата да умира, а за нея се грижеше най-красивата жена, която бях виждал — Елтън се усмихна. — Елинон беше неповторима. На сутринта жената умря и Елинон ми помогна да я погребем. До вечерта разбрах защо тя също се бе приютила там. За часове се превърна от ангел в напълно побъркана.

Елтън сведе глава.

— Но не можех да я оставя. Беше бременна и всичко останало. Останах, колкото можах.

Емалийн усети сълзи да парят в очите ѝ.

Лорд Хали се обърна към нея.

— Кога си родена?

— Юни 1773 година — отвърна тя.

Мъжът затвори очи.

— Мили Боже, какво съм сторил? Изоставил съм съпругата си, докато е носела детето ми — той издаде глух звук, изпълнен с толкова мъка и вина, че разкъса сърцата на всички, които го чува. Е, освен на двама.

— Не вярвам на нищо от това — каза Хюбърт. — Очаквате от нас да допуснем, че тази измамница всъщност е ваша дъщеря? — той поклати глава. — Аз лично никога не бих повярвал.

Лейди Седжуик вдигна слънчобрана си и удари внука си с него по черепа.

— Бабо! — запротестира той, разтърквайки главата си.

— Не бъди толкова глупав, Хюбърт — каза тя. — Аз самата нямам нужда от повече доказателства.

— Думата на... на... — изломоти той, посочвайки Елтън, който го гледаше толкова лошо, че Хюбърт затвори уста. След няколко секунди завърши, като каза: — Мъж със съмнителна репутация!

Лейди Седжуик отговори, като го удари отново.

Емалийн плахо погледна лорд Хали. Баща ѝ? Тя самата не знаеше, дали да вярва. Отмести поглед към Седжуик и видя, че се е ухилил до ушите. Той вярваше. Безрезервно.

Както изглежда и всеки друг в стаята естествено с изключение на Хюбърт и лейди Лилит.

Но тя все още имаше своите съмнения.

— Защо не сте се върнал по-скоро?

— Исках, но щом спряха да пристигат писма от жената, която бях наел, предположих, че Елинор е... си е отишла. Не можех да понеса да се върна в Англия и нея да я няма — той спря. — Но тогава мистър Денфорд ми писа. Каза, че братовчед му е заинтересован да финансира научния ми труд, ако съм съгласен да се върна в Англия, така че реших да превъзмогна вината си и да се прибера.

Няколко остри погледа се обърнаха към Хюбърт.

— Имах пълното право — оплака се той. — Видях името на лорд Хали в манчестърския вестник, във връзка с научен доклад и му писах — устата му се присви в тънка линия. — Надявах се...

Всички знаеха на какво се бе надявал.

Лорд Хали продължи историята си.

— Не беше лесно решение. Как щях да обясня на обществото, че тя не е с мен? Майка ти обичаше Лондон и целия му блясък. Та тя можеше да рецитира Дебрет, както някои жени изнасяха концерт.

— Дебрет? — повтори Емалийн.

— Да, Дебрет. Имаше едно старо, изтъркано копие. Наричаше го своята библия. Когато си заминах, тя скъса страницата с родословието на Хали и ми каза да го пазя и да ѝ го върна непокътнато у дома — той потупа джоба на самото си. — Носих го с мен през всички тези години.

— Може ли да го видя? — попита Емалийн, а сърцето ѝ заблъска в гърдите. Не можеше да бъде... просто не можеше да бъде.

Той се усмихна и бръкна в самото си, за да извади износен и овехтял лист хартия. Назъбеният ръб показваше къде е бил скъсан от тома, ъглите бяха протъркани, но все още беше цял.

Дъхът на Емалийн заседна в гърлото ѝ.

— Един момент — успя да прошепне тя, преди да се извини и да излезе тичешком от стаята. Тя взе пътната си чанта и я донесе в стаята. Извади екземпляра си от Дебрет, нейното наследство от майка ѝ, и отвори на „Х“. Гледката, която се разкри пред очите им накара лорд Хали да избухне в сълзи.

— Какво има? — оплака се лейди Лилит, когато всички се събраха, за да видят.

Лорд Хали взе своята страница и я наложи върху тома, а назъбения край пасна точно на липсващата страница от книгата на Емалийн.

— Елинор — прошепна лорд Хали, сякаш на себе си. — Върнах се у дома, скъпа.

За известно време имаше повече объркване, смях и прегръдки, отколкото Седжуик можеше да усмири. Всички искаха да изкажат поздравленията си за това чудотворно събиране.

— Дори и така да е — заяви лейди Лилит, а резкия ѝ глас се издигна над радостната глъчка, — това не обяснява как тази жена е дошла в Лондон. Ако не е знаела преди този следобед, че е дъщеря на лорд Хали, бих искала да ми обясните, коя е била преди това?

Това прекрати разговорите за миг и всички погледи се обърнаха към Емалийн.

— Колко проникателно от ваша страна, лейди Лилит — изкоментира Темпълтън, макар никой да не го слушаше.

Но отговора дойде от херцогинята на Шевертън.

— Лейди Лилит, не одобрявам нетърпението ви. Всеки знае, че Емалийн беше под моя опека. Тя беше моя компаньонка през, виждате ли, последните шест години. Нали така?

Емалийн преглътна. Не смееше да не се съгласи с дамата, така че кимна. Но се зачуди, дали херцогинята беше с всички си, щом я защити.

Лейди Лилит незабавно се обърна при тази информация.

— Мис Дойл? Тази жена е вашата скандална компаньонка?

Херцогинята повдигна вежда.

— Най-добрата, която някога ми е служила — тя намигна на Емалийн. — Забавляваше ме както никоя друга, а и заплатата ѝ беше много изгодна.

— И таз добра — заяви лейди Лилит. — Та това е пагубно! — когато се огледа и осъзна, че мечтата ѝ Хюбърт някога да получи наследството е невъзможна, се свлече в стола си и започна да плаче.

Или по-скоро да вие.

— Всичко е загубено. Сега трябва да тънем в нищета завинаги — завайка се тя, като плачеше шумно, без да се интересува кой я чува.

Хюбърт коленичи пред нея.

— Стига, Лилит. Не плачи, скъпа.

— Всичко е изгубено — продължи да ридае тя.

— Хюбърт — каза Седжуик със заповеднически тон.

— Да, братовчеде? — отвърна той, изправяйки се от пода, за да посрещне съдбата си с неприсъщ за него кураж.

— Имам предложение за теб — каза Седжуик. — Въпреки че трябва да те изхвърля, задето заговорничиш зад гърба ми, но усилията ти предизвикаха щастлив край, затова трябва да ти се отплатя.

— Отплата? — очите на Хюбърт се ококориха, сякаш не можеше да повярва.

— Имам плантация в западна Индия. Искam вие с Лилит да я вземете. Но при едно условие. Няма да се върнете в Англия и това, което беше казано в тази стая никога няма да бъде повторено.

— Никога? — каза Хюбърт и прозвуча твърде разочаровано.

— О, Хюбърт, не бъди такъв глупак — каза лейди Седжуик. — Вземи имота и тръгвай. Няма да получиш друг такъв шанс.

Внукът ѝ погледна съпругата си.

— Ще трябва да изоставим майка ти, семейството ти.

— Завинаги? — попита тя и шумно подсмръкна.

Той кимна.

Тя веднага светна.

— Приеми, Хюбърт — примоли му се. — Подпиши, каквото Седжуик иска. Аз ще опаковам нещата ти — тя присви устни. — Трябва да призная, че майка ми е малко деспотична, а така няма да се притеснявам, че ще дойде да живее при нас, щом Оксли се ожени. Когато и да се случи това — усмивката ѝ бе насила. — Макар да се надявах някой ден да бъда баронеса, Седжуик, благодаря ти за добрината.

Той ѝ кимна.

— Лейди Лилит — каза Темпълтън. — Не отхвърляйте идеята за издигане толкова бързо. Обмисляли ли сте някога да служите на страната си? — той я хвана за ръка и започна да ѝ говори нещо за „остър ум“ и да я представи на „Мистър Пим“. — Вярвам, че той има нужда от контакти в западна Индия.

Хюбърт заприпка зад тях като някой от винаги присъстващите мопсове на лейди Седжуик.

След като лейди Лилит и Хюбърт излязоха, херцогинята на Шевертън се обърна към Емалийн.

— Мис Дойл?

Тъй като нямаше смисъл да отрича, Емалийн кимна.

— Знаех си — изстреля старата жена. — Когато новият лакей заяви, че снощи си спечелила цяло състояние на пърмийл, си знаех, че ти трябва да си тя — тогава, за изненада на Емалийн, жената се приближи и я прегърна като отдавна изгубена дъщеря. — Нямах никаква представа колко много забавление си ми донесла!

— Какво? — попита Емалийн. — Не сте ли ядосана?

— Ядосана? Как бих могла? — дамата я поведе към канапето, седна и посочи мястото до себе си. — Съпругът ми беше последния Шевертън. Когато аз умра, титлата и всичко останало ще се върне на короната. Близко тридесет години живях самотен живот. Може и да притежавам титлата Шевертън, но тя вече не носи същата власт със себе си, не и както преди — тя въздъхна. — Така беше, преди мис Дойл да се появи в живота ми — очите ѝ засияха. — О, писмата, които получавах за твоя сметка, посещенията, които ме забавляваха. Колко обичах да слушам за твоите щуротии, да те защитавам пред тези възмутени глупаци, които бе измамила. Щях да бъда самотна и кисела жена, ако не бяхте ти и твоята мис Дойл. Благодаря ти, скъпа.

За изненада на Емалийн, старата дама започна да плаче и отново я прегърна.

Когато херцогинята възвърна самообладанието си и се огледа из стаята, обяви властно и надменно, както винаги:

— Чуйте ме добре. От този ден нататък, произходът на лейди Седжуик никога повече няма да бъде поставян под въпрос. Този, който посмее да проговори ще трябва да се справя с моето недоволство.

При подобна заплаха, нямаше съмнение, че бъдещето на Емалийн бе подсигурано.

Само ако...

Тя погледна към Седжуик.

— Хоуторн — каза тя тихо.

Елтън завъртя глава като я чу.

— Това копеле — отговори той. — Какво общо има с това?

Сълзи запариха в очите на Емалийн. Тя беше дъщерята на лорд Хали, беше Емалийн. Но не можеше да направи последната крачка, за да бъде истински щастлива.

— Елтън, докато съм... — тя се наведе към него и каза тихо — омъжена за Хоуторн, не мога да се омъжа за Седжуик.

— Това проклето копеле — каза Елтън с толкова леден глас, че смрази кръвта на тези, които го чува. Тогава устните му дяволито се извиха. — Не се притеснявай, Дребосък, вярвам, че ще мога да ти помогна с това.

— Старото мамче е платило да му прережат гърлото? — очите на Емалийн се изпълниха със сълзи само при мисълта. Майката на Елтън бе по-стисната и от Хюбърт, а бе направила такъв жест за нея... е, това бе трогателно.

— О, да, момичето ми. Но ти все пак винаги си й била любимка — каза Елтън нежно.

— А той? — Емалийн не искаше да звучи обнадеждена, че Хоуторн го е сполетяла такава жестока съдба, но наистина той беше самият дявол.

Елтън я успокои, като каза:

— Мъртъв. Съвсем мъртъв, Дребосък.

Лейди Седжуик ахна, а ръцете й се стрелнаха към шията й.

Елтън погледна към нея и поклати глава.

— Не, мадам, не беше така. Преди Блайти да успее да се добере до негодника, една товарна кола налетяла отгоре му. Блайти беше ужасно ядосан, че е изгубил парите, но баба ти бе още по-щастлива, че си ги е спестила и дори стигна до там, че почерпи всички по едно, за да отпразнуваме изпращането на душата му в ада — той погледна Емалийн разнежено. — И искам да знаеш, че всички вдигнахме няколко наздравници за теб, за това, някой ден да намериш пътя към дома.

— Така и направих — каза тя нежно, поглеждайки от бащата, който обичаше, към този, който тепърва щеше да опознава. Тогава същността на въпроса я озари. — Значи съм вдовица?

— Весела вдовица — каза й Елтън гордо.

— Седжуик! — възкликна тя и се хвърли в обятията му. — Знаеш ли какво означава това?

— Да, ще трябва да взема специално разрешение, за да ти сменя името. Не знам как ще обясня това на архиепископа. Знаеш ли колко ще ми струва да се ожения за теб? — той се усмихна и я целуна дълбоко и всеотдайно.

След много поздравления и пожелания за щастие, Емалийн се настани обратно в уютните обятия на Седжуик и се замечта за бъдещето.

— Почакай само да стигна в абатство Седжуик — каза му тя. — Баба ми каза, че има спешна нужда от обновяване. Четиридесет и две стаи! Не знам от къде ще започна.

— Аз знам къде ще завърша — в затвора за длъжници — изстена той престорено.

— О, престани, звучиш като Хюбърт — скастри го тя. — Искаш ли да се ожениш за мен, или не?

— О, да, искам — отговори Алекс и я придърпа в обятията си, за да залепи звучна целувка на игривите ѝ устни. Щеше да се ожени за нея днес, утре, всеки ден. Защото винаги щеше да има нещо у Емалийн, което да открие, нещо, което си представяше, че ще изпълни с щастие всички дни от живота му.

И също толкова важно, помисли си той, като я придърпа по-близо, а тялото ѝ се притисна към неговото, пътят на опознаването щеше да изпълни и всичките им нощи.

ЕПИЛОГ

— Седжуик, остави ме да се върна — настоя Емалийн, докато той я дърпаше надолу по стълбите на градската къща на маркиз Уестли. — Той мамеше, казвам ти. Няма друг начин да ме победи на пикет.

— Достатъчно е да се каже, че го е направил — отговори Алекс. — Няма нужда да се вдига врява заради това. С Елтън те предупредихме да не ходиш.

— Е, аз няма да търпя това — заяви тя, като внезапно се извърна и се затича, вземайки по две стъпала наведнъж.

Алекс я хвана, преди да успее да дръпне ядосано въжето на звънеца. Преметна я на рамото си и без да го е грижа как ще изглежда, барон Седжуик понесе протестиращата си съпруга надолу по стълбите и я хвърли в чакащата карета.

Да вървят по дяволите злите езици, помисли си той. Скучната му репутация си беше отишла завинаги. Особено след като Емалийн бе до него.

За нейна чест, съпругата му нямаше намерение да се предаде толкова лесно. Нещо, което бе открил твърде бързо още през първата седмица след женитбата им. Истинският им и необратим брак.

— Този мъж мами — оплака се тя шумно. — И аз няма да търпя това.

Седжуик кимна на Хенри, който стоеше на капрата и се хилеше. Мъжът подкара каретата, докато Алекс се качваше, за да попречи на нейна светлост да скочи.

— Емалийн Денфорд, ти си най-лошия губещ, когото някога съм срещал — каза той, настанен срещу намръщената си съпруга.

Тя седеше със скръстени на гърдите ръце и издадена напред долна устна.

— Това е, защото съм напълно непозната с чувството. Аз никога не губя.

— Днес го направи — той не можа да устои да се пошегува.

Тя измърмори нещо, но Алекс не чу какво, защото се пресегна през тясното пространство помежду им и я придърпа в обятията си. Настани я в скута си и покри устата ѝ с дълбока целувка.

Емалийн се възпротиви с останалото си чувство на възмущение, но накрая се предаде на изкушението, обви ръце около врата му и го придърпа по-близо.

— Обещавам, Седжуик — прошепна тя, — от днес нататък, никога повече да не играя пикет.

Той се засмя и отново я целуна, тъй като знаеше нещо за Емалийн — имаше такава страст за живот, която никога нямаше да направи дните му скучни. Тя отново щеше да играе пикет и най-вероятно още в тази секунда обмисляше как да си осигури залога за турнира през следващата година.

— Проклет да е този мъж — оплака се съпругата му между целувките. — Убий ме, не можах да разбера как го направи.

— Още ли мислиш за Уестли? — попита Алекс.

— Да — отвърна тя. — Смятах да използвам парите, които щях да спечеля, за да преобзаведа абатство Седжуик. Вече се свързах със синьор Донати, за да дойде на север тази зима. И нямам никаква идея как ще платя за всичките мебели, които поръчах.

— Трябваше да помислиш за това, преди да изхарчиш парите, които баща ти ти даде.

Лорд Хали бе дал на Емалийн хиляда лири, като сватбен подарък, подтиквайки я да ги използва, за да ремонтира детските стаи на Седжуик. Изглежда той възнамеряваше да стане всеотдаен дядо, след като бе изпуснал детството на Емалийн.

— Успокой се — каза ѝ Алекс, — има достатъчно пари дори за нестандартния ти вкус — и отново я целуна, с цялата страст, която може да се очаква от мъж, влюбен толкова силно в съпругата си.

— Попът! — възкликна Емалийн. — Беше попят. Скрил го е преди последната ръка. Чудех се как се е озовал у него накрая, защото бях сигурна...

Алекс поклати глава.

— Ще забравиш ли за Уестли?

— Не, защото се кълна, че ще...

— Явно не го правя както трябва — измърмори той и като плъзна ръка под роклята по крака ѝ, започна да я гали.

Тя изстена и затвори очи под ласките му.

— Така е по-добре — каза той, тъй като, изглежда, бе забравила загубата си. Целуна я отново и за миг изглеждаше, че пътя до дома ще се превърне в много приятен завършек на деня.

Но не.

Емалийн седна на седалката и се усмихна на съпруга си.

— Сетих се! Следващата година ще се погрижа да скрия попа порано през играта. Това ще разгневи нещастния Уестли.

Алекс се разсмя. Можеше да се обзаложи, че ще планира отмъщението си до края на годината и междувременно ще го докара до лудост. Очевидно от него зависеше да я разсейва... затова незабавно се захвана за работа.

Задълженията на влюбения мъж, помисли си той, докато я покриваше с тялото си и даваше всичко от себе си, за да я накара да забрави.

Засега...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.